

Friso Melzer:

SADHU SUNDAR SINGH

ÖSSZEGYÜJTÖTT IRÁSAI

Első rész

A Mester lábainál

Sadhu Sundar Singh Összegyűjtött írásainak sorozatában első helyen áll a párbeszéd „Tanítvány és Mester” között: A M E S T E R L A B A I N Á L, mely írása a többi közül a legkiemelkedőbb és a legértékesebb hitéletünk szempontjából.

Azonban, hogy a lényegét jobban megértsük kell, hogy a szerző életével és isteni elhivatottságával is megismerkedjünk. Ezért, részben a saját írását közöljük, amelyben származását, nevelését és csodálatos - szentpáli megtérését írja le.

Ezután egy 1922-ben kiadott Életrajzból három olyan eseményt közlünk, amely mind a három egy-egy vértanúságot jelentett számára: - I. Megmérgezve, II. Az első halálos ítélet, III. A második halálos ítélet; de amelyekből mindannyiszor - Isten csodálatos akarata folytán - az utolsó órában megmenekült. Ezekből meg fogjuk érteni Sundar Singhnek az Ur Jézussal való benső kapcsolatának mélységét. E három eseményen túl még sok csodálatos élménye volt Sundarnak: pl. találkozás vadállatokkal, rablógyilkosok megtérítése stb. Azonban életének legszebb gyümölcse és öröme édesapja megtérése és megkeresztelkedése volt.

Saját élményeim a Krisztus nélküli és a krisztusi életben.

Én egy Sikh-családban születtem /Sikh törzs Punjab-ban, Rampur városban, 1889 szept. 3./, mely vallását illetően a hindu vallás társát tekintette leglényegesebbnek, és anyám volt e vallásnak híves, eleven példaképe és képviselője. Szokása volt kora hajnalban fölkelni és furdés után a hindu szent könyveit olvasni. Az ő tiszta élete és tanítása rám nagyobb hatással volt, mint a család többi tagjára. Már korán, kicsi koromban belém véste azt a szokást, hogy ha fölkelek akkor első kötelességem, hogy imádkozzak lelki táplálékért és Isten áldásáért, és csak utána fogyasszam el a reggelimet. Néha mégis azon voltam, hogy előbb reggelizsek, azonban az én Isten-féltő anyám belém sulykolta néha szeretettel, néha meg büntetéssel, érzékelhetően azt a rendszert, hogy előbb Istent keressem és azután egyéb tennivalóimat. Habár én akkor még túl fiatal voltam ahhoz, hogy ezt értékelni tudtam volna, annál inkább felismertem ennek hasznát később. És most, ha valahányszor arra visszagondolok, nem tudok eléggé hálát adni Istennek ezért a nevelésért. És soha sem tudok elég hálás lenni Istennek azért, hogy nekem egy ilyen jó anyát adott, aki kora gyermekkorom idején belém ültetett a szeretetet Isten iránt, és az isteni félelmet. Az ő szíve volt az én legjobb teológiám; és amennyire tőle tolott, jól előkészített engem, hogy olykor mint Sadhu /hithirdető/ az Ur szolgálatában működjek.

Egy Pandit és egy Sadhu.

Néhány évig anyám tanított engem a hindu szent könyvekből. Később átadott egy hindu Panditnak /Sanskrit-tudós/ és egy öreg Sikh Sadhunak. Ezek naponta két-három órát szoktak nálunk el-tölteni, hogy engem tanítsanak. A Pandit egyszerű tételeket tanított a hindu könyvekből, és amikor meghalt, egy másik Pandit tanított a Sanskrit-írásokra. A tiszteltreméltó Sadhu a Granth-ot tanította nekem, vagyis a Sikhek szent írásait. Én elfogadtam eme tant és bizonyos vigasztalást is nyertem belőle; de én mégis éheztem a valódi békesség után. Ők engem nagy együttérzéssel tanítottak és a saját jó tapasztalataikat szívesen közölték. Azonban Ők azt az igazi áldást nem birtokolták, amely után az én lelkem sóvárgott. Hogy is tudnának Ők azon segíteni, hogy azt/a lelki békességet/ megtaláljam?

Az apám.

Szokásom volt, hogy sokszor éjjelig olvastam a hindu írásokat, hogy valamiképpen a lelki békességem utáni szomjamat csillapítsam. Apám sokszor figyelmeztetett: „Artani fog az egészségednek, ha te késő éjszakáig olvasol”. Bár az én szülői házámban sok minden volt, ami engem boldoggá tehetett volna, azonban ezek nem gyakoroltak rám vonzó hatást. Apám sokszor mondogatta: „A te korodban a fiatalok nem gondolnak másra, csak a játékokra, szórakozásra; hogy van az, hogy téged már ilyen fiatalon ez a szenvedély megfogott? A későbbi életben van elég idő ezeken a dolgokon elgondolkozni. Nekem az a gyanum, hogy te ezeket a boldonságokat anyádtól és a Sadhutól örökölted.

A Pandit és én.

Többször kértem a Pandit-ot, hogy lelki nehézségeimet oszlassa el, ő ezt mondta: „Ugy tűnik nekem, hogy a te nehézségeid egy egészen ritka jelenség. Én csak annyit mondhatok neked: ha te felnősz és lelkileg több tapasztalattal és ismerettel rendelkezel majd, akkor ezek a nehézségek maguktól elmúlnak. Most ne gyötröd magadat ezekkel, hanem tedd azt, amit apád neked tanácsol.” Én pedig azt mondtam neki: „És ha én nem élek addig míg megnövök, akkor mi lesz?

II.

Azonkívül az éhségnek és szomjúságnak a csillapítása nem függ a kortól vagy, hogy valaki kicsi vagy nagy. Ha egy fiatal kenyeret kér, akkor azt fogjátok mondani neki: - menj játszani, és ha majd megnősz és az igazi éhséget megérted, akkor fogsz kenyeret kapni! - Vajjon a játékok megnyugtatták őt ha az éhség kínozza, vagy étkezés nélkül meg fog élni mire nagyra nő? Most kell neki enni adni! En most nagyon éhezem lelki-kenyérre. Ha neked ez nincsen, kérlek, mondd meg hol és hogyan juthatok hozzá. Ha azonban nem tudod hol kaphatok meg, azt is mondd meg nekem". A Pandit azt mondta nekem: "Te ezeket a mély szellemi dolgokat most még nem érted. Te a szellemi életnek ezt a fokát nem tudod egyszerre elérni. Aki el akar oda jutni, annak hosszú időre van szüksége. Miért olyan sürgős neked oda eljutni? Ha ez az éhség ebben az életben nem nyer kielégülést, akkor a te következő ujjászületésedkor, - feltéve, hogy tovább fogsz törekedni ezért." - Amint így beszélt fölkeltem és eltávozott tőlem, de feleletet nem adott.

A Sadhu és én.

A Sadhuval folytatott meddő vita után, Sundar így fejezte be a beszélgetést: "A segítség helyett, ezzel a módszerrel csak egy újabb örvénybe taszítottatok. Én nagyon hiálás lennék nektek, ha a tapasztalat és az ismeret alapján segítenétek az Istent megismerni, hogy ezzel az éhségomat és szomjúságomat benne lecsillapíthatnám. Kérlek, gondold meg, én nem feloldódni akarok benne, hanem szabadulást akarok benne elérni". Ekkor így szólt a Sadhu: "Gyermekem, nem érdemes most ilyen dolgokkal az időt elfecsérelni. Majd eljön az idő, amikor te magad fogod érteni ezeket a dolgokat".

Megint csalódtam. Sehol sem találtam meg ama szellemi táplálékot, amely után éheztem; és ebben a nyugtalan állapotban maradtam mindaddig, míg meg nem találtam az élő Krisztust.

Hazugság és lopás.

A korábbi években anyám a lelkembe véste, hogy a bűnt minden formájában kerüljem, és minden ember iránt segítőkész legyek, és szükségemben részvétellel viselkedjek. Egy napon, amikor apám egy kevéske zsebpénzt adott nekem, kiszaladtam a bazarba, valamit vásárolni. Utközben találkoztam egy nagyon öreg nénival, aki az éhségtől és a hidegtől teljesen elpegett. Amikor tőlem segítséget kért, olyan részvét fogott el, hogy az összes pénzemet odaadtam neki. Ahogy hazaértem, szóltam apámnak, hogy adjon a szegény asszonynak egy takarót, mert különben a hidegben megfagy. Ő elutasított és azt mondta, hogy ő már sokszor segített rajta és most már a szomszédok a sor, hogy ők is megtegyék a magukét.

Amikor azt láttam, hogy ő nem akar segíteni, akkor titokban kivettem a zsebéből öt Rupiót, amit a szegény néninek oda akartam adni, hogy vegyen rajta egy takarót. Az a gondolat, hogy segíteni tudok neki, örömmel töltött el; azonban az a tudat, hogy én most bűnöző vagyok, kínozza a lelkiismeretemet. A szorongásom még nagyobb lett, amikor apám este megállapította, hogy az öt Rupia hiányzik; s nyomban megkérdezte, hogy én vettem-e el, de én tagadtam. Habár a büntetést elkerültem, egész éjszaka nem tudtam aludni, annyira kínozott a lelkiismeretem. Kora reggel odamentem apámhoz, bevallottam bűnömet és hazugságomat, és visszaadtam a pénzt. Bár féltem kellett a büntetéstől, annak elviselésére szívemben felkészültem. Azonban büntetés helyett karjaiba vett és könnyes szemekkel ezt mondta: "Fiam, én mindig bíztam benned és most tisztán bebizonyosodott, hogy nekem igazam volt". Ő nemcsak megbocsátott nekem, hanem az öt Rupióért vásárolt az öreg néninek egy takarót és nekem is ajándékozott még egy Rupiót, amelyért szabad volt nekem valami

III.

édességet vásárolni. Mostantól kezdve apám többé nem szabadkozott, ha valamit kértem tőle; én pedig a magam részéről megfogadtam, hogy sohasem fogok a lelkiismeretem ellen cselekedni, vagy pedig a szüleim akarata ellen tenni.

Bátyám és anyám halála.

Ezután egy idő múlva meghalt az anyám /14 éves koromban/, és néhány hónapra rá az idősebb bátyám is meghalt, aki lelkileg és érzelmileg nagyon közel állt hozzám. A két legkedvesebb elvesztése rám nézve súlyos csapás volt. Mindenekelőtt az a tudat, hogy többé nem láthatom őket elcsüggesztett és kétségbe ejtett, mert én sohasem tudtam azt felfogni, hogy milyen állapotban fognak ujjászületni, s arról sem volt sejtelmem, hogy mi leszek én az eljövendő ujjászületésemkor. A hindu vallásban egy összetört szív számára, - amilyen az enyém - csak egyetlen vigasztalás van: alávetni magamat a sors vezetésének és a kérélnthetetlen hindu törvénynek /Karma/meghajolni.

Missziós és állami iskola.

Ezután történt az életemben egy másik változás. Polgári képzésem ódjából egy kis elomi iskolába küldtek, amelyet egy amerikai missziós telep nyitott itt nálunk Rampurban. Ebben az időben olyan nagy volt bennem az előítélet a kereszténységgel szemben, hogy vonatkoztam a napi bibliádról a Bibliát olvasni. A tanárain megkövetelték, hogy ezeken az órákon részt vegyek. En azonban annyira ellenkeztem azt, hogy a következő évben ebből az iskolából kimaradtam és egy állami iskolát látogattam Sanewal nevű helységben, amely három mérföldre volt tőlünk, és ott tanultam néhány hónapig. En éreztem, hogy az evangélium mit tanít az Isten szeretetéről, kissé megfogott engem, azonban én még mindig hamisnak és ellenmondásosnak tartottam. Olyan erősen kitartottam a saját felfogásom mellett, és a belső nyugtalanságom olyan nagy volt, hogy egy napon apám szemeláttára és mások előtt egy Újszövetséget szétteptem és a tűzbe dobtam.

A z é l ő K r i s z t u s m e g j e l e n é s e .

Abban az időben, az akkori felfogásom szerint azt gondoltam, hogy azzal, hogy az Újszövetséget elégettem, egy jócselekedetet vittem véghez. Amde a szívem nyugtalansága egyre nőtt, és ezután két napig nagyon szerenásötlennek éreztem magamat. Amikor a harmadik nap úgy éreztem, hogy ezt a nyugtalanságot nem tudom tovább elviselni, hajnali 3 órákor fölkeltem, megfürdöttem és imádkoztam: ha valójában egy Isten létezik, úgy nyilatkoztassa ki magát és mutassa meg nekem az üdvösség utját, és vessen véget lelkem nyugtalanságának. En véglegesen elhatároztam, hogy ha ez az imádságom válasz nélkül marad, akkor még hajnalhasadta előtt lemegeyek a vasúthoz és az elhaladó vonat előtt a fejemet a sinre teszem. Egészen félnagy óráig folytattam az imát és vártam, hogy Krishna vagy Buddha, vagy valaki más - a hindu „szentek” közül - mutatkozzon meg nekem.

Ők nem jelentek meg, ehelyett azonban egy fényugár bevilágította a szobámat. En kinyitottam az ajtót, hogy lássam, honnan jön a fény, de kint minden sötét volt. Újra benentem és láttam, hogy a fény folyton erősödik és alakja, mint egy fénygömb helyezkedik el a padlón. Es ebben a fényben nem a várt személyek jelentek meg, hanem az é l ő K r i s z t u s , akit én halottnak hittem. Soha - mindörökké - nem fogom elfelejteni az Ő dicsőséges szeretettel teli arcát, s annál kevésbé a szavakat, melyeket nekem mondott:

„Miért üldözik engem? Lásd, én érted és az egész világért meghaltam a kereszten”.

Ezek a szavak, mint egy villám, beleégtek a szívembe és ekkor a padlóra estem előtte. A szívem kimondhatatlan örömmel és békeséggel telt be, és az egész életem megváltozott. Most a régi Sundar Singh meghalt és egy új Sundar Singh született, hogy az Élő Krisztusnak szolgáljon.

Az üldözés kezdete.

Egy kis idő múlva bementem apámhoz, aki még aludt, s elmondtam neki a látomásomat és közöltem vele, hogy én most keresztény vagyok. Ő így válaszolt: „Miről beszélsz te? - alig három napja, hogy elégetted a könyvüket. Menj és aludj, te ostoba gyerek”, és ezzel megfordult és aludt tovább. Később elmeséltem az egész családnak, hogy mit láttam - és hogy én most keresztény vagyok. Egyesek azt mondták, hogy bolond vagyok, mások meg, hogy álmodtam. De amikor látták, hogy engem nem tudnak eltéríteni, elkezdtek üldözni. De ez az üldözés semmi se volt ahhoz a lelkinyugtalanúsághoz képest, amelyben szenvedtem, amikor Krisztus nélkül éltem: és nem volt nehéz a szenvedésem és üldözésem elviselni, amelyek most bekövetkeztek.

Azzal a gondolattal, hogy Sadhu legyek, már régóta foglalkoztam, és most elhatároztam, hogy mint Sadhu fogok az Ur Krisztusnak szolgálni. Abban az időben volt még két vagy három fiatal, akik szintén keresztények akartak lenni. Kettő mégis visszafordult szülői kemény büntetése miatt. A harmadik pedig elment Khanna nevű helységben és ott Rev. E. P. Newton megkeresztelte; de röviddel utána eljött az apja hozzá és elmondta neki, hogy anyja halálosan beteg fekszik, és ezzel hazaa csalta a fiút. Kis idő múlva ő halt meg, nyilvánvalóan megmérgezték.

Keresztények - a megütkezés botrányköve.

Amikor számomra Rampurba /a szülői házban/ a helyzet már elviselhetetlenné vált, Mr. Newton azt tanácsolta, hogy lépjek be Luthianaba a Keresztény Kollégiumba /missziós iskola/. Ott a misszionáriusok - Dr. Wherry és Dr. Fife - nagyon kedvesen fogadtak, és mindenben támogattak. Azonban nagyon megijedtem, amikor ott láttam azt a nem-keresztény életet, amelyet egyes fiatalok és egyes bennlakó keresztények éltek; - mert én azt gondoltam, hogy aki az Élő Krisztust követi, annak anyagnak kell lennie; ebben örülést csalódtam. Nagyon valószínű: ha nekem nem jelent volna meg az Élő Krisztus, és nem ajándékozott volna meg új élettel, akkor én a megbotránkozástól eltévelyedtem volna és a kereszténység ellen fordultam volna. Azért úgy is határoztam, hogy ezt az iskolát és ezeket a keresztényeket itthagynom és egyedül élek, és mint Sadhu, Krisztust követem mindenkor az Ő szolgálatában, bárhová visz engem.

I. Megmérgezve. Amikor övéi Rampurba visszatérni látták, azt hitték, hogy a kereszténységnek hátat fordított. Nagy szeretettel fogadták, s igen előzékenyek voltak iránta. Azonban csakhamar be kellett látniuk, hogy elgondolásuk téves volt. Nem azért tért vissza, mert gondolkodása megváltozott, hanem azért, mert most még sokkal határozottabb keresztény volt, mint azelőtt.

Hazatérve elhatározta, hogy megteszi az utolsó döntő lépést, amely őt véglegesen elválasztja apai hitétől és kasztjától. Sundar levágta hajdizsét, s ezzel nyilvános tanubizonyoságot adott annak, hogy nem tekinti magát többé „Sikh”-nek. - A hajviselet az indiai kasztoknál nagy szerepet játszik, s különös gondnal ápolják a haját. A hajviselet letévesése mindig a legutolsó, amire a keresztény hitre áttérő benszülött elhatározza magát.

Mikor Sundar apja ezt látta, akkor kitört belőle minden eddigi felgyülemlett harag, keserűség és fájdalom: „Azt reméltük, hogy félszeg utjaidat abbahagyod, s engedelmessé válsz elődeidnek és azoknak, akik javadat akarják. Ez a tettet azonban azt bizonyítja, hogy te bennünket és édesanyjaidat bolonddá teszed. Ha képes voltál arra, hogy velünk úgy bánj, akkor az egész család nevében kijelentem, hogy nem vagy többé gyermekünk és családunk tagja, s többé egymáshoz semmi közünk. El fogunk felejteni, mintha nem is lettél volna. Holnap elhagyod a házat s csak azt viszed magaddal, ami rajtad van. Majd meglátjuk, hogyan ment meg a Messiásod, ha többé senki sem viseli gondodat.” Sundar már nem étközhetett a közös asztalnál, s nem alhatott a házban. A ház előtti tornácra töltötte az utolsó éjszakát, oda is vitték neki az ételt. Virradatkor felkeltek. Mindenét oda kellett adnia, csak a rajta lévő ruhát vihette magával. Aztán így elzavarták. Sundar Singh kilépett a nagyvilágba mindentől megfosztva, se otthona, se barátja. Kint, egy távolos helyen aztán leborult, s a megkínzott, kimondhatatlanul szenvedő ifju szabaddal engedett könnyeinek, és imádkozva öntötte ki minden bánatát.

Úgy határozott, hogy a közelbe fekvő Ropurba megy, ahol a Rampurból kiüldözött keresztények legnagyobb része lakott - egy benszülött lelkészhez, aki ő is nagybecsült. Sundar Singh abban a feltételekben, hogy ott az átmeneti időben szeretetet, megértést és jótanácsot talál, nem csalódott. Nagy örömmel és meleg kezeszítéssel, szeretetteljes szavakkal fogadták. - De hirtelen elhagyta az ereje az ifjút és rángatógörgésben összerogyott. Mag volt mérgező. Övéi az utolsó vacsorába, amit az apai ház tértornácán egymagában fogyasztott el lassanható, de erős mérget keverték, hogy megszáduljanak a szegyéntől, amit a „hitehagyó csavargó” hozott rájuk. A megijedt szemtanúk az eszméletlenül heverő ifjút bevitték a lelkész lakásába, és mindjárt egy derék benszülött orvost hívtak segítségül. Az elhívott orvos súlyos mérgezést konstataált, aminek csak halálos kimenetele lehet. A beteg időnként egészen kihült, lélegzete kihagyott. Az orvos kijelentette, hogy már nem segíthet rajta. De azért néhány utasítást adott s jelezte, hogy valószínűleg nagy vérzések előzik majd meg a halált, - és hogy a beteg aligha éri meg a reggelt. A jelzett vérzések hamarosan megindultak, de nyeldek-lő mozdulatok mellett hirtelen abbamaradtak. Az ifju magához tért s csak nagynehezen tudott néhány szót szólni.

Mikor az orvos másnap eljött csodálkozva látta, hogy a beteg nem halt meg. Amikor betegének ragyogó szemébe nézett, maga sem tudta hogyan, de ezekből a szemekből csodálatos életerő sugárzott az ő lelkébe is. Sundar még sokáig lebegett élet és halál között. A jószágos papi család éjjel-nappal ápolta őt, mintha csak saját gyermeke lett volna.

Sundar állapota lassan javult, és néhány hét elteltével már annyira volt a javulás útján, hogy bucsut mondhatott vendéglátó gazdájának és hű ápolójának.

Az átélt csodálatos megmenekülése, neki, a fiatal mártirnak a legszebb bizonyítéka volt annak, hogy a Mester őt el nem hagyja, hanem támogatni fogja a kereszt hordozásában, bármennyire nehéz is lenne az.

II. Az első halálos ítélet. Amikor Sundar Singh missziós utján Tibetbe hatolt előre, sok veszély és megpróbáltatás várt rá, de azért az Ur csodás megoltalmazását is tapasztalhatta, amit a következő esemény is bizonyít:

Amikor Rasar helységbe ért és ott prédikálni akart, az ottani Láma elé vezették és bevádolták, hogy engedély nélkül jött az országba és új tanokat hirdet. - Bűnösnek találták, halálra ítélték.

Ott kétféle halálnem volt szokásban: vagy bevarrják az elítéltet egy frissen lenyuzott ökörbörbe, amit kitesznek a forró napra, amely aztán összeroppantja az áldozatot, - vagy pedig beledobják egy használaton kívül levő, nehéz vasajtóval lezárt szikókutba. Sundart ez utóbbira ítélték. Felnyitották az ajtót és bedobták a tátongo máltságba. Összezuzott jobb karral esett egy rakás rothadó emberi csontvázra. A vasajtó bezárult a feje felett, ő maga pedig ott fekdött tehetetlenül a borzalmas kriptában, kitéve a fetőzés és éhhalál kínjainak. Le is számolt az élettel. - Lelkét Istennek ajánlotta.

A harmadik éjjel, mikor imádkozva készült a halálra, feje felett kis neszt hallott. Borzalmas börtönének ajtajában halkán nyikorgott a kulcs, s az ajtó kitárult. Aztán - milyen csoda - egy kötélt érezkedik alá Sundarhoz, s egy hang halkán szólítja: fogja meg a kötelet. Sundar a még fennmaradt erejével eleget tett a felszólításnak, s érzi, mint emelkedik felfelé. Csakhamar friss levegőt szívhát megint. Valaki kiemelte a korlátot át, s vigyázva letette a földre. Azután hallja mint zárul ismét az ajtó; de szabadítója egyszerre eltűnt. Sundar nagynehezen elvándorolt egy karaván szállóig, ahol mindaddig maradt, míg megint prédikálni tudott.

Ezután újra visszatért Rasar-ba. Megjelenése óriási izgalmat okozott. A Lámának is jelentették, hogy: az, akiről azt hitték, hogy rég meghalt, ismét itt van és prédikál. - Másodszor is letartóztatták és a Lámá itélőszéke elé vezették. Ott el kellett mondania megmonokulásának történetét. A Lámá tajtékkozott a dühtől. "Valaki ellopta tőlem a kulcsot - ordította - de jaj annak, akinél megtalálom; azt a halálraítélttel közös sorsra juttatom". Erre mindenütt keresik a kulcsot, s végre is ott találják a szokott helyén, a Lámá kulcsainak gyűrűjében. A Lámá elhalványodik félelmében, egész valójában megremeg; azután megparancsolja: hogy Sundar Singh azonnal hagyja el a várost. Sejtette és érezte, hogy Sundart egy felsőbb Hatalom védte és szabadította meg.

III. A második halálos ítélet. Mikor Sundar Ilomban prédikált, letartóztatták és börtönbe vetették. Nem cellába zárták, hanem mindenféle szedett-vedett néppel közös terembe került. A Sadhu ezt isteni vezetésnek tekintette. - Kinn a szabadban a szivek igen kemények voltak, úgy látszott, hogy ott egy elvetett mag sem kal ki, de itt a börtönben sokan megértő szívvvel fogadták az evangéliumot. Sundar arról prédikált, "Aki az emberi szívet meg tudja változtatni". A börtön piszkos falai templommá változtak, ahol a hallgatók lelkébe eddig soha nem ismert békeség költözött. Szemük pedig, mely a Mennyeyi Atyára s-a Megváltóra nézett, csodás fényben ragyogott.

Mikor kitudódott, hogy a Sadhu a börtönben is prédikál, - amit pedig megtiltottak neki, - a Törvényszék megszigorította számára a büntetést: kalodába vetik Sundart. Meghajlitott derékkal ült a pusztaság földön, Keze-lába a fába volt zárva és meztelen felsőtestére piócákat raktak. Így kínlódott egy egész napig. Ez nehéz volt neki s a rákövetkező hideg éjszaka sem volt könnyű. Mikor kintzői másnap reggel eljöttek, azt hitték, hogy halva találják Sundart.

De ő élt, s különös nyugodtsággal nézett rájuk, - szeméi a belső békeséget tükrözték feljűk. Ekkor valami babonás félelem fogta el őket, s azt mondták: - "Ez az ember biztosan összekötöttésben áll valami titkos Hatalommal, mert különben halott volna már, így meg még valami veszélyt is hozhat ránk. Engedjük hát szabadon".

Kivették a kalodából és szabadlára helyezték. Sundar olyan gyenge volt, hogy csak a legnagyobb erőfeszítéssel tudott a városból kivándorolni. Egy titkos keresztény testület tagjai ápolgatták addig, míg megint tovább mehetett.

A világon semmi sem olyan tökéletes, hogy abban hiba ne fordulna elő. Hisz magában a napban is, amely világosságot és meleget ad nekünk, napfoltok vannak. De ezen hiányosságok ellenére is szabályosan végzi a feladatát. Így nekünk is illik, hogy ugyanúgy, tőlünk telhetőleg, a feladatunkat lankadatlanul végezzük, hogy életünk gyümölcsöző legyen.

Azok az igazságok, melyeket a Mester kinyilatkoztatott nekem és ebben az írásban közlök, mély hatást gyakoroltak az életemben. Néhányat már közöltem prédikációimban, kerésekre: Európában, Amerikában, Ausztráliában és Ázsiában. Barátaim kérésére most ebben a kis könyvecskében összegyűjtöttem őket. Bár bizonyos vagyok benne, hogy ezekben a közlésekben hiányosságok lesznek, mégis bizom benne, - ha az olvasó imádságos lélekkel és előítéletek nélkül olvassa, - hasznos fog belőlük meríteni.

Képtelen lennék ezeket a kinyilatkoztatott igazságokat átadni, ha nem fejezhetném ki magamat hasonlatokkal. Azáltal, hogy hasonlatokat használok, viszonylag könnyű a feladatom.

Miként Isten az Ő kegyelmével és irgalmával ezen igazságokkal megáldott, úgy óhajtom, hogy olvasóim is részesüljenek ebben az áldásban. - Ez az én imám.

1932. június hó 30.

A ti áldozatos szolgátok
S u n d a r S i n g h

B e v e z e t é s .

Első látomás. Egyszer egy sötét éjszakában elmentem egyedül az erdőbe imádkozni. Ott ültem egy sziklára, feltártam Isten előtt lelki szükségletemet és könyörögtem az Ő segítségéért. Kis idő múlva láttam egy szegény embert felém közeledni. Rögtön arra gondoltam, hogy ez az ember segítségre szorul, hiszen éhezett és fázott. Azt mondtam neki: - En magam is szegény vagyok és semmin sincs, csak ez a takaró. Jobban tennéd, ha a közeli faluba mennél és ott segítséget kérnél. - Es ime, míg beszéltem fényben áradt és rámvilágított mint a villám, elárasztott engem áldásával és azonnal eltűnt. Ah! én rögtön tisztában voltam, hogy Ő az én szeretett Mesterem volt, ...és nem azért jött, hogy egy szegény teremtesnek valamit kérjen, hanem azért jött, hogy engem megáldjon és gazdaggá tegyen /2 Kor 8,9/. Számomra nem maradt más hátra, csak a sírás-és jajveszékélés, hogy olyan balga és vak voltam.

Második látomás. Egy másik napon, amint a munkámat befejeztem, megint elmentem az erdőbe imádkozni. Ugyanarra a sziklára ültem és elkezdtem azon gondolkozni, hogy milyen kegyelemért imádkozzam. Amint így elmerültem ültem, úgy tűnt nekem, hogy egy másik valaki közeledik felém, aztán megállt mellettem. Modora, ruházata és bezzéde után ítélve komoly, Istenfélő embernek látszott; azonban szeméi ravaszul fénylettek és furfangos volt a magatartása. Amint beszélni kezdett, kellemetlen szag áradt belőle, ami a pokol büzéire utalt. Így beszéltem hozzá:

- Te szent és tiszteltreméltó! - bocsáss meg, hogy imádban megzavarlak és magányodba betörtem; de nekünk kötelességünk egymást segíteni és azért jöttem, hogy neked egy fontos dolgot előterjesszek. A te tiszta és önzetlen életed nemcsak rám, hanem nagyszámú komoly egyénekre mély benyomást tett. Amár te Isten nevében testet-

lelket áldoztál másokért, mégsem részesültél méltó elismerésben. Az én véleményem az: Te keresztény vagy és így csak néhány ezer keresztény tartozik a te hatáskörödbe, és emiatt néhányan bizalmatlanok veled szemben. Mennyivel jobb lenne, ha te hindu vagy mohamedán lennél, és ezáltal egy nagy Vezér lennél! Azok keresnek egy szellemi vezetőt. Ha te ezt az ajánlatomat elfogadod, akkor neked Háromszáztíz millió hindu és mohamedán követőd lesz, akik tisztelettel hódolnak majd neked.

Alighogy hallottam ezt, már ajkamon volt a szó: - Te Sátán! Távozz tőlem! Megismertelek rögtön, hogy te egy báránybőrbe bujtatott farkas vagy! - Egyetlen kívánságod az, hogy én a keresztet elvessem és a keskeny utat, mely az életre visz föladjam; és a széles utat válasszam, mely a halálba visz. Nekem az én Mesterem az egyetlenem és a mindenem. Ő odaadta érettem az életét és úgy illik, hogy életemet és mindenemet amim van, Nekem - aki egyetlenem és mindenem, - Nekem áldozzam. Eppen azért hordd el magad innét, mert veled semmi dolgom nincs!

Amint ezt hallotta, mogorván és zúgolódva eltávozott innét. És én könnyes szemmel, lelkem áradozva imában fohászkodtam Istenhez:

- En Uram Istonem! En egyetlenem és mindenem, életemnek élete és lelkemnek lelke, tekintsd rodom kegyelmeddel és töltsd el engem Szentlelkoddal, hogy szívem egyedül csak Téged szerethessen.

Nem kérek Tőled más ajándékot, csak egyedül Téged, aki nekem az életet és minden más áldásokat ajándékozol. Nem kérem Tőled a világot és kincseit, még nem is a menyegyet kérem én, hanem egyedül Téged öhajjalak, mert ahol Te vagy, ott van a mennyország. Te egyedül tudod szívem éhségét és szomjúságát kielégíteni, mert Te alkottad azt.

Ő én Teremtőm! Te az én szívemet nem másért teremtetted, csak egyedül Önmagadért; éppen ezért szívem békéjét csak Benned találja meg, - Tebenned, aki azt alkottad és abba a béke vágyát beleplántáltad. Távoztass el szívemből mindent, ami Veled ellenszegül; lépj be oda, maradj ott és örökre uralkodj benne. Amen.

Mikor az imámat befejeztem és felegyenesedtem, láttam egy világitó lényt magam előtt fényben és szépséges ruházatban. Nem szólt egy szót sem. Es, mert szemem könnyes volt, nem láttam őt egész tisztán. Ekkor szikrázó sugarak, életet adó szeretet árasztott el olyan erővel, hogy azok-lelkem mélyéig hatottak és azt elárasztották. Rögtön tudtam: az én szeretett-Üdvözítőm áll előttem. Azonnal leszállt a szikláról amelyen ültem, és lábaihoz vettem magamat. A kezében tartott egy kulcsot, ...a szívem kulcsát. Ő felnyitotta szívem belső kamráját az Ő szeretetének kulcsával és betöltötte azt jelenlétével. Es én bárhová néztem kívülről-belülről, mindenütt csak Őt láttam.

Akkor megértettem, hogy az ember szíve Isten vára és trónusa, és ha Ő oda belép hogy ott lakjon, akkor ott kezdődik a mennyország. E néhány rövid másodpercben annyira megtöltötte szívemet és oly csodálatos szavakat mondott, hogy ha én bármennyi könyvben akarnám megírni, képtelen volnék mindent elmondani. Mert ezeket a mennyei dolgokat csak mennyei nyelven lehet kifejezni; földi nyelv erre nem képes. Azonban mégis megkísérlem, hogy néhány dolgot, - melyeket belső meglátás útján a Mestertől kaptam - leírjak. A sziklán, melyen előzőleg én ültem, Ő maga ült le, én pedig a lábaihoz ültem. Így kezdődött a beszélgetés Mester és tanítvány között a következőképpen:

1. F E J E Z E T
Isten jelenlétének kinyilatkoztatása.

I. A tanítvány: Ő Mester, élet forrása! Miért rejtéd el magadat azok elől, akik Téged imádnak; miért nem örvendeztetted meg azok szemeit, akik Téged látni vágyanak?

A Mester: Kedves gyermekem, az igazi lelki boldogságban nem a testi szemeken keresztül, hanem a lelki látáson át részesül az ember; ide szív kell. - Sok ezren láttak engem Palesztinában, de ezáltal mégsem lettek boldogok. Halandó szemek csak halandót láthatnak; mert testi szemmel nem lehet a halhatatlan Istent, - a szellemi lényt - látni. Ahogy te magad sem láthatod pl. a saját szellemedet /lelkedet/, hogy tudnád te a Teremtődet meglátni? De ha lelki-szemeid megnyílnak, akkor valóságosan megláthatod Őt, aki szellem /Jn 4,24/. Es ahogy most látsz Engem, így nem fogadja be testi szemed; ezt a valóságot lelkiszemed igazolja.

Es most azt kérdezed, hogy annak a néhány ezernek a lelki-szemei nyitva voltak-e, akik Engem Palesztinában láttak, - vagy pedig En is halandó voltam? A felelet: - nem! En halandó testet vettem föl azért, hogy megváltói olágtételt adhassak a világ bűneiért. Es amikor a bűnösök megváltásának műve beteljesedett /Jn 19,30/, a halhatatlan átváltoztatta azt, ami halandó volt, dicsőségben. A feltámadás után azért láthatlak Engem csak azok, akiknek lelkiszemük adattak /Csel 10,40-41/.

2. A világon sok embernek tudomása van Rólam, de Engem mégsem ismernek. Ez azért van, mert személyes kapcsolatot nem tartanak Velem. Ezért nem ismernek valóságosan és nincs bizalmuk Hozzám, noha Uruknek és Üdvözítőjüknék tartanak.

Ez ugyanolyan, mint ha egy vakonszületettnek mesélnének a különböző színekről: a pirosról, a kékről, a sárgáról, azok bájáról és szépségéről. De mindezek nem érintik őt és érdektelenek maradnak számára; ő csak tudomást szerzett róluk és a különböző nevüket ismerte meg, - a színeket a valóságban csak akkor ismerné meg, ha szemei megnyílnának. Pontosan így van ez az emberekkel is, akiknek lelki-szemei csukva vannak; bárha magas képzettséggel is bírnak, és mégsem ismernek sem Engem, sem a dicsőségemet nem láthatják, - és valójában nem értik meg, hogy En Isten vagyok emberi testben.

3. Van sok olyan hívő, akik szívük mélyén érzik azt a boldogságot és lelkibékességet, melyet az En jelenlétem ajándékoz nekik, azonban Engem mégsem látnak tisztán. Ugy vannak ezzel, mint az a szem, amely ugyan homályosan mindent lát, de ha valaki megfelelő gyógyszer hatására, hogy az a szem belsőjét tisztítja és a látása erősödik.

4. Az igazi hívők a valódi lelkibékét, amellyel az En jelenlétem szívüket elárasztja, nem láthatják, de érzik annak hatását és ez boldoggá teszi őket. Ők a szív és érzelem boldog hatását, melyben az En jelenlétem békéje élteti, nem látják. Ugy vannak ezzel, mint az emberi nyelv az édességgel. A nyelv izlése, valamint a cukor édessége melyet a nyelv érzékel, nem látható. Hasonlóképpen azok én gyermekeimnek életet és örömet a rejtett „Mannából”, melyet a világ bölcsesége nem ismer, és nem is ismerhet /Jel 2,7/.

5. Van betegség, mikor a beteg nyelve nem érzékeli az étel ízét, bár ha az étel még oly jóízű is. Ebben az állapotban a betegnek az étel nem izlik. Hasonló módon megzavarja a bűn a lelki dolgok iránti izlést. Ilyen állapotban sem szavaim, sem szolgálatom és jelenlétem nem vonzza többé a bűnöst és ahelyett, hogy ajándékaimat elfogadná, elkezd vitatkozni és kritizálni.

6. Megint más esetben némely hívők hasonlítanak a vakonszületetthez, aki visszakapja látását: Ők, - bár látják Jézust mint prófétát és Emberfiát, - mégsem ismerik el Őt, mint a Krisztust és Isten Fiát /Jn 9,17 és 35-37/. Ez a felismerés akkor következik be, ha majd másodszer, teljhatalommal nyilatkoztatom ki Magamat.

7. Egyszer egy édesanya a kertben sűrű bokrok közé elrejtőzött. A kisfia hangos kiáltással szaladt ide-oda, és kereste édesanyját. Keresztül-kasul rohant az egész kertben, de sehol sem találta. Egy szolga megszólította őt: - Kisfiu, ne kiabálj! Nézd ezt a mangót ezen a fán és a sok gyönyörű virágot a kertben. Gyere, adok neked egy párat. - De a gyermek tovább kiabált: - Nem, nem! En az anyámat akarom, amit ő ad nekem enni jobb, mint az összes mangó, és az ő szeretete szebb, mint ezek a virágok, - és te is tudod: ez az egész kert az enyém, mert minden, ami az anyámé, az az enyém is. - Nem! En az anyámat akarom! - Amikor az édesanyja a rektek helyén ezt meghallotta előbukkant, mellére szoritotta gyermekét és elhalmozta csókjaival. Es ekkor a kert a gyermek számára a paradicsomot jelentette. - Ugyanigy történik ez az En gyermekeimmel a világ nagy kertjében: ez is tele van csodálatos szép dolgokkal, de valódi örömet csak Bennem találhatnak. En vagyok nekik az Emmánuel, mindig velük vagyok és mindig megnyilatkozom nekik /Jn 14,21/.

8. Ha a szivacsot vízbe tesszük, a víz átjárja a szivacsot; de a víz nem lesz szivacs és a szivacs nem lesz víz, hanem mind a kettő megőrzi a saját természetes tulajdonságát. Ugyanigy: az En gyermekeim Bennem maradnak és En öbennük. Ez nem panteizmus, hanem Isten királyi uralma, és például azok szívébe, akik ebben a világban maradnak. Ahogyan a víz a szivacsban, úgy vagyok En jelen mindenütt és mindenben, de az Enem megmarad /Lk 17,21/.

9. Végy egy darab faszenet, ha bármennyire megmosod, a színe nem változik meg, de ha a tűzbe teszed, a fekete színe eltűnik. Valami teljesen hasonló történik, ha a bűnös a Szentlelket befojadja /ő az Atyától és Tőlem származik, mert az Atya és En egy vagyunk/: ha megtörténik a tűzkeresztség, akkor a fekete bünfolt eltűnik, és ő a világ világossága lesz /Mt 3,11; 5,14/. Ahogyan a tűz a faszenet áttűzesíti, úgy leszek En az én gyermekeimben, és Ők énbennem, - és őrajtuk keresztül nyilatkoztatom ki magamat a világnak.

II. A tanítvány: Mester, ha Te a világnak rendkívüli módon nyilatkoztatnád Magadat, akkor az emberek tovább nem kételkednének Istenben és a Te isteni voltodban, hanem valamennyi ember a hit és az igazság utjára térne.

A Mester: Fiam, En minden embernek a belső állapotát jól ismerem, és En minden szívnek kinyilatkoztatom magamat annak szüksége szerint. Nincs jobb mód és eszköz az embereknek az igazság utjára való térítésére mint az, ha En saját magamat kinyilatkoztatom nekik. Azért lettem ember, hogy az emberi akaratot megnyerjem, és az embereket meggyőzzem arról, hogy Isten nem egy félelmetes és idegen lény, hanem telve szeretettel, hasonló lett az emberhez és az ember hasonló Istenhez, mert az Ő képére és hasonlatosságára van teremtve.

Bár természetes vágya az embernek, hogy látni szeretné azt, akiben hisz és akit szeret, azonban egyetlen ember sem láthatja az Atyát, mert szellemi lényénél fogva megfoghatatlan. Csak hasonló szellemi lény láthatja az Atyát. Az ember fizikai, testi teremtés, azért nem láthatja Istent. - Isten a szeretet, és a teremtésben az embernek a szeretet képességét adta. Azért, hogy kielégítse az ember szeretet-vágyát, hasonló lett az emberi lényhez, Akit az emberek meg tudnak érteni. Így lett Ő ember, így az Ő gyermekei a szent

angyalokkal együtt láthatják Őt és benne örvendezhetnek /Kol 1,15; 2,9/. Ezért mindtan En: „Aki engem lát, látja az Atyát is” /Jn 14,9/. Es bárha Engem emberi alakban a Fiu-nak neveznek, mégis az örök Atya vagyok /Ez 9,6/.

2. En és az Atya és a Szentlélek egy vagyunk. Ahogyan a napban két tevékenység van: meleg és világosság, - de a világosság még nem hőség és a meleg nem világosság, mégis a kettő egyet képez, habár más-más formában jelentkeznek. Ugyanigy En és a Szentlélek az Atyától jövünk és a földre világosságot és meleget hozunk. A Lélek tüzzel kereszttel és a hívők szívében eléget minden bűnt és hamisságot, megtisztítja és megszenteli. En vagyok az igaz világosság és szétosztatok minden sötétséget és gonosz szenvedélyt. A hívőket az igaz utra viszem és végül bevezetem az örök hazába. Végezetül nem három /Istenség/ vagyunk, hanem egy, mint ahogy a Nap is egy.

3. Azokat a képességeket, amelyekkel Isten az embert megáldotta: erő, különböző tehetségek, talentumok - az embernek használnia kell és ezekkel munkálkodnia, mert különben ezek elhanyagolása következtében elvesznek és semmivé válnak. - Ugyanigy vagyunk a hittel is: ha az ember az életét nem irányítja az élő Isten felé, akkor a bűn következtében megrögnül és kétségbe esik /elcsúszul/. Sokszor hallani ezt: - En szeretnék hinni, ha bizonyos kétségeim feloldódnának. - Aki így beszél, az hasonlít ahhoz az emberhez, aki orvostörőssel az orvoshoz megy és kéri, hogy először a fájdalomtól szabadítsa meg, és majd azután kezelje a törött csontját. Es természetesen, esztelenség lenne, mert a fájdalmat a törött csont okozza, és ha ez meggyógyul, akkor a fájdalom is megszűnik.

A kételyek, a lelki szenvedés abból adódnak, ha az ember a bűn által megszakítja a kapcsolatot az Istennel. Azért tehát az egyedüli orvoslás az, ha Istennel a kapcsolatot felújítja; akkor minden kételey megszűnik, - pl.: az En istenségem és Isten jelenlétének kételeye magától megszűnik. Akkor a lelki szenvedést felváltja a csodálatos béke, melyet a világ nem adhat, de el sem vehet. Azért vettem En emberi testet fel, hogy Isten és a szegény megtört emberek közt létrejöjjön a közösség, hogy így az égben Vele örökre boldogok lehessenek.

4. Isten a szeretet, és a szeretet erejét minden teremtett lénynek megadta, - mindenekelőtt az embernek. Ezért tehát igazságos és méltányos, hogy Ő, a nagy Szeretet, Aki nekünk életet, értelmet és szeretetet adott, tőlünk v i s z o n t s z e r e t e t elvárjon. Az Ő kívánsága az, hogy minden teremtménye osztozzon a szeretetben. Ha mi ezt a szeretetet nem jól használjuk fel és ha Őt, aki minket a szeretettel felruházott, nem teljes szívvel, teljes lélekkel, teljes elméből és minden erőnkől szeretjük, - akkor ama Szeretet le taszít bennünket a magasból az önzésbe /egoizmus/. Ezért növekszünk bennünk és Isten más teremtményeiben semmi más, csak a baj és szerencsétlenség. Minden önző ember - elég furcsa módon - öngyilkos lesz.

Továbbá ezt mondtam: - Szeresd felebarátodat mint önmagadat. Miután minden ember bizonyos értelemben az ember felebarátja, úgy ezek a szavak mindenekelőtt a közelálló, közellakó embertársakra vonatkoznak. Könnyű az olyan felebaráttal közösségben élni, akivel ritkábban van dolgunk, még akkor is, ha az illető barátságatlan modoru. De nehéz az olyan embert elviselni és szeretni mint önmagadat, aki a közelünkbe lakik és nap-nap után kellemetlenkedik. Mégis, ha ezt a nehéz állapotot - önmagunkat legyőzve - elviseljük, akkor sokkal könnyebb lesz minden más embert „úgy szeretni, mint önmagunkat”.

Ha az ember szereti Istent teljes szívvel, teljes lélekkel, teljes elméből és minden erőből, és felebarátját mint önmagát, akkor ott már nincs helye a kételynek; de annál nagyobb megbecsülésben lesz része az Isten királyi uralmában, amelynek nincs vége. Es ő maga a szeretet tüzelvén felolvad és a mennyei Atya képére formálódik, Aki eredetileg is a saját képére teremtette.

5. En mindenkinek kinyilatkoztatom magamat, aki Engem őszinte szívvel keres - az En igém által. Ugyanugy, ahogy En az emberek megváltásáért ember lettem, úgy az En igém is - mely lélek és élet /Jn 6, 63/ - emberi nyelven van írva /evangélium/. Ebben az isteni és emberi egyesítve van. De aki Engem nem fogad be, az az En igémet sem érti meg. Aki pedig az igémet meg akarja érteni, annak nem kell sem héberül, sem görögül tudnia, mert amit valóban tudnia kell, azt elnyeri a Szentlélekkel való közösségben, Akitől a próféták és az apostolok éltek és irtak. Kétségtelen, hogy az igének ez a nyelve lelki és csak aki lélektől született, az tudja teljesen megérteni, - még ha a világ kritikus gondolkodását ismeri is, akár pedig egy gyermekhez hasonló, - megérti ezt a nyelvet, mert ez az ő anyanyelve. De gondolj arra, hogy azok az emberek, akiknek bölcsesége csak a világból való, nem tudják megérteni igémet, mert nincs részük a Szentlélek világosságából.

6. En kinyilatkoztatom magamat még tetszésem szerint a természet könyvében is, hiszen ezt a könyvet En hasonlóképpen írtam. Mégis, aki ezt a könyvet akarja olvasni, azt lelki szíjjel tegye, hogy Engem /a Teremtőt/ megtalálja, mert különben az a veszély áll fenn, hogy helyettem távra téved.

Egy vak olvasókor az ujjja hegyét használja szeme helyett és tapintással olvas; de ezzel a módszerrel /a látás hiányában/ a tőnyeket a maguk valóságában nem tudja megítélni. Ezt a kételkedő tudományos kutatók is bizonyították, hogy a tökéletes világ helyett, csak a hiányosságokat látják. Azt mondják a kritikusok: "Ha egy mindenható Teremtő megteremtette ezt a világot, miért van benne anynyi baj: földrengés, orkán, szenvedés, fájdalom és halál?" - Ez a kritika esztelen és hasonlít ahhoz az esztelen emberhez, aki egy befejezetlen épületet, vagy festményt ócsárol. Ha aztán később készen látja ezeket, akkor szégyelli a saját butaságát és dicsérettel nyilatkozik az alkotásokról. Ugyanigy, Isten sem egyetlen napon adta meg ennek a világnak a jelenlegi állapotot, és a beteljesedése sem fog egyetlen napon végbemenni. Az egész teremtett világ a beteljesedés felé halad. Ha az ember a tökéletes világot - melyben semmi hiba nincs - Isten szemével a távolból láthatná, akkor alázatos lélekkel dicséretet zengene és így szólna: "Minden nagyon jó" /1. Mózes 1, 31/.

7. Az ember lelke a testben él és hasonlít a tojásban élő madárkára, mely várja, hogy kibujhasson belőle. Ha a kis madárnak megmagyaráznák, hogy kint egy nagy világ fog feltárulni, mindenféle gyümölcse és virággal, folyókkal és nagyszerű hegyekkel, és az anyjuk is ott lesz és mindent látni fognak, csak először a tojásból ki kell jönniük. Ezt azonban sem megérteni, sem elhinni nem tudnak. Sőt, ha valaki mondaná nekik, hogy majd a szárnyakkal repülni és szemikkel mindent látni fognak; mindezt nem tudnak elhinni, míg be nem bizonyosodik, amikor a tojásból kibujnak.

Hasonlóképpen van sok ember, akik a jövőendő életéről, Isten valóságáról semmi bizonyosságot nem tudnak, mert nem tudnak a "tojásból", a test bezártságából kitekinteni. Gondolataik - hasonlóan a madárkák szárnyaihoz, - nem tudnak az agyuk szűk kereteiből kiszabadulni. Gyenge szemükkel nem látják az el nem mulo kincseket, melyeket Isten azoknak készített, akik Őt szeretik /Ez. 64, 4; 65, 17/. Ha az örök életet el akarjuk nyerni, akkor egy fontos kapcsolatot kell létesítenünk: - ahogyan a kis madárka a tojásban anyjától az életet adó meleget kapja, úgy kell nekünk is, míg a testben élünk, hitünk által a Szentlélektől az élet melegét fogadnunk, mely nélkül a halálban örökre elveszünk.

8. Ismét mások azt mondják, hogy mindennek, az életnek is van kezdete és szükségszerűen, van vége is. De ez nem igaz. A Mindenható, aki a saját akaratából a semmiből teremtett; - lehetséges hogy az, amit mindenható szavával teremtett, ne lenne halhatatlan, hanem meg-

semmisülne? Ha ez így volna, ez kétségbe vonná az Ő mindenhatóságát. Az élet ebben a világban látszólag a hiábavalóságnak, a mulandóságnak van alávetve. Ha azonban ez az élet /az ember/ a változandóságok és hiábavalóságok behatásaitól megszabadul, és az örök változhatatlan Istennek lesz alávetve, Aki az örök élet forrása, akkor megmenekül a halál karmaiból és elnyeri az örök életet.

Akik Bennem hisznek, azoknak "örök életet adok, nem vesznek el soha és senki sem ragadja el őket a kezemből" /Jn 10, 28/.
En vagyok az Ur, "Aki itt van, Aki volt és Aki jön, a Mindenható" /Jel 1, 8/.

2. F E J E Z E T

B ű n é s m e g v á l t á s.

I. A tanítvány: - Mester, csaknem minden ember tudja, hogy aki Istennek nem engedelmeskedik és nem imádja Őt, bünt követ el, és a világ jelenlegi állapota igazolja, hogy a bűn a romlásba visz. De mégis, hogy valójában mi a bűn, pontosan nem tudjuk. - Hogy lehetséges az, hogy a teremtmény a Mindenható Isten jelenlétében, az Ő saját teremtett világában álljon az Ő akaratától el, és így vétkezzék!

A Mester: 1. A bűn abból adódik, hogy az ember az Isten akaratát elveti és a saját akaratát szerinti akar élni, a való igazságot eldobja magától és a saját szenvedélyeit követi s azt hiszi, hogy így eléri a saját szerencsésjét. Pedig aki így vélekedik, az sem a valódi szerencsésjét, sem az igazi lelki boldogságát nem találja meg. A bűnnek nincs saját tulajdon élete, ezért nem mondhatja senki, hogy valaki azt teremtette. A bűn egy bizonyos állapotot jelent. - Csak e g y Teremtő van, és Ő jó; és egy jó Teremtő nem alkothat rosszat, mert ez ellentmondana szent Lényének. Az egy Teremtő mellett nem léteznek egy másik teremtő, aki a bűnt létrehozta volna. - A Sátán csak elronthatja a teremtett dolgokat, de nincs ereje, hatalma, hogy teremtessen. Így tehát a bűn nem tartozik a teremtéshez és nincs létjogosultsága a teremtménynél. A bűn egyszerűen az ámitás és rombolás lét-állapotát jelenti.

A világosság a valóságos lét; a sötétség pedig csak a világosság hiánya. Ugyanis a bűn vagy gonoszság önmagában sem más, mint a jónak a hiánya, vagy a jónak a távolléte. A rossznak és sötét állapot a nagyon veszélyes, mert emiatt sokan eltévesztik az igaz utat; a Sátán szikláján hajótörést szenvednek, a pokol sötétségébe esnek és elvesznek. En azért nyilatkoztattam ki magamat emberi testben, - Aki a világ világossága vagyok - hogy az emberek, akik Bennem bízhatnak, el ne vesszenek; En megmentem őket a sötétség hatalmától és biztosan elvezetem őket ama óhajtott mennyi kikötőbe, ahol a sötétségnek se híre, se jele többé nincs /Jel 21, 23; 22, 5/.

2. Te azt kérdezed, hogy a bűnnek ez a sötét állapota hogyan jöhetett létre a Teremtés Ura jelenlétében? Ugy keletkezett, hogy a Sátán és az ember a saját indításából - törvénytelenül és hamis módon - csak a saját szenvedélyei felé igyekezett. És ha azt kérdezed, hogy Isten miért nem alkotta meg úgy az embert, hogy soha ilyen állapotba ne jusson, erre En így válaszolok: Akkor Isten az embert gépnek kellett volna alkotnia, ám akkor nem jutott volna soha oda a boldogság állapotába, ahová csak az jut el, akinek szabad akarat van. Ádám és Éva elestek a Sátán alatomossága és ámitása folytán, mert az ő bűnnélküli állapotukban nem tudták, hogy olyasmí létezik hogy: hazugság, csalás. Azelőtt a Sátán sem tudta, hogy létezik a kevelység, gőg, mely miatt őt letaszították az égből; ugyanis előtte nem létezett a kevelység. És habár a bűnnek ez az állapota az ember-

ben és a Sátánban megjelent, Isten mégis az Ő mindeható hatalmával ezen állapotnak egy új arculatot adott, úgy hogy Ő maga még a leg-nemesebb eredményt nyerte belőle.

Először: az Isten végtelen szeretetének a megnyilatkozása úgy vált ismertté, hogy Krisztus emberré lett és életét áldozta; enélkül az Isten ezen végtelen szeretete örökre rejtve maradt volna.

Másodsor: amikor a megváltott lelkek rájönnek arra, milyen keserű íze van a bűnnek, annál inkább fognak a mennyi boldogság elérésének élvezni. - Ez ugyanis hasonló az ember izléséhez: a méz édességét annál inkább élvezzi a nyelv, ha előtte valami keserűt izlelt. A mennyben már nem vétkeznek, hanem alázattal és odaadó szeretettel szolgálnak az Atya-Istennek és vele végnélküli örömben élnek.

3. Az emberek kíváncsian kutatják a napnak és holdnak hiányosságait, napfoltokat, fogyatkozásokat, - azonban a bűnnek foltjait és sötétségét figyelmen kívül hagyják. Ebből felmérheted, mekkora a sötétség az emberekben, ha még - annak ellenére, hogy a fény birtokában vannak, - sötétben járnak /Mt 6,23/. Ahogyan a beteg test gyengeségénél fogva minden érzékét elveszti, úgy veszti el az ember szíve és kedőlye - a bűn miatt - minden érzelmét; - már nem érez sem undort, sem fájdalmat. De egyszer eljön az idő, amikor felébred és látja a bűn rettenetes pusztítását, és akkor lesz sírás és fogcsikorgatás.

4. Sok ember, akik a bűnben elmerültek, már nem érzik a bűnnek terhét, mint ahogy a vízben alámerült ember sem érzi a ránehezedő víznek több tonna súlyát, amíg meg nem fullad. Aki viszont a vízből kijön és egy edénybe bizonyos mennyiségű vizet próbál megemelni, az megtudja, hogy - az aránylag kevés víznek is, mekkora sulya van. Aki bűneinek súlyát föltárja és bűnbánóan eljön Hozzá, az ingyen elnyeri az igaz békességet, mert ilyenekért jöttem, hogy megváltam őket /Mt 11,28; Lk 19,10/.

5. Az ember halálának bekövetkezése nem mulik azon, hogy a test szervezete vagy vétagjai elgyengülnek. Bármilyen erős, egészséges légyen a test, egy szivroham vagy agyvérzés az életnek végét jelenti. Ugyanugy, egyetlen bűn, amely a lelket és a szívet megmételtyezi, nemcsak egy ember /saját/ lelki életét, hanem egy egész családnak, vagy egész népnek; vagy akár az egész emberiségnek lelkét megmérgezi, bűnbe sodorja /összüléink bűne/. Azonban ahogy egyetlen szavammal lázart a sirjából visszahoztam, ugyanugy elégséges egy szavam, hogy mindannyian az örök életet megadjam.

6. Alkalmasint előfordul, hogy egy erdei állat vagy madár, miután hosszabb ideig emberek közt élt, visszatér a saját fajtájához; azonban ezek már nem fogadják be, hanem megtámadják és agyonverik; mert hosszabb ideig emberek közt élt, teljesen megváltoztak a szokásai és a magatartása. Ha már az állatok kizárják a társaságukból a saját fajtájukat, mert emberi befolyás alatt élt: hogyan fogadnak be a mennyi szentek és angyalok az olyan bűnöst, aki szoros viszonyt folytatott a bűnös emberekkel? Ezzel azonban nem mondjuk azt, hogy a szentek és angyalok nem érznek szeretetet a bűnös ember iránt; de sajnos, a mennyi szent légkör az ilyen emberben sajátosságosan bosszút vált ki. Ez természetes: ha ebben a világban a bűnösök a jók társaságát nem tudják elviselni, hogyan tudnának az Ő /a jók/ társaságukban az örökkévalóságban boldogok lenni? Az Ő számukra a menny ugyanolyan bántó és kínos lenne, mint a pokol.

De mégse gondoljátok, hogy Isten vagy az Ő népe a bűnöst a mennyből kitagadja és a pokolba taszítja; hiszen Isten a szeretet és még

soha senkit nem taszított a pokolba, és nem fogja valaha is megtenni. Ami a bűnöst a pokolba juttatja, az kizárólag az Ő szennyes élete. Addig, amíg az élet befejezése elérkezik, és a menny vagy a pokol ígérete fennáll, minden ember szívében - a jó vagy rossz lényétől függően, - már beköltözött az Ő számára a mennyország vagy a pokol. Azért, aki ama örök kinoktól való megmenekülést kéri, az őszintén bánja meg bűneit és adja Nekem a szívét. Akkor En övele leszek és a Szentlélek miködni fog benne - és ő az örökkévalóságban Isten országának a gyermeke lesz.

7. Ha valaki ebben a világban a saját királya, vagy az uralkodó ellen fellázad, annak menekülnie kell, és valamelyik más országban kell oltalmat keresnie /emigráció/. De hol talál biztonságot az olyan ember, aki Isten ellen fellázad? Bárhová fordul, mindenütt, akár a mennyben vagy a pokolban; ott is Ő van jelen. /139. Zsolt./ Egyedüli menedéke csak az lehet, ha visszatér és Urának lábához borul.

8. Ádám és Éva részére ruházat céljára a fügefalevelek nem feleltek meg, azért Isten állati bőrből adott nekik öltözéket. Ugyanigy az emberi jótettek önmagukban nem használnak semmit, nem mentenek meg az eljövendő haragtól. Ami egyedül elégséges, az az igazság öltözete, melyet En adok.

9. A moly nem vigyáz arra, hogy a láng előgoti és elpusztul, hanem a fénytől megigózva, belodobja magát és olvóssa. Ugy az ember sem gondolja meg, hogy a bűn rombol és mérgező; csak az ingert, csábítást érzi, és belodobja magát a pusztulásba. De az En világosságom elriasztja a bűnöst a haláltól, - életet ad neki és maradandó boldogságot. Az ember ugy van teremtve, hogy Ő maga birtokba veheti az En igaz világosságom drága ajándékát.

10. A bűn nem csalódás, még nem is beképzelttség terméke, hanem ebben az állapotban: szellemi sötétség, amikor az ember rossz akaratát érvényesítette; élő magvakból kihajtott rossz, melyek állandóan fertőzik a lelket és végül rombol, ugyanugy, mint a himlő, mely rövid idő alatt az ember szépségét mindenkorra tönkre teszi és viszataszítóan elrutitja. Amint Isten nem alkotta az istentelenséget, ugy nem hozta létre a betegséget és a test szenvedéseit. Ezek sokkal inkább engedtlenségének természetes következménye. A szenvedés és betegség nem egyéni képződmény, hanem ezek külső és látható gyümölcsei /betegségei/ a rejtett és nem látható bűnöknek, - akár egyéni, akár pedig a családból származó bűnöknek. - Ha a család valamennyi tagja megtér és Velem egyesülni fog, akkor az En üdvözöz vérem átáramlik beléjük; mindannyiuk belső és láthatatlan betegségét meggyógyitom és egészséggel ajándékozom meg őket mindörökre. Mert az ember ilyen egészséges állapotra van teremtve, hogy Urával és Mesterével boldogságban éljen.

II. A tanítvány: Mester, manapság egyes tudósok és követők azt tartják Rólad, hogy a Te megváltói veréldozatodnak és engesztelő haláladnak semmi jelentősége nincs. Azt mondják ők, hogy Krisztus csak egy nagy tanító és példakép volt a hitélethez; és megváltásunk és örök boldogságunk a saját igyekeztünkötől és jótetteinktől függ.

A Mester: Soha ne feledd, hogy a lelki és hitbeli gondolatok kevésbé az ésszel, de sokkal inkább a szívvel függenek össze. A szív az Isten szelma, és ha Isten jelenléte betölti, akkor az ész is megvilágosodik. Az igaz világosság nélkül az ész és az ismeretek látása hasztalan; hasonlít a testi szemhez napvilág nélkül. A sötét-

ben tévedésbőlegy kötelet kigyónak láthatunk. Így a világ bölcsei a szellemi igazságot és az egyszerű lelkeket tévedésbe ejtik. Ezért a Sátán, amikor Evát elcsábította, nem bárány vagy galamb alakjában tette, hanem a legravaszabb állat, a kigyó alakjában. Így használja a Sátán a bölcsök bölcsességét, a tudósok ügyességét a saját céljaira. Az nem elég, hogy valaki okos és ügyes legyen; kell, hogy ártatlan legyen, mint a galamb. Ezért mondtam én: „Legyetek okosak mint a kigyó, és ártatlanok mint a galamb”/Mt 10/.

2. Az én keresztem és engesztelő halálom a hívőkben ugyanazt viszi véghez, mint az egykori kigyó az izraelitáknál. Aki ugyanis a hit szemével tekintett föl rá, az meg volt mentve /4.Mózes 21,9; Jn 3,14-15/. Mégis akadtak egyesek, akik ahelyett hogy hittek volna, csupán csak az ércet látták benne és elkezdtek zugolódni: - Mózes inkább ellenmérget adott volna, vagy egy erős gyógyszert, vagy egyéb valamit ezen mérges kigyó ellen, az lett volna az igazi tárgya a hitnek; de ennek a karonak milyen ereje van a kigyóméreggel szemben? Akik így beszéltek, valamennyien meghaltak. - És ez történt napjainkban is: aki azt az utat, melyet Isten a megváltásunkért behatárolt, bírálja, kritizálja, az a bűnének a mérge által elvész.

3. Egy fiatal ember lezuhant egy mélységbe; annyira megsérült és olyan sok vért vesztett, hogy már közel volt a halálhoz. Amikor az apja őt az orvoshoz vitte, az azt mondta: - A vér az élet, és onnok a fiatal embernek a vérköszlote kifogyott. De ha kész valaki a saját vért áldozni érte, akkor újra magához fog térni, különben meg fog halni. Az apa, - akinek szíve túláradt fia iránti szeretettől, - rendelkezésre bocsátotta vért. A fiatal ember ereibe átömlesztették a vért, és így újra visszanyerte egészségét. Így van ez az emberekkel is: az üdvösség hegyéről lezuhan és most ott fekszik bűneitől összezúzva és megsebezve. Ezért a hitélete lassan elapad és közel áll a halálhoz. De aki Bennem hisz, annak odaadom az én örök életet adó véretem, úgy hogy a haláltól megmenekül és elnyerheti az örök életet. Hiszen azért jöttem, „hogy életük legyen, és bőségben legyen” és pedig élet az örökkévalóságban /Jn 10,11/.

4. A régi időkben meg volt tiltva az embereknek bizonyos ételek fogyasztása és állati vért inni, mert az volt a hiedelem, hogy ezáltal távoltartanak bizonyos betegségeket. Azonkívül félt az ember attól, hogy - miután az ember teste bizonyos fokig hasonló az állathoz, - ha állati húst és vért fogyaszt, attól az ember az állati ösztöneit erősíti. - Nos hát „Az én testem valóban étel s az én vérem valóban ital” /Jn 6,55/, mert az lelkünknek életet ad és tökéletes egészséget, valamint mennyei boldogságot és örömet.

5. A bűnnek megbocsátása még nem jelent teljes megváltást, mert ez csak a bűntől való teljes megszabadulás után következhet be. Lehetséges, hogy az ember a bűnből eredő betegségeiben meghal, habár ezért már teljes bocsánatot nyert. Pl.: Volt egy férfi, akinek egy hosszabb betegség után elborult az agya /elmebeteg/. Egy napon megmadadt egy embert és meggyilkolta. Amikor a bíróság kimondta rá a halálos ítéletet, hozzátartozói védelmére felhozták a mentőkörműnyeket, és kegyelmet kértek számára. Így aztán felmentést kapott a gyilkosság büne alól. De mikor hozzátartozói a jó hírt közölni akarták vele - már uton voltak hozzá, - már ugyanabban a betegségben, melyben a gyilkosságot elkövette - meghalt. Mit használt most a gyilkosnak a megkegyelmezés? A valódi megmentése az lett volna, ha betegségeből kigyógyult volna, akkor a megkegyelmezett valóban boldog lehetett volna. - En azért nyilatkoztattam ki magamat emberi testben, hogy a bűnbánó bűnösöket a bűn betegségéből és a haláltól megmentsem. Azért két dologra helyezek súlyt: ok és eredmény. Ok /a bűnbánók/ nem fognak bűneikben meghalni, mert én meg akarom őket menteni /Mt 1,21/ és ők átlépik a halált és elnyerik az örök életet.

6. Sok embernek az élete tele van veszélyekkel. Hasonlítanak ama vadászhoz, aki egy fának az ágán, - mely mélyen belehajlott a folyó medrébe - észrevett egy darab lépesmézet. De nem gondolt arra, hogy halálos veszély felett lebeg: alatta a vízben fekdött egy krokodil és tátott szájjal lesi őt, hogy felfalja, mialatt lent a fa törzsénél összeverődött egy farkasfalca és várta, hogy leszálljon. De a legrosszabb az volt, hogy a fa gyökereit rágcáló rovarok elrágták, és a fa egyre inkább letérve lefejegetett. Kis idő múlva a fa letört és az óvatlan vadász a krokodil zsákmánya lett. - Így történik ez az emberi lélekkel is, mely a testben rejtve van: egy rövid ideig élvezi a bűn hamis és mulandó élvezeteit, melyeket mint lépesmézet az egyában összehordott és nem gondolt arra, hogy egy féltelmetes őserdő közepén találja magát ezen a földön. Itt ül a Sátán felkészülve, hogy őt darabokra tépje, és a pokol les rá mint a krokodil, tátott szájjal, hogy őt mohón felfalja; mialatt mint a legrosszabb, a legapróbb láthatatlan féreg - a bűn - a testnek és életnek a gyökereit elrágja. Hamarosan leesik a lalak és örökre a pokol zsákmánya lesz. - De a bűntől, aki énhozzám jön, meg akarom szabaddítani a bűntől, a Sátántól és a pokoltól, és örökkévaló örömet akarok neki adni, melyet senki sem vesz el tőle /Jn 16,22/.

7. Ahogyan a kigyó fénylő szemével hatalmába keríti és megigézi a kis madarat és zsákmányul ejti, úgy vonzza a Sátán ravasz beszéddel és csábításokkal magához az embereket és behálózza őket. De akik Bennem hisznek, azokat örömmel megszabadítom ama ősi kigyótól és a világ lélekromboló félrevezetéseitől. En szabaddá teszem őket a madárhoz hasonlóan; ahogy az a föld vonzerejének ellenáll és szabadon repül a légben, úgy emelkednek föl az imádság szárnyain, és végül elérik az én szeretetemmél felruházva, lelküknek hazáját.

8. Ahogy a sárgaságban szenvedő mindent sárgának lát, úgy a bűnöző is a bűnnek tényét igaznak látja; és a filozófusok hamis elmélete is ezt a szemléletet vallják. Ilyen értelemben az sem meglepő, ha ilyen emberek - egy lépéssel tovább lépve - Engem is bűnösnek tartanak. Azonban az én művem - a bűnösök megmentése - nem a világ közvéleményétől függ, hanem a hívek életében zavartalanul tovább működik. Mint ahogy Lévi - mialatt még Ábrahám veséjében volt - Engem a tizediknek számított annak ellenére, hogy ő még nem született meg; így a hívők minden nemzedéke Bennem, aki a kereszten feláldoztattam, bűneikért engesztelő váltságdíjat nyertek, noha ők azon időben még meg sem születtek, mert a megváltás a világon az összemérésigért van.

9. Ha azt mondják, hogy az ember a saját erőfeszítése és jócselekedetei által is elnyerheti az üdvösséget; - mindaddig, amíg nem születik újjá, ez értelmetlen és bolondos beszéd. Világuralkodók és erkölcsstanítók azt mondják: „Tegy jót, akkor magad is jó leszel”, - én azonban azt mondom: „Légy magad jó, mielőtt jót tehetsz”. Aki az új és igaz élet útjára lépett, annál a jócselekedetek önmaguktól következnek.

Csak a boldond mondja, ha egy vad gyümölcsfa folyamatosan gyümölcsöt terem, végre nemessé válik. Közismert tény ugyanis, hogy egy vad gyümölcsfából csak akkor lesz nemes fa, ha nemes alannyal beoltják. Így a vad törzs átveszi a nemes alany életét és tulajdonságát, és a saját vadsága megszűnik. Ez az, amit mi újjászületésnek nevezünk. Így kell a bűnösnek is a jót, az igazat keresnie, és egyidejűleg elvetnie azt, ami rossz: a bűnt. Ha pedig ezen fordulat után a hite által Belém oltja magát, akkor a régi ember meghal benne, és új teremtmény válik belőle. Akkor ez az új élet - mely a megváltásból ered - a jócselekedetek gyümölcsét hozza, amelyek örökkévalóak maradnak.

10. Sokan, a saját tapasztalatuk alapján rájöttek, hogy az ember természetes jósága nem biztosít megnyugvást a szívnek, sem meg-

igazulást az örök élet számára. Amaz ifju, aki az örök életet keresve Hozzám jött, találó példa erre. Az első gondolata /fogalma/ Velem kapcsolatban - ugyanúgy, mint manapság a világ bölcséinek és azok követőinek, - hamis volt. Ő Engem egy olyan fajta tanítónak gondolt, amelyek meszelt sírhoz hasonlítanak, és akiknek életében egy szemernyi jócselekedet sem található. Ezért így szóltam hozzá: „Miért kérdezel engem a jóról? Senki sem jó, egy kivételével”. De nem volt türelme ahhoz, hogy Bennem a jónak és életnek egyetlen Szerzőjét meglássa; és amikor megkísértem őt az Én követésemre rábírni, őt egy igazi jó emberré alakítani és neki életet ajándékozni, akkor elszomorodott és otthagytott Engem. Az ő élete tökéletesen igazolja azt, hogy az ő törvénytisztelete és jótettei nem nyugtatták meg, még kevésbé jelentettek biztosítékot az örök életre. Ha az ő jótettei békességet nyújtottak volna neki, akkor nem jött volna Hozzá, hogy Tőlem kérdezzen, de ha mégis eljött, nem kellett volna szomorúan eltávoznia tőlem, hanem hinnie kellett volna szavaimnak és akkor megnyugodva, örömmel távozott volna el tőlem.

Nem sok idő múlva megismert Engem a fiatal Pál /apostol/, és szívénét vágya beteljesült. Ahelyett, hogy szomorúan távozott volna, mindenét amije volt elvetett, és Engem követett /Fil 3,6-15/. Ugy mindenki, aki nem bizik a saját igazságában és Engem követ, elnyeri az igazi békét és az örök életet.

3. F E J E Z E T.

A z i m á d s á g .

I. A tanítvány: Alkalmilag fölmerül a kérdés: Isten minden szükségletünket ismeri és tudja azt is, mint elégítse ki azokat a legjobban - nemcsak a jóknak, hanem a gonoszoknak is; - miért kell nekünk ezekért Hozzá imádkozni? Hogy a mi szükségleteink időlegesek, avagy lelkiek, - megváltoztathatjuk-e imánkkal az Isten akaratát?

A Mester: Aki így kérdez, csak azt igazolja, hogy nem tudja, mi az imádság. Az ilyennek nincs imaélete, különben tudná, hogy: Istenhez imádkozni nem jelenti azt, hogy: Istennél koldulni. Az imádság nem abban áll, hogy azon erőlködünk, hogy Istentől megkapjuk azt, amire életünkben szükségünk van. Az imában inkább azon fáradozunk, hogy Istent magunkhoz ragadjuk, aki az élet Szerzője. És ha Őt megtaláltuk, Aki az élet forrása, és Vele közösségbe léptünk, akkor az életben minden a miénk, és Ővele minden, ami az életet tökéletessé teszi. Még a gonosztevőknek is megadja Isten szeretetből mindazt, amire az életben szükségük van; de a lelki szükségleteiket nem tárja fel nekik soha, mert nem élnek hitéletet.

Ha Isten ezeknek lelkiadományokat adna, nem volnának alkalmasak arra, hogy azokra méltóvá tegyék magukat. De a hívőknek Isten mindkét módon nyújtja adományait; elsősorban lelki áldásait azzal a céllal, hogy hovatovább kevesebb érdeklődést fejtsenek ki a mulandó adományokért, hanem szeretetük még inkább a láthatatlanok és a lelkiek felé irányuljon. Isten akaratát nem változtathatjuk meg, de az imádkozó ember ráeszmél arra, hogy Istennek mi a szándéka vele. Az ilyen fajta embereknek szívük rejtett kamrájában Isten felfedi Önmagát és közösségben marad velük. Ha látják, hogy Isten kegyes szándékai számukra a legjobbak, akkor végkép elmúlik minden kétségük és nehézségük, amelyekre panaszkodtak.

2. Az imádságban ugyszólván, magunkba lélegezzük a Szentlelket. Isten kiönti az Ő szent Lelkét az imádkozók életébe úgy, hogy azok „élő lelkek” lesznek /1.Mózes 2,7; Jn 20,22/. Ők sohasem fognak meg-

halni, mert az imádságban a Szentlélek önmagát ömlesztzi bele lelki tüdejükbe, és megtölti a lelkeket egészséggel, erővel és az örök élettel.

Isten, aki a szeretet, minden embernek a lelki- és világi szükségleteit ingyen ajándékozta oda; mégis, miután Isten az üdvöt és az Ő szent Lelkét mindenkinek oly bőkezűen kínálja, sajnos, kevésre becsülik. De az imádság megtanít bennünket ezeket megbecsülni, mert mindezek éppen olyan szükségesek az élethez /a léleknek/, mint a levegő és a víz, a világosság és a meleg. Isten oly bőségesen gondoskodott a lelkiülethez szükséges dolgokról, de az emberek oly kevéssé figyelnek rá, és ezért hálátlanok a Teremtő iránt. Más oldalról pedig sokra becsülik az aranyat, ezüstöt és drága ékszereket, - melyeket ritkán és csak nagy nehézségek árán tudnak megszerezni - mint Isten ajándékát; noha ezekkel sem a test éhségét és szomjúságát, még kevésbé a szívnek vágyait csillapítani nem tudják. A világ emberei ilyen esztelen dolgokkal akarják megnyerni a szellemi értékeket. - De az imádság embere meg fogja nyerni az igazi bölcsésséget és az örök életet.

3. Ez a világ egy nagy óceánhoz hasonlít, melyben az emberek elmerülnek és könnyen belefúlladnak; azonban a víziállatok a legmélyebb vízben is tudnak élni, mert alkalmilag följönnek a felszínre és így bizonyos mennyiségű levegőt szívnak be, mely kóposus toszai ókot a mélyvízi életre. - Ugyanez történik azokkal, akik személyné imájukkal az élet óceánjának felszínére emelkednek; Ők magukba szívják az életet ajándékozó Isten lelkét, és még ebben a világban is találhatnak életet és biztonságot.

4. Noha a halak egész életüket a tenger sós vizében töltik, Ők mégsem lesznek sósak, mert Ők eleven életet élnek. - Így az imádkozó emberek is, - annak ellenére, hogy ebben a büntől szennyezett világban kell élnie, - mégis ment marad a bűn romlásától, mert az imádság tartja fenn életét.

5. A tenger vizét a nap hősege pára alakjában szívoja fel, és a magasban felhő alakjában jelenik meg, mely azután frissítő édes esőcseppekben öntözi meg a földet. /A nap csak a tiszta vizet szívoja fel, a sót és egyéb ásványi anyagokat nem./ Így áradnak ki a gondolatok és vágyak az imádkozó emberből hasonlóan a párához, és az igazság napjának sugaraitól megtisztulnak a bűn minden foltjától, - és az ő imája mint hatalmas felhő, esőként hull le a földre, - sokaknak /lelki felfrissülést/ felújulást hozva.

6. A vizimadár a vízben uszkálva tölti életét, de ha felszáll a légbe, a tolla mindig száraz. - Így van ez az imádkozó emberrel is: ezen a világon van a hazája, otthona; de ha eljön az idő, amikor elhagyja ezt a büntől szennyezett világot, akkor - a magasba repülve - eléri az örök hazát „száraz tollakkal” azaz, földi szennytől mentesen.

7. A hajónak a helye a vízben van, de a víznek nem szabad a hajó belsőjébe hatolnia, mert az veszélyes lenne. - Így van rendjén, hogy az embernek az otthona ebben a világban van, és ameddig a „víz fölött” van, segítségére lehet másoknak, hogy vele együtt elérjék az „Élet-kikötőt”. De halált és rombolást jelentene az: ha a világ a szívébe behatolna. Azért megóvja az imádság embere a szívet az Ő számára, Aki azt alkotta, hogy az Ő temploma legyen. És így megőrzi szíve békéjét és biztonságát ebben, és az eljövendő világban.

8. Mindnyájan tudjuk, hogy víz nélkül nem élhetünk, - de ha abban elmerülünk, akkor belefúlladunk és meghalunk. Mialatt tehát a vizet használjuk és isszuk, mégse essünk bele, hogy abba elmerüljünk /vidéki gémeskut/. - A világot és a világ dolgait okosan kell használnunk, hiszen nélkülük csak nagyon nehezen, vagy egyáltalán

nem lehet élni a földön. Isten azért teremtette a világot, hogy az emberek használják. De óvják magukat attól, hogy abba elmerüljenek, mert akkor az imádság szelleme kivész és ők is elvesznek.

9. Ha egy ember az imaéletet abbahagyja és emiatt a lelkiélete lassan alábbhagy, akkor ama világi dolgok, amelyek eddig hasznosak voltak számára, most károsak és romboló hatásúak lesznek. A nap fénye- és melegétől a növények élnek és virágoznak, de ugyanattól a naptól el is hervadnak és tönkre mennek. Ugyanígy: a levegő minden élőlénynek erőt és életet ad, de ugyanakkor romlást is idézhet elő. Azért "Virrasszatok és imádkozzatok!"

10. Ebben a világban úgy kell élnünk, hogy: noha benne élünk, de ne éljünk belőle. Így a világ dolgai nem lesznek számunkra károsak, hanem hasznunkra és segítségünkre lesznek, hogy lélekben növekedjünk. Ez azonban csak akkor lehetséges, ha a lelkünk állandó jelleggel az igazság Napja felé fordul. - Előfordul, hogy szemetes, piszkos területen virághajtások nőnek és virágjuk édes illata betölti az egész területet és elnyomja a környéken a kellemetlen büzt. A növények a nap felé fordulva, annak fényét és melegét szívják be, és a körülöttük lévő piszok és szemet nem árt nekik, hanem inkább kiemeli őket, növekedésüket elősegíti, hogy gyarapodjanak. Hasonlóan történik ez az imádság emporól: mikor imádkozik szívát Hozzám omoli, és fényt és meleget kap Tőlem, s a világ kellemetlen, rossz légkörében dicsőít Engem szent életének illatával. Ugyanakkor benne nemcsak kellemes édes illatok képződnek, hanem gyümölcs is, mely megmarad.

II. - 1. Aki imádkozik nem gondol arra, hogy Isten imádság nélkül nem ad nekünk semmit, vagy nem ismeri a mi szükségleteinket. De az imádságnak nagy előnye az, hogy a lelket legjobban felkészíti Isten áldásainak befogadására, amelyekkel Ő meg akar ajándékozni. A Szentlélek eljövetéle sem az első napon történt, hanem tíz nap után, az apostolok rendkívüli előkészülete után.

Ha valaki egy kegyelmi ajándékba részesült, amelyre azonban nem készült fel kellően, akkor az illető egyrészt nem méltatja igazán; másrészt, hamar el is veszíti. Pl. így történt ez Saullal is. Ő megkapta a Szentlelket és a királyi méltóságot anélkül, hogy ő azt kérte /kereste/ volna. Éppen ezért hamarosan el is vesztette mind a kettőt; ugyanis ő elment hazulról, nem azért hogy a Szentlelket elnyerje, hanem azért, hogy az elveszett szamarát megkeresse /Sám 9,3; 10,11; 15,13-14; 31,4/.

2. Egyedül az imádság-embere tudja Istent „lélekben és igazságban” imádni. A többiek hasonlítanak az érzékeny növényhez. Az istentiszteleten megindítja őket a beszéd és a Szentlélek jelenléte: komoly magatartással hajtanak fejet, - de amint elhagyják a templomot, minden folytatódik a régiben.

3. Ha egy fát vagy bokrot, amely jó gyümölcsöt vagy virágot hoz, nem ápolunk gondosan, akkor idővel elfajul és visszaféjődik, elvadul. Ugyanígy jár az a hívő, aki abbahagy az imával és ellanyhul a lelkiéletben: azután a Velem való kapcsolatot is megszakítja. És e nagy hanyagság után elveszti a kegyelmi állapotot, visszazuhan a bűn útjára és elvesz.

4. Ha egy darumadarat látunk, ahogy egy tó vagy tócsa partján mozdulatlanul áll, akkor a magatartásából arra következtetünk, hogy ő most az Isten fenségén gondolkodik, vagy a víznek kitűnő tulajdonságain. De ez mégsem így van. Bár mozdulatlanul áll ott órákosszat; de amint egy békát vagy halacsakát megpillant, azonnal

ott terem és befalja. Pontosan ilyen a magatartása sok embernek az imában vagy vallásos összejöveteleken. Ott ülnek Isten végtelen óceánjának partján és gondolataikban nem foglalkoznak Isten fenségéről, szeretetéről és isteni tulajdonságairól, mely gondolatok a bűntől való tisztulást és a lélek szomjúságának kielégülést szerez; hanem azon jár az eszük, hogyan érhetnének el valami eredményt abban, amire vágyódnak és amelyekkel még mélyebben átadhatnák magukat a mulandó világ örömeinek. Ezáltal elfordulnak az igazi béke forrásától, elmerülnek a mulandó világ örömeibe, s azzal együtt halnak meg és elvesznek.

5. Víz és kőolaj - mind a kettő a földből ered. S habár mind a kettő látszólag hasonlít egymáshoz /folyékony/, mégis jellegénél és rendeltetésénél fogva a tulajdonságuk teljesen ellentétes, mert az egyik oltja a tüzet, a másik viszont táplálja azt. - Így a világ az ő kincseivel, és a szívnek vágya Isten-után: ugyanazon Teremtő műve. Aki tehát szívét a világ gazdagságával, hűségével és dicsőségével akarja betölteni ugyanazt éri el, mintha megkísérelné a tüzet kőolajjal eloltani. - A szív békéjét és megnyugvását csak Őbenne találja meg, Aki mindkettőt alkotta /a szívet és a világot/: a szívet óvóvárgó vágygal, melynek tudatában van /Zsolt 42,1-2/. Azért, aki most Hozzám jön, annak amaz élő vízből akar adni, hogy többé ne szomjazzon, s még inkább egy olyan kut legyen, melynek víze az örök élet Forrásából ered /Jn 4,14/.

6. Az emberek hasztalanul keresik a világban és a világ dolgaiban a békét; mert a tapasztalat tisztán tanúsítja, hogy az igazi béke és megbékélés így nem lehet meg. Hasonlóan ahhoz a gyermekhez, aki egy hagyományt talált és elkezdte azt lehámozni abban a reményben, hogy belül talál valamit, mint valami ládába, ha a fedelét felnyitják. De a gyermek az elvárásában csalódott, mert nem talált semmit, csak egy utolsó héjat. - Ez a világ és ami hozzá tartozik, mind csak hűség /Sal. pred. 12,8/, míg az emberek a béke valódi forrását felfedezik /Iz 55,1; Jer 2,13; Jel 22,17/.

7. A világ hasonlít egy légtükrözéshez /délbáboz/. Az igazságkereső reméli, hogy talál valamit, ami az ő szellemi szomjúságát kielégíti és elindul, hogy azt megkeresse. De sajnos, csak csalódásokkal és kétségekkel találja szembe magát. Az élet vizét nem lehet emberek által készített „vízesgödörökben”, sem „eltörött medencékben” találni. De aki imával és tiszta szívvel közeledik Hozzám, az Élet Forrásához, megtalálja Bennem mindazt, ami megbékélést, erőt és örök életet ad /Iz 55,1; Jer 2,13; Jel 22,17/.

8. Egy asszony gyermekével a karján egy hegyi ósvényen gyalogolt. Menetközben a gyermek meglátott egy gyönyörű virágot. A gyermek kitépte magát anyja karjaiból olyan erőszakkal, hogy fejest zuhant le egy szakadékba, ahol fejjel a sziklának ütődött és azonnal meghalt. Az esemény lélektanilag érthető: a gyermek életbiztonságát és táplálékát az anyja mellén találja, és nem ama bizonyos hívős virágban, mely halálát okozta. - Pontosan ez történik a hívővel, aki nem folytat imaéletet. Amikor a világ mulandó és elbájoló örömeit megpillantja, akkor elfelejtkezik az En szeretetemről és gondoskodásomról - mely sokkal nagyobb, mint az anyáé, - megveti a lelkitáplálékot, amellyel En gondoskodom róla, kiszakítja magát karjaim közül és elvesz.

9. Az élet úgy van berendezve, hogy a kis gyermek a táplálékát, melyet az anyja nyújt neki úgy veheti magához, ha tesz érte valamit, vagyis szívja /szopik/. - Ugyanúgy az En lelkigyermekeim, akiket En a „mellemen” hordok, a lelkitáplálékban - mely egyedül menti meg a lelkét, - csak akkor részesülhet, ha azt keresi/igényli/. A gyermeket nem kell tanítani, önmagától, saját természetes ösztönből tudja hol és hogyan jut a táplálékhoz. - Ugyanúgy tudják azok

is, akik lélekben ujjászülettek, - nem a világ bölcsesége, hanem a lélek indításából, - miképen kell imádkozniuk, hogy Tőlem, mint lelkiatyától, az örökélet táplálékát megkapják.

10. Én beoltottam az emberbe az éhséget és szomjúságot, nehogy - csupán meg gondolatlanúságból - Istennek érezze magát, hanem nap mint nap eszébe jusson az ő gyarlósága és lelkiszüksége; hogy élete és tevékenysége az ő Teremtőjéhez kötődik és neki van alárendelve. És ha így gyarlóságainak tudatában van, ebben az állapotban ő Embennem és Én öbennem maradok és akkor örökre megtalálja a boldogságát és örömét Embennem.

III. - 1. Imádkozni annyit jelent, hogy mintegy társalgást folytatni Velem. Aki ilyen közösségi viszonyban van Velem, és Benem marad, az hozzám hasonlóságot vesz. - Vannak bizonyos fajta rovarok, melyek fű és zöld levelek közt élnek és abból táplálkoznak is, ezek hasonló színűek lesznek. Ugyanígy a jegesmedve, amely a fehér hó színt viseli, vagy a bengáli tigris, amely a nádasban él, szintén annak a színt viseli. - Hasonlóképpen, akik az imádságban közösségben maradnak Velem, részük lesz a szentelkkel és angyalokkal az Én lőnyemben; az Én képekre alakulnak át és hasonlóak lesznek Hozzámm.

2. Egykor rövid időre magamhoz vettem Pétert, Jakabot és Jónost, és fönt a hegyen megmutattam nekik egy keveset az Én dicsőségemből; és az összes szentek közül csak ketten: Mózes és Illés jelentek meg. Ekkor ők /a tanítványok/ e rövid mennyei látványtól annyira meghatódtak, hogy három hajlékot akartak ott készíteni, mert szívesen ott laktak volna /Mt 17, 1-5/. - Mily csodálatos boldogság lesz osztályrészük azoknak, akik Embennem maradnak. Számátlan szenttel és angyallal mennek be a hőn őhajtott mennybe és részük lesz Velem teljes dicsőségemben, ahol sem a hiányt; sem a változásnak árnyékát nem ismerik /Jn 17,24; Jak 1,17/. Az imádság embere sohase legyen egyedül, hanem örökre Nálam és az Én szentjeim közt legyen /Mt 28,20; Zak 3,7-8/.

3. Vadállatokat megszelídíteni; a természeti erőket megfékezni vagy hasznosítani ma már nem nagy dolog. De annál nagyobb és fontosabb dolog a világot, a Sátánt és az emberi gőgöt az összes szenvedélyeivel együtt megfékezni, ill. jó utra vezetni. En azoknak, akik imaeletet folttatnak erőt és hatalmat ajándékozok az ellenség legyőzésére /Ik 10,17 és 20/ úgy, hogy még míg a földön élnek, Velem a mennyei térben várakoznak /Ef 2,6/. A Sátán lent, ők pedig fönt vannak, és így már nem éri el őket. Inkább örökre rejtve maradnak Nálam, remegés és félelem nélkül. Annak ellenére, hogy az emberek meghódították a levegőt, mégsem tudnak tovább jutni, mint amennyire a légi viszonyok lehetővé teszik. - Ellenkezőleg, az imádság embere, aki a Sátánt és őnmagát legyőzte, tetszése szerint bekalandozhat az örök egekbe.

4. A méhecske összegyűjti a virágkelyhek nedvét és átalakítja mézzé. Eközben sem a virágot, sem a virág illatát nem sérti meg. Az imádkozó ugyanígy nyer szerencsét és hasznot mindenből, amit Isten teremtett és nem okoz bajt semmiben. Ahogy a méhecske a mézet különböző területeknek virágaiból begyűjti és a lépbe tárolja, úgy gyűjt az Isten embere édes gondolatokat és ismereteket a teremtés minden részéből. A Teremtővel való közösségben szíváé begyűjti az igazság mézét, és az örökkévaló békességben minden időben és minden helyen elragadtatással izleli meg Isten édes mézét.

5. Most van az ideje, hogy szívünk edényébe a Szentlélek olaját befogadjuk és megőrizzük, mint ahogy ezt az őt okos szűz tette

/Mt 25,1-13/. Különböben - mint az őt balga szűz esetében - csak bánat és kétségbeesés vár ránk. Most gyűjtsetek a Mannát ama nagy Sabbat-ra, különben nem marad más, csak a szenvedés és fájdalom /Mózes 16,15 és 27/. „Imádkozzatok, hogy meneküléstek ne tőlen legyen”, a nagy szomorúság idején, vagy az utolsó napon, „vagy szombat”, - ez az ezer éves uralom örök békéje, mert ilyen kedvező alkalom soha többé nem lesz /Mt 24,20/.

6. Ahogyan az éghajlat a növényzet növekedését, alakját, színét és virágait megváltoztatja /befolyásolja/, úgy az emberek is, akik közösségben maradnak Velem megtapasztalják, hogy szellemi lényük szokásaiban, szemléletükben, kedélyükben megváltoztak; levették a régi embert és az Én dicsőséges és változhatatlan lőnyem hasonmását őltik magukra.

Az ujjammal irtam a porba ama férfiak bűnös állapotát, akik - dacára a saját belső aljasságuknak, - egy házasságtörő asszonyt hoztak Hozzámm, hogy elítéljem őt; azután zavarba jöttek, s egyik a másik után szégyenkezve otthagyták és eltávoztak. Az ujjammal mutatom meg titokban az Én szolgálóimnak bűneik sebeit is, és ha gondolkodását /érzelmeit/ megváltoztatja, akkor ugyanazon ujjam érintésével meggyógyítom. Amint a kisgyermek megfogja apja ujját és így lépked az oldalán mellette, úgy vezetom Én is az ujjammal gyermekeimot a világ hosszú útján a hazájukba, a megnyugvás és örök béke homába /Jn 14,2-3/.

7. Az emberek sokszor imádkoznak az Atyához az Én novomban, de ők nincsenek Embennem, azaz, bár a szájukba és ajkukra veszik a nevetet, de nincs jelen a szívükben és az életükben. Ez az oka annak, hogy kérésük, amiért imádkoznak, nem teljesül. Azonban ha Embennem maradnak és Én őbennük, akkor mindenkor megkapják mindazt, amit az Atyától kérnek, mert a kérésük a Szentlélek utmutatásával történik. A Szentlélek megmutatja nekik azt, ami az Atyát dicsőíti, és őnmaguknak és másoknak használ. Ellenkező esetben olyan választ kapnak, mint ama rossz hírű fiu a helytartótól kapott. A fiu apja megbecsült ember volt, bátorsága és tiszteletűdása miatt. Amint a fiu - az apjára hivatkozva - állásért folyamodott és a helytartó kegyébe ajánlotta magát, a helytartó rámutatott az ő kicsapongó életére és így szólt: „Ne kérjél tőlem az atyád nevében, hanem előbb menj és kövesd az ő példáját. Az ő magas érdemeit még ne is vedd ajkaidra, hanem igyekezzél őt életedben utánozni, akkor majd elfogadom a kérémedet”.

8. Igen nagy különbség van a kétféle imádkozók közt, - akik csak ajkukkal imádnak és dicsérnek, és akik szívük mélyéből imádkoznak. Pl.: egy igaz imádkozó egy valakiért állhatatosan könyörgött, hogy az illtőnek szeméi megnyiljanak az igazság befogadására; ugyanakkor az a másik egyén - aki emberünkkel szemben ellenséges magatartást tanusított, - aki csak formailag imádkozott, hogy Isten sujtja vaksággal emberünket. De végre is Isten meghallgatta az igaznak imáját, és a másik embernek - aki csak képmutató volt, - megnyitotta lelkiszemeit. Örömteli szívvel, igazi őszinte hittel hű testvére lett az Én szolgálóimnak.

9. Az imádság az emberek számára olyan dolgok megoldását is lehetségessé teszi, ami egyébként lehetetlennek látszik. És olyan csodálatos dolgokra jönnek rá az életben, amelyek nemcsak némely szabállyal és a világ bölcséinek véleményével ellenkezik, hanem egyáltalán képtelenségnek tartanak. A tudósok nem vallják azt, hogy Ő, aki minden teremtényben rendet és törvényességet oltott, soha nem lehet a saját törvényeibe bezárva. A törvényhozó utjai kifürkészhetetlenek, mert az ő örök szándéka és akarata az ő teremtényeinek áldása /megszentelődése/ és boldogulása. A közönséges ember ezt a valóságot nem tudja felfogni, mert a szellemi dolgot csak lélekkel ismerhetjük meg /1.Kor 2,14/.

Mindenek fölött a legnagyobb csoda az ember ujjászületése. Aki ezt a csodát maga átéli, annak minden más is lehetséges. Hideg vidékeken télen, amikor a folyók vize befagy, a jég hidat képez a folyók fölött, amely áthidalja a folyók két partját, alatta pedig a víz árja folyik tovább és az emberek biztonságosan közlekedhetnek a „jéghidon”. Ez a jelenség egészen természetes /vizből képzett hid/. De ha ezt olyan egyéneknek mondjuk el, akik trópusi melegben élnek, - a forró nap hőségében - hogy a víz maga hidat képez a folyók fölött, akkor ezek a trópusi emberek ezt lehetetlennek tartják, mert - ugymond - ellenkezik a természet törvényével. - Ugyanez a különbség áll fenn az ujjászületett, imádságos lelkiéletet élők - és a világius életet élők között, akik csak az anyagiakat értékelik és a lélek életét egyáltalán nem ismerik.

10. Aki az imádság által Istentől a lelkiélet áldását meg akarja nyerni, annak hinnie kell és feltétel nélkül engedelmeskednie kell Isten sugallatainak. Amikor En annak az embernek, aki elsőradt karjával Hozzám jött, megparancsoltam, hogy nyujtsa ki a karját, azonnal engedelmeskedett és így rögtön meggyógyult /Mt 12,10/. De feltéte, hogy nem fogad szót, hanem ellenvetést tett volna és azt mondta volna: - hogy nyujthatom ki a karomat? ...ha én azt meg tudnám tenni, akkor minek jöttem volna Hozzá? Végre is előbb gyógyítad meg a karomat, akkor ki fogom nyujtani. - Mindez nagyon észszerű lett volna, de akkor a karja soha sem nyert volna gyógyulást.

Aki imádkozik, annak hinnie és engedelmeskednie kell, és az ő gyenge és „beteg karjait” imádságban Nekem nyujtani, akkor fogok neki lelkiéletet ajándékozni és biztosítom őt, hogy „bármit kértek bizalommal imádságtokban, megkapjátok” /Mt 21,22/.

4. F E J E Z E T

S z o l g á l a t.

I. A tanítvány: Mester, mit értünk tulajdonképpen szolgálat alatt? Azt jelenti-e, hogy először a Teremtőnek szolgáljunk és utána az Ő akarata szerint az Ő teremtményeinek? Az ember - aki vég-eredményben csak egy féreg - nyujthat-e érdemleges segítséget Istennek, aki az Ő nagy családjának gondját viseli? Vagy ahhoz, hogy Isten a teremtményeit fenntartsa és oltalmazza, van-e szüksége az ember segítségére?

A Mester: Szolgálat azt jelenti: lelkiélet ténykedésbe átválta és teljes mértékben szeretettől indítatva. Isten a szeretet, ezért a teremtményei iránti gondosságból mindig tevékeny. Azért a karja Ő, hogy teremtményei, - és mindenekelőtt az ember, akit az Ő hasonlatosságára teremtett, - soha tétlenek ne legyenek. Teremtésük fenntartásában és gondozásában Istennek nincs szüksége mások segítségére, mert úgy teremtette őket, hogy az Ő segítségével nélkül fennmaradni nem tudnak; és Ő gondoskodott is mindenről, amire szükségük van, hogy kivánságukat kielégítse. A másoknak nyujtott igazi segítségnek megvan az a nagy előnye, hogy Ő maga segít a segítők - ugyanúgy, ahogy veled történt a Tibetbe: amikor te a dermesztő hidegben közel álltál a halálhoz, ott láttál egy másik haladoklót a hóban fekvőni; aztán odamentél hozzá, válladra vetted és cipelted tovább. Az erőltetéstől melyet kifejtettél a tested átmelegedett és ezt a meleget az ő teste is átvette, és így mindketten megmenekültetek. Amint tehát az ő életét megmentetted, egyben a saját életedet is megmentetted. Valóban ez az igazi eredménye a szolgálatnak.

Senki sem élhet kizárólag magának, mások segítségével nélkül. Ha valaki egy embertől segítséget kapott és ezt a segítséget adott alkalommal, amikor teheti, nem akarja viszonzozni, az ilyen halálán fíckónak nincs joga ahhoz, hogy bárkinek a segítségét igénybe vegye.

2. Csak ha az ember Istentől kapott tehetségével és képességével Isten és ember szolgálatába áll, akkor fogja Isten segítségét is megkapni, melyet csakis Ő tud nyujtani. Míhelyt az ember a kötelességét teljesíti, megadja Isten a bevégzést. Így volt ez pl. azokkal az emberekkel, akik Lázár sirjánál a követ eltávolították; ehhez Istennek nem kellett hatalmát latbavetnie. De amikor az emberek a követ elvették, megtette Isten - azaz En magam azt, - ami fölülmulja az emberi hatalmat és képességet; mert En vagyok az, aki a halottak ujjra életet ad. Ezután újra az emberekre hárult a munka: Lázár-ról le kellett bontani a halotti leplet, hogy újra szabad lehessen /Jn 11,39; 41-44/.

Eppen így van ez azokkal, akik a bűn halálában sinylődnék. Tanítványaimnak a dolga pedig az, hogy hátrányainak és akadályainak sírkövet eltávolítsák, az En művem pedig: életet adni. Sokszor azokat, akik már elnyerték a kegyelmi életet, még mindig fogva tartják régi rossz szokásaik és rossz társaságuk. Ilyenkor gyermekeimnek az a feladata, hogy őket a tökéletes szabadság útjára vezessék. Hogy ezeket a nagy feladatokat véghez is tudják vinni, szívükben és lelkükben mindig őbernek kell lenniük.

3. Egy király a halálos ágyán hű szolgáinak egyikét magához hivatta és a következőt mondta neki: - Nekem az volt a szokásom, hogy valahányszor utazni készültem valahová, téged mindig előre küldtelek, hogy érkezésemet bejelentésd és a fogadásomat előkészítsd. En most a halottak birodalmába készülök menni, ezért sürgősen vidd el üzenetemet, hogy hozzájuk fogok jönni. A hű szolgál első pillanatra nem értette meg, hogy az ura mire gondol; azonban alighogy rájött, hogy neki kell meghalnia és a király előtt a halottak birodalmába mennie, azonnal, pillanatnyi habozás nélkül fogott egy tört és szíven szurta magát, hogy így a halottak birodalmába átmenjen és ott urának érkezését megvárja. - Hasonlóképpen kötelességük azoknak is, akik szolgálnak Nekem, aki az életnek fejedelme és minden királyok királyja vagyok /Csel 3,15; Jel 19,16/, hogy az üdvösség jó hírét elvigyék azoknak, akik a bűn halálában sinylődnék, és készek legyenek akár az életüket is feláldozni Enérettem, aki megmentésükért a földre jöttem, és újból el fogok jönni /Jel 2,10/.

4. Egyszer egy dacos fiatalember elhagyta az atyai házat, aztán belekerült egy rablóbanda társaságába, és idővel ugyanolyan vakmerő és könyörtelen lett, mint a többiek. Egy napon atyja összehívta szolgálait és előadta óhaját, hogy menjenek el fiához és mondják meg neki: - ha megtér és hazajön, mindent megbocsátok neki és visszafogadom a házába. De a szolgák féltek elmenni a vadonba és méginkább a rablótól, ezért nem vállalkoztak rá. Azonban a fia legidősebb bátyja, - aki ugyanúgy szerette öccsét mint az apja, - utraélt, hogy elvigye atyjának megbocsátó üzenetét. De amint a dzsungelba belépett, megtámadta őt egy rablóbanda és halálosan megsebeztek. A rablók egyike éppen az öccse volt. Amint felismerte bátyját, erőt vett rajta a bánat, tépelődés és a lelkiismeretfurdalás. A bátyja megátadta atyja megbocsátó üzenetét és azt mondta: életem célját elértem, a szeretszolgálatot teljesítettem; és így kiadta lelkét. Az idős testvéremek ez az önfeláldozása a dacos fiatalemberben olyan mély hatást váltott ki, hogy bánattal eltelve visszatért atyjához, és attól a naptól kezdve új életet kezdett. - Nem volna tehát rendjén, ha az En fiaim készek volnának életüket eláldozni, hogy a kegyelemről szóló üzenetet alantas testvéreiknek elvigyék, akik eltévelyedtek és a bűn veszedelmébe sodródtak, ugyanúgy, ahogyan En is az életemet az üdvösség elnyeréséért mindenekért odaadtam!?

5. Az Én gyermekeim, mint „a föld sója” /Mt 5,13/; ha a só nem olvad el, nem adja át az ízét. Így áll a dolog az Én gyermekeimmel is. Ha a szeretet tüzeiben és a Szentlélekben nem olvadnak fel és nem válnak élő áldozattá, nem lesznek képesek egyetlen lelket sem ama lelki és mennyei életre megnyerni, amely önmagukat is megmentené. Így aztán semmivel sem járnak jobban mint lótt felesége, aki sóbálvánnyá vált /1. Mózes 19,26/. De éppen úgy, ahogy Én a Getszemáni kertben elolvadtam /a szenvedés tüzeiben/Lk 22,44/, és a kereszten életemet adtam oda, amivel az emberek életét megmentettem, - mert életért élettel kell fizetni, - úgy ti is meghívtátok kapatok arra, hogy életeteket adjátok, hogy mások megizleljék a lelki- /hit/ életet és őket a haláltól megmentésétek.

6. Egy bizonyos gyilkost, akit kötél általi halálra ítélték, nem végeztek ki, hanem kiküldték a háboruba a tűzvonalba. Ott hősiessen, félelmet nem ismerve harcolt a királyért és a hazáért, és dacára súlyos sebesülésének, mint hős hazatért. A győzelem után újra bíróság elé állították, hogy ítéletet mondjanak felette. Amikor a király sebeinek nyomait a testén meglátta, fölmentette az ítélet alól és nemcsak hogy megbocsátotta előző tetteit, hanem magas jutalomba részesítette és egy megtisztelő állást adott neki. - Így járnak azok is, akik az Én oldalamon a Sátán elleni szent háboruban, bizakodva és bátran harcolnak, hogy testvéreiket, nővéreiket megmentő; Tőlem nemcsak bűnök bocsánatát nyerik el, hanem Isten országában koronát és egy királyságot akarok nekik ajándékozni /Jak. 5,20; Jel 3,21/.

7. A cső /vizvezeték/, mely arra szolgál, hogy tiszta vizet adjon; azáltal, hogy tiszta víz folyik benne, ömaga is tiszta marad. Így történik azokkal is, akik a Szentlélek által az Élet Vizét másoknak juttatják; ők maguk is megtisztulnak és az Isten országát öröklik.

8. A legjobb út, - amint a hívő a Szentlélek befogadására felkészült, - hogy az égi hívásra engedelmeskedjen és amennyire erejéből futja, azonnal kezdje el a szolgálatot. Aki jó uszó akar lenni, annak semmiféle oktatás nem használ, amíg nem megy a vízbe és gyakorolja az uszást. És csak a folytonos gyakorlat, először a sekélyebb vízben, aztán a mély vízben - fogja őt versenyképes uszóvá fejleszteni. Pontosan így van ez azokkal, akik tanulni akarják, hogy lehet a lelkeket megmenteni, akik a bűn sötét vizének homályába elmerültek. Ehhez a legbiztosabb út, ha ők az egyetlen valóságos praktikus teológiai iskolába lépnek, amelyet úgy hívnak: Közösségekben Envelem /Csel 4,13/.

9. Némelyek visszatartják magukat a szolgálattól, mert a maguk gyengeségére gondolnak és nem arra, hogy az Én erőm a gyengékben lesz teljes /2. Kor 12,9/. Hasonlítanak az olyan betegekhez, akik már túl vannak a betegséggel járó fájdalmakon és táplálékos ételeket fogyasztanak, s ennek ellenére mégis gyengék maradnak, mert tétlenség és a nekik megfelelő mozgásokat nem gyakorolják. Az ilyen hívők vessék Belém bizalmukat, és kezdjék el a bűnöket menteni az elmerüléstől

II. A szeretet a valódi igazság megismerésének a próbaköve. Arról tudja meg mindenki, hogy ti az Én tanítványaim vagytok /Jn 13,35/. Én az igazság fegyverét is használom úgy, hogy első pillanatra némelyek hajlandók azt gondolni, hogy Én hasonló akarok lenni Salamonhoz, - a művetet irtalmasság nélkül akarom véghezvinni /1. Kir 3,16-28/. Amellett azonban Én, pontosan úgy mint ő, csak a szeretet próbakövét akarom alkalmazni, mely az igazságot kinyilvánítja és

igazolja, hogy ti gyermekei vagytok ama Szeretet-Istennek, aki életet adta, hogy a tiéteket megmentse. Ezért maradjatok a szeretetben egymást szolgálva, és szánjátok rá saját magatok életét mások szolgálatára, ahogyan Én is életemet adtam értetek. Mert Én élek és ti is éljétek /Jn 14,19/.

2. Ha ti valóban az Én tanítványaim vagytok, akkor a ti szeretet-szolgálatotok sok gyümölcsöt fog hozni /Jn 15,8/. És ha az emberek rosszat mondanak rólatok és szidalmaznak benneteket, akkor imádkozzatok értük; ne viszonozzátok a szidalmat, hanem hagyjátok, hogy töletek a szeretet gyümölcsét megizleljék.

Ha pajkos gyerekek egy fán édes gyümölcsöt pillantanak meg, akkor köveket dobnak föl érte. A fa azonban ellenkezés nélkül nem köveket, hanem édes gyümölcsöt dob le nekik. A fának nincsenek kövei, amit dobhatna; hanem amit neki Isten adott, azt adja tovább azoknak nélkül. Ne hagyjátok magatokat semmiféle bántalmaktól leverni; mert ha az emberek benneteket szidalmaznak, akkor az biztos jele annak, hogy a ti életetek gyümölcsöt hoz. Akár irigységből, akár rossz akaratból tessik, úgy éppen ezáltal lesz nyilvánvaló mennyei Atyátok dicsősége. Ne gondoljátok, hogy Isten éhez a dicsősítést, vagy hogy neki hiányzik a mi tisztelgetésünk, amit mi emberek pótolhatunk. Semmiképpen! Az ő szeretetének az a óéja, hogy a szájalomromlót emberré teremtesse a bűn állapotából, amelybe belépett kiemelje, és az ő mennyei dicsőségébe részesítse. Így nem önmagát dicsősíti meg, hanem az embert, amennyiben őt megtisztítja; - és ebben nyilvánul meg az ő szeretetének felséges csodája.

3. Azoknak, akik szolgálatuk által sokakat megsegítettek abban, hogy a bűntől megszabaduljanak és Bennem az igazságot megtalálják, olyan dicsőséggel ajándékozom meg, hogy ragyogni fognak mint a csillagok, és azután a teljes tökéletességet elérik; világítani fognak mint a nap Atyánk birodalmában. Ha az igazság napja felkel, elhomályosulnak, majd eltűnnek a csillagok; émede Atyám akarata az, hogy fiait olyan tökéletesek legyenek, amilyen Omega, és Veale az örökkévaló dicsőségben világítsanak, és örökké az ő határtalan és örök szeretetében örvendezzenek.

4. Vannak apró teremtmények, melyek mélyen alatta vannak az embernek, úgy mint a világító bogár pisilógó fényével; és bizonyos növény a Himalájánál, amelyek az ő fozzforos sugaraival - amennyire képesek, - a sötét dzsungelt amelyben élnek, megvilágítják. Apró halacsok is a tenger mélyén csillogó fényt sugároznak ki, mely a többi halakat irányítja és segíti őket az ellenségétől való menekülésben. - Mennyivel több kellene az Én gyermekeim világosságából a világban - /Mt 5,14/, - és vágyakozás arra, hogy önfeláldozóan, Istentől kapott világossággal az igazság útjára vezessék azokat, akik a sötétben könnyen a Sátán zsákmánya lehetnek.

5. Aki az égől nyert képességüket nem használják Isten és teremtményei szolgálatára, abba a veszélybe sodródnak, hogy azokat a mennyi ajándékokat végkép elveszítik. Ahogyan ez bizonyos halaknál történik, amelyek a mély vízben sötét barlangban élnek; vagy némely remeténél Tibetben. Mindkét esetben - mert hosszú ideig a sötétben éltek - elveszítették látásukat. Hasonlóan a strucchoz, amely szárnyait nem használja, így repülési képességét végleg elvesztette. - Ügyelj tehát arra, nehogy azokat az adottságokat, talentumokat, melyeket a Teremtő reád bízott, lebecsüld, hanem használd őket, hogy részed legyen Mesterednek boldogságában és dicsőségében /Mt 25,14-30/.

6. Ha alkalomadtán egy nagy, nehéz feladat adódik, amely nagy üdvöt és áldást eredményez, Én akkor erre azokat választom ki, akik a világ szemében jelentékteleneknek látszanak, mert ők nem a saját tudásuknak /bölcsességüknek/ tulajdonítják képességüket, hanem sokkal

inkább Belém helyezik teljes bizalmukat; saját képességüket kicsire becsülik, önmagukat és mindenüket Nekem szentelik, az én szolgálatomra az emberekért /1. Kor 1, 26-30/. Például: amikor én a pusztában ötezer embert öt kenyérrrel és két hallal tápláltam. En ezt a csodát - ahogy emlékszel - nem a tanítványaim körében tettem, hiszen ők zavarban és kétségek közt voltak, és az éhes tömeget el akarták küldeni /Jn 6, 9/. Ebben az esetben szolgálatomra volt egy kis fiu, akit én bűnösökből gyógyítottam. Ez telve volt vágygal, hogy szavaimat hallhassa és elhatározta, hogy Engem követ. Az édesanyja becsomagolt neki egy kevés árpakenyeret és szántott halat, ami éppen elég volt két-három napi utra valóra. Amint fölmerült a tömeg étkezésének kérdése, ez a kisfiu idehozta mindenét amije volt és a tanítványok lábaihoz letette. Habár gazdag egyének is jelen voltak, akik jobb étellel voltak ellátva /buzakenyérrel/, nem mutattak hajlandóságot azt ideadni. Így aztán a kisfiu árpakenyerével az én áldásom által a tömeg pompásan ki lett elégítve.

7. Az emberek közt sokan vannak olyanok, akik - annak ellenére, hogy sok jóban /áldásban/ lehet részükk, - elégedetlenek és hálátlanok. És ha még oly csodálatos módon jutnak segítséghez, mégis /érzéketlenek/ elégedetlenek és hálátlanok maradnak. Az ilyen emberek szolgálata és áldásos működése nem alkalmasok, hanem hasonlítanak ama férfiuhoz, akit én - miután 38 óvíg gyógyíthatatlan betegségben szenvedett - meggyógyítottam, s ahólyott, hogy hálás lett volna és hitt volna Bennem, soha többé nem volt magának annyi fáradságot, hogy Rám gondoljon /Jn 5, 12-13/. Az ilyen emberektől a világ nem nyer áldást; áldás csak azoktól jöhet, akik hasonlóan a szegény özvegyasszonyhoz, készek mindenüket odaadni. Amijük van, még ha nélkülözhetetlennek látszik is /Lk 22, 2/.

8. Hogy az én szolgálaim igazságban szolgáljanak és kötelességeiket hiven teljesítsék, kell hogy készek legyenek arra, hogy akár az életüket is odaadják. Így tett ama hú katonák, akik őrszolgálatban állt. Dermesztő hidegben, hófúvásban állt kitartóan az őrhelyén, amíg aztán állva ott fagyott meg és szoborként állt a helyén; a szolgálat többi emberei pedig elmentek és a tűznél melegedtek. Amikor a király megérkezett és meglátta őt megfagyva is mozdulatlanul hűségeen állni a helyén, levette fejéről a koronát és egy rövid időre az ő fejére tette ezekkel a szavakkal: - Egy ilyen hűséges katona és szolga megérdemli az én koronám tisztelét és dicsőségét. Bár élne, akkor én a királyságom legmagasabb állásába helyezném! - Pontosan ilyeneknek kell lenniük az én szolgálaimnak abban a szolgálásban, amelyben én helyezem őket. És aki ugyanilyen hűségesen mindvégig kitart, annak egy maradandó koronát akarok adni az örök királyságomban /Tim 4, 5-8/.

9. Sokan, akik a drága időt, - mely az életben adatott nekik azért, hogy Nekem szolgáljanak - elfecsérelték; de most még van alkalmuk, hogy megukhoz térjenek és az időt, mely még rendelkezésükre áll, a legjobban hasznukra fordítsák. Ok hasonlóltanak ama vedészhoz, aki a dzsungelen áthaladva s egy folyó partjához érve, ott egy néhány drágakövet talált. Ezek értékét nem ismerve, egymás után a parittyába rakva a fák ágai között a madarakra lövöldözött, s így a kövek aztán a folyóba potyogtak és elvesztek. Azonban az utolsó kövecskével a kezében visszatért a városba. Amint az üzletek előtt elhaladt, megpillantotta egy ékszerész és közölte a balga emberrel, hogy a kő nagyon értékes gyémánt, amelyért több ezer márkát kapna. Amint ezt hallotta, elkezdte önmagát vádolni: - Ó, én szerencsétlen! Nem ismertem az értékét és egy csomó gyémántot arra használtam, hogy a folyó partján a madarakra lövöldöztem, aztán beleestek a folyóba és elvesztek, különben most milliómos lehettem volna. Mindamelllett ezt az egyet mégis megmentettem, és ez is egy nyereség. - Minden nap hasonlít egy drága gyémánthoz.

És habár sok föl nem becsülhető nap a mulandók hajhászásában elveszett és a mulandóság mélysébe elmerült, most mégis fel kell ébredni és a megmaradt értéket /időt/ megmenteni. Igyekezéssel bő hasznót húzni belőle, akkor még sok lelki értéket gyűjthetsz. Hasznosítad az én szolgálatomban, aki neked az életet és benne valamennyi felmérhetetlen áldását adta. És amennyiben azt hasznosítod másoknak a büntől és haláltól való megmentésében, a menynei örök jutalomban részesülsz.

5. F E J E Z E T

A keresztes és a szenvedés titka.

I. A tanítvány: Mit jelent a keresztes és mivéggett van jelen? És miért van fájdalom és szenvedés a világon?

A Mester: 1. A keresztes a kulcs a mennyekbe. Abban a pillanatban, amikor én a keresztesben a bűnösökhöz a kereszteset vállamra vettem, kinyíltott a mennyország. És mert harminchárom évig hordtam a kereszteset és azon haltam meg, a menny kapuja - mely a bűn miatt zárva volt, - a hívők számára mindenkorra nyitva maradt.

Amikor a hívők a keresztes magukra veszik és Engem követnek, rajtam keresztesül bemennek a mennybe /Jn 10, 9/, és megkezdik a végtelen boldogság élvezését, melyet a világ nem tud megérteni, mert a hitetlenek számára a menny el van zárva. A hitetlenek is beszélnek reményről, élettapasztalatról: borura derül, a szenvedést öröm váltja fel, de ez az öröm nem állandó. És azonban a szenvedésben nyugalmat, tökéletes boldogságot és békét adok gyermekeimnek. Aki az én kereszteset örömmel magára veszi, azt maga a keresztes veszi magára. Akit pedig a keresztes tart, az végezettel a mennybe megy.

2. A szenvedés a fonák és dacos emberek fajtajából adódik. Ez olyan, mint amikor a hideg éghajlathoz szokott embert a trópusi hőségben a fáradtság és hőség gyöttri. Hasonlóan jár a trópusi ember hideg vidéken. A meleg és hideg klíma a főnök a Naphoz való állásától függ. Így az ember, - aki saját szabad akaratával rendelkezik - egy állapotban él: akár Isten akaratával megegyezve, akár ellene lázongva. Amennyiben Isten törvényei az embernek lelki-egyensúlyt és boldogságot van hivatva elősegíteni, - egy viszont ezen törvények elvetése lelki-szenvedést okoz. Isten az Ő akaratára elleni lézadás állapotát nem hártja el; sokkal inkább felhasználja azt, és megmutatja az embernek, hogy ez a föld nem az Ő végleges hazájának van teremtve, - ez számára idegen ország /2. Kor. 5, 1-2 és 6/.

Ez a világ kell hogy előkészítse az embert a tökéletes és örök hazája számára, és az ismétlődő balszerencse csapásai arra szolgáljanak, hogy lelkét ébren tartsa, hogy ne legyen hanyag, s az igazságtól el ne szakadjon; nehogy a mulandó világ összeomlásával magával rántsa. Ez ember arra van hivatva, hogy Teremtőjével közösségben éljen és a mulandó élet bajaitól és szenvedésitől megszabaduljon és az Ő országába, örök boldogságába és örök békéjébe bemenjen.

3. A szenvedés keserű, mint a méreg. De az is köztudott, hogy olykor a méreg ellen az ellenmérég is gyógyszer és így, én a szenvedést alkalmomatán keserű gyógyszerként alkalmazom, hogy hívőimnek az egészséges lelkiállapotát és erejét előmozdítsam. - Amint a tökéletes lelkiállapotuk biztosítva van, úgy minden szenvedés-

nek is vége van. Nekem nem telik örömöm a szenvedésükben, mert Nekem egyetlen céloom az örök jólétük.

4. Ahogy megeshet, hogy egy kietlen kopár vidéken előforduló földrengés következtében a földből forrás buggyan elő, amely azután az egész területet átitatja és termékennyé változtatja, úgy nyílnak meg bizonyos esetekben - a szenvedés következtében /1/ - az ember szívében elrejtett forrásai az élő vizeknek. Es ekkor nem a zugoló-dás és panasz hangja, hanem a hála és öröm árad belőle /Zsolt.119/.

5. Amikor a kisgyermek megszületik lényeges dolog, hogy sirjon és hangot adjon, hogy a légzés meginduljon és táguljon a tüdejé; és ha valamilyen okból nem sir, nem ad hangot, akkor megpacskolják, hogy sírásra fakadjon. Pontosan így van ez a tökéletes szeretettel. Időközönként az én gyermekeimet, véres és szuró fájdalmak" közt hagyom felkiáltani, hogy imájukkal a lélek tüdejé friss erőt lélegezzen be, hogy az örök életre megőrizzem őket.

6. A kereszt hasonlít a dióhoz, melynek külső /zöld/ héja keserű, de a belső tartalma kellemes ízű és tápértékkel bír. - Így a kereszt sem egy csábító jelenség, azonban aki azt hordja, annak kinyilatkoztatja a maga valódi lényét és megtalálja benne a lélek bölcsességének kiváló édességét.

7. Amikor én emberré lettem, az emberek üdvösségéért a kegyetlen keresztet nemcsak a keresztrefeszítésem hat órája alatt viseltem el, de még csak nem is a három és fél éves működésem idején, hanem egész földi életemben; 33 és fél évig hordtam a keresztet, hogy az emberek a halál keserűségétől megszabaduljanak. - Ahogyan egy tiszta killesejű embernek kínos - csak néhány percig is - egy piszkos, mocskos helyen tartózkodni, úgy mindaz, aki bennem marad, nagyon kellemetlenül érzi magát, ha bűnös emberek társaságában kell élnie. Es ez is oka annak, ami miatt egyes imádkozó /imádkozó/ "elvonultak, és mint remeték, pusztában vagy barlangban folytatták életüket. Gondold el, ha már közönséges emberek, - akik valaha szintén bűnösök voltak, - a bűn jelenlétét oly n hezen viselték el, hogy az ilyen társaságot, - mely ugyan a saját fajtája - nem tudták elviselni, ezért elhagyták, hogy soha többé vissza ne térjenek; - milyen rendkívül nehéz és fájdalmas az a kereszt, mely az enyém volt; Nekem, aki a Szentség Forrása vagyok, több mint 33 éven át állandóan bűnökkel terhelt emberek közt kellett élnem! Ezt megsérteni és igazán méltányolni, meghalad minden emberi tudást és értelmet; ezt maguk az angyalok is áhítózva csodálják /1. Pét 1,12/. Bár ők /az angyalok/ a teremtés előtt tudták, hogy Isten a szeretet, mindazonáltal saját maguknak is fölbőgte oszlopát és bűnösök, hogy Isten szeretete oly nagy, hogy Ő maga, az emberek megmentéséért és az örök élet elnyeréséért emberré lett, és a kegyetlen keresztet hordta.

8. Már ebben az életben megosztom a keresztet azokkal, akik bennem maradnak, és szenvedéseikben velük vagyok /Csel 9,4/. Bár ők teremtmények és én a Teremtőjük, mégis velük vagyok, - ahogyan a lélek a testtel. Ez a kettő, - noha más-más lények - mégis annyira egymáshoz kötődnek, hogy ha a testnek legkisebb tagja szenved, az értelem azonnal tudomást szerez róla. Így vagyok én: élet és lélek az én gyermekeimnek, és ők ugyyszólván, az én testem és tagjaim. Én osztozom velük minden szenvedésükben és bánatukban, és átsegítem őket az igaz világosságba.

9. Én magam hordtam a keresztet. Azért tudom én a keresztthordókat is megszabadítani és tökéletes biztonságban megtartani, még ha az üldözés tüzeinek közepében járnak is. Én jelen voltam a három

ifjunál a tüzes kemencében Nebukadnezarban, ahol minden düh ellenére nem volt hatalma, hogy megsebezze őket /Dán 3,23-25; 1.Péter 4,12-13/. Aki a kereszttségben a Szentlélekben ujjászületett, annak sem az üldözések tüze, sem más veszedelem nem árt, mert bennem állandóan békében és biztonságban marad.

II. - 1. A zord téli hidegben a fák meg vannak fosztva leveleiktől és úgy tűnik, mintha már többé nem élne; mégis tavaszszal új leveleket hajtanak és kivirágognak, azután pedig gyümölcsöt hoznak. - Így történt ez Velem is, amikor keresztre feszítettem és újra feltámadtam; és így történik ez az én hűséges keresztthordóimmal is /2.Kor 4,8-11; -6,4-10/. Jóllehet az a látszat, mintha már a kereszt sulya alatt összeroppantak volna és végük van, de ellenkezőleg, szép virágot teremnek és az örök élet pompás gyümölcsét hozzák, mely örökké megmarad.

2. Ha egy nemes gyümölcsfa-alanyt egy vad fába beoltanak, mindkettő érzi a kés metszését és ezt a fájdalmat el kell viselniük, hogy a vad fa nemes gyümölcsöt hozzon. Ugyanígy kellett először saját magammal, azután a hívőknek is a kereszt kínjait elszenvedniük, hogy így a gonosztól és a bűntől megőrzött emberei lőnyök lelkét és szent életet beoltanak, hogy a jövőben mindenkor jó gyümölcsöt hozzon és ezáltal kinyilvánítsa Isten szeretetének dicsőségét.

3. Ha titeket ezen a világon az emberek rágalmaznak és üldöznek, ne lepődjétek meg és ne aggódjatok emiatt, mert ez a világ a ti számotokra nem egy nyugvóhely, hanem egy csatatér. Jaj nektek, ha az emberek ezen a világon hizelegnek nektek /Ik 6,26/, mert ez azt bizonyítja, hogy egy uton jártok és szokásait követitek. Az én gyermekeimet dicsérni; az ellenkezik a lényükkel, mert fény és sötétség nem fér össze. Ha gonosz emberek külső látszatra ellenkeznek a saját fajtájukkal és titeket már nem üldöznek, akkor ez nektek nagyobb kárt jelent, mert befolyásolnak titeket a lelkiéletekben és akadályoznak a lelki előmenetelben.

Ha ti e világba és a világi emberekbe biztok, akkor homokra építitek házatokat; mert ma felmagasztalnak, holnap lealásznak beneteket, hogy nyoma se maradjon emléketeknek, mert ők minden dologban állhatatlanok. Amikor husvétkor bevonultam Jeruzsálembe, akkor a tömeg egyhangulag kiáltotta: „Hozsanna, Hozsanna!” /Mt 21,9/. Es amikor három nappal később látták azt, amit én megmondtam az ő bűnös és önző életükről, azonnal megváltoztatták érzelmeiket és ordították: „Keresztre vele! Keresztre vele!” /Ik 23,21/.

4. Ha egyszer megesik hogy egyesek, vagy akár valamennyi hívő félreértésből ellenetek fordulnak és bántalmaznának is, ezt ne tartósdok szerencsétlenségnek. Végezzétek csak tovább hűségesen kötelesegtetek a Szentlélek vezetésé alatt, akkor mellettek lesz, - amint tudjátok - maga az Isten és a mennyei seregek.

Ne vesztitek el türelmeteket, mert közel van az idő, amikor minden szándékotok és tervetek, és önzetlen szeretetetek az egész világ előtt ismertté lesz. Akkor minden - a jelenben végzett - tetteitekért és a hűséges szolgálatért dicsőségben lesz részetek.

Nekem is - az emberek megváltásáért - mindenről le kellett mondanom, és Engem is mindenki mellőzött; de a végén mindent viszszeradtam. Azért hát ne lepődjétek meg, ha a világ elhagy benne-tetek, hiszen /a világ/ magát az Istent is elhagyta. Ebben lesztek igazán, mint mennyei Átyátok gyermekei elismerve.

5. Ne gondold, hogy azok az emberek, akik dúsálnak az életben, és világi ügyekben mindig szerencséseknak látszanak, hogy azok mind igaz Istenfélő hívők; - mert legtöbbször az ellenkezője

áll fenn. - Azok a birkák, amelyek a dusabb legelő keresése közben a karántól és a nyájtól távol a bozótba tévednek, kiteszik magukat annak a veszélynek, hogy ragadozók megtámadják és széttépik őket, ami be is következhet. Mégis, amelyek a karámban a pásztor közelében maradnak, - habár gyengéknek látszanak is - biztonságban vannak a pásztor gondozásában. - Így különböznek a hívők és hitetlenek is.

6. A hívők és hitetlenek élete kezdetben nagy hasonlóságot mutat, de ha eljön a vég, akkor olyan különbség mutatkozik közöttük, mint a kígyó és a selyemhernyó. A kígyó, akárhányszor is vedlik, mindenkor kígyó marad; de a selyemhernyó, ha rut burokját leveti, új teremtményként jelenik meg és mint egy finom, kedves lepke repdes körül a levegőben. - Így történik ez a hívővel is; amikor ezt a testet leveti, a lélek gyönyörű állapotában emelkedik föl az örökkévaló mennybe; ugyanakkor a bűnös a halála után nem lesz más, csak egy bűnös.

Habár a selyemhernyó a burokjában beszűkül, a kényszer és küzdelem állapotában van - mintha a kereszten szenvedne, - úgy éppen esen létért való küzdelemben erősödnek a szárnyai és készíti elő magát az elkövetkező élethez. - Ez történik az én gyermekeimmel is: amíg testben élnek a szellemi harc- és ellenmondásokban, sőt hajtván és vágyakozva várják a szabadulásukat. De a kereszthordozásban nyorognak főlem erő, - teljesen fölszerelve és felkészítve - az örök élet számára /Róm 8,23/.

7. A léleknek a harci állapotának közepette és állandó kereszthordozásában én csodálatos szívbeli békességet adok nekik, hogy ti ralmüket el ne veszítsék. Például: amikor egy hűséges vértanum melletttem szóban és tettben tanakodott, megfogták az ellenségei és fejjel lefelé akasztották föl egy fára. Ebben a helyzetben olyan békés volt a kedélyállapota, hogy nem érzett sem szenvedést, sem szegényt, hanem üldözőihez fordult és ezeket mondta: - "Ez a mód, ahogy ti velem bántok nem ijeszt meg; sőt nem is itélem el, mert a világban, ahol minden a feje tetején áll és semmi őszinte becsülteesség nem látszik, én sem várhatok mást. Ti azt hiszitek, hogy a saját meggyőződésetekkel ellenkezőleg akasztottatok fel, de a valóságban most vagyok a helyes beállításban. Ugy vagyok itt, mint a kép a képvetítőben: csak úgy mutatja a helyes képet, ha fejjel lefelé van beállítva. Annak dacára, hogy szememmel a világot fejreállítva látom, így mégis Istent és a mennyi világot helyes beállításban látom. És hálás vagyok Nekik ezért a dicsőséges kereszterté".

8. Néha könnyű lenne a hívőknek az én nevemért vértanunak lenni. Mégis szükségem van Nekem élő tanukra is, akik mások üdvösségéért naponta élő áldozatot hoznak /1. Kor 15,31/. Meghalni könnyű, de élni nehéz; mert a hívő élete annyi, mint naponta újra meghalni. Akik pedig készek arra, hogy Émrettem életüket odaadják, azoknak része lesz az én dicsőségemben és Velem örökké örvendezve élnek.

9. Jöjjen bár a szenvedés és fájdalom, a gond és bánat fellege, amely az igazság napját sötétbe borítja és saját tekinteteket el-takarják, - ne ijedj meg, mert ez a felhő életed útján áldásos esőt fog a fejedre hullatni, és az igazság napja újra fölkel neked, és soha többé nem fog lemenni /Jn 16,20-22/.

6. FEJEZET

Menny és pokol.

I. A tanítvány: Mester, mi a menny és mi a pokol, és hol vannak ezek?

A Mester: 1. Menny és pokol az a két ellentétes állapot a szellemvilágban. Ezek az emberi szívből indulnak ki és alapjukat ebben a világban vetik meg. Ahogyan az ember a saját lelkét nem láthatja, úgy a léleknek ezt a két állapotát sem láthatja. Azonban ő pontosan felismeri a saját bensejében úgy, mint a fájdalmat ha utást kap, vagy az édes ízt, ha édességet eszik. A sérülés okozta seb terjedhet, a fájdalom fokozódhat és végre elmérgesedve halált okoz; és az édesség ellenkezőleg, emésztése folytán fokozza az erőt. - Ugyanígy egy elkövetett bűncselekmény okozta fájdalom, vagy egy jócselekedet öröme, - egy bizonyos fokig, közvetlen, igaznak látszanak, - de a teljes büntetést vagy a teljes jutalmat csak a szellemvilágba való belépéskor nyerik el.

2. Az ember ezen a világon hosszabb időre soha sincs megelégedve egy állandó helyzettel, hanem mást keres, más környezetet, más környéket. Ebből világosan kitűnik, hogy a világ mulandó dolog, sohasem tudják kielégíteni. Sokkal inkább kell neki egy tartós és maradandó állapot, amely az érzelmeinek és kívánságainak kedve. Ha a keresésben a valódi állapotot Bennem megtalálja, akkor nem fogja tovább a változatosságot keresni, mert a tökéletes társaság és boldogság senkinek sem lesz unalmas - a még inkább óhajtja ezt a test és lélek. Valódi békességet egyedül csak az igazságban lehet elérni, mely egyedüli célja az emberi léleknek.

Olykor az emberi szívet - anélkül, hogy gondolt volna rá, vagy kereste volna - hirtelen öröm vagy bánat szenvedélye fogja el. Ez olyankor a szellemvilág kisugárzása - az égből, vagy a pokolból. Ezek mindig újra visszatérnek hozzá. Az egyik: az erény, vagy a bűnös szenvedély lassanként, fokozatosan - lelkiállapothoz képest - eluralkodik benne, attól függően, hogy melyiket részesíti előnybe és vallja magáénak. Ilyen módon már ebben a világban, az emberi szívből készíti elő az alapot a menny vagy a pokol számára, és halála után megéti oda, ahová az ő vágya vagy szenvedélye ebben az életben előkészítette.

3. Egyesek azt mondják, hogy minden fájdalomnak és gondnak a gyökere a vágy, és ezért nem jogos a mennyi boldogság és Istennel való közösség után vágyódni, mert az üdvösség éppen abban áll, hogy minden vágyat megsemmisítsünk. Ez épp olyan balgaság, mint ha egy szomjas embernek azt tanácsolnánk, hogy szomjuságát fojtsa el, ahelyett, hogy vizet adnánk neki inni; hiszen a szomjuság és a vágy hozzátartozik az élethez. Aki a vágyat és a szomjuságot el akarja háritani anélkül, hogy kielégítené, az elpusztítja az életét, ez pedig nem üdvösséget, hanem halált okoz. Ahogyan a szomjuság feltételezi a vizet és a víz arra való, hogy a szomjat oltsa, úgy a léleknek az igazi boldogság után a vágy a feltétele. Ha lélek őt megtalálja, Aki a vágyat belé plántálta, akkor sokkal nagyobb kielégülést talál, mint a vízre szomjas ember. És a lélek vágyának ezt a beteljesedését mennyországnak nevezzük.

4. Ebben a világban sokan hasonlítanak ahhoz az emberhez, aki szomjan halt, dacára annak, hogy az Oceán kelős közepén volt, mert a tenger víze nem tudta a szomját oltani, vagy az életét megmenteni. Pontosan így vannak azok az emberek, akik a szeretet végtelen tengerének közepette élnek: mert engedetlenségük és bűneik miatt Isten

kegyelmének friss vize számukra keserű, így szomjan halnak. Azonban azoknak, akik bűnelket megbánják és Hozzám fordulnak, azok számára a szeretet Óceánjából élő víz forrászik és ők benne, aki őket szereti, békét és megelégedést találnak. És ezt is mennyországának nevezzük.

5. Sok ember annyira ápolja a világhoz való szeretetét, hogy - annak ellenére, hogy az én gyermekeim példákkal és tanításokkal szívüket az égre irányították, - a földnek vonzó ereje lehozta őket. Így hasonlítanak azokhoz a kövekhez, melyeket a magasba dobnak: azok visszaesnek „a világba”, és irányuk végre is a pokol. - Ha mégis az ember - szívében igaz bánattal - Hozzám fordul, akkor megtisztítom szívének templomát a szeretet ostarával, és szívét mennyei lakássá avatom a királyok Királya számára. - Ilyen ez az evilági élet: a királyok dicsősége és pompája ma még látható, de holnap már porba hull. De akik az Isten országának a fiai lesznek, azok a dicsőség, tisztelet, a trón és korona, és az ő mennyei királyságuknak ninosen vége.

6. A bűnözők szeretik mások javait ellopni, evégből az emberek - jók vagy rosszak - bezárják a lakásukat, ha elmennek hazulról. Az anyagi javaknak az elzárására addig van szükség, amíg az ember szíve Uruktól és Teremtőjüktől el van zárva. Amde, ha a szívük sárja Neki, - aki mindig a szívek ajtajánál áll és kopog /Jel 3,20/ - nyitva vannak, akkor a szívek vágya és sóvárgása kielégül. Akkor már nem lesz szükség arra, hogy a hátsákt bezárják. Mert ahelyett, hogy mások javait ellopják és csalással önmagukban kárt tegyenek, valamennyien egymásnak szeretetben fognak szolgálni. Ha az emberek Istennek megadják azt, ami Neki jár, akkor az ő szeretetében részesülnek és a viszontszolgálatban csak a jót keresik. Ilyenképpen belépnek az ő csodálatos örömébe és az ő békeségébe. És ez a mennyország.

7. Amikor én az életemet az emberiségért a kereszten odaadtam és így a bűnösöket a pokoltól megmentettem, és őket a mennybe vezettem, akkor ugyanígy velem, a két oldalamon két bűnös is meghalt. Habár mi hárman látszólag egy sorban szenvedtünk, mégis lelki értelemben nagy volt a különbség. Egyike a kettő közül velem szemben bezárta a szívét és bűnbánat nélkül halt meg, a másik azonban megnyitotta Nekem a szívét igaz bánattal, és velem közösségben megtalálta az életet, és aznap bement velem a Paradicsomba /Lk 23,39-43/. Ez a Paradicsom nem csak a siron túl létezik, hanem már most kezdődik el az ember szíveiben, noha a világ szeme elől el van rejtve /Lk 17,21/. - Egyike az én hú vértanúim közül, miután kimondhatatlan kínokat szenvedett kínzóitól - már közel volt a halálhoz, annyira el volt telve a mennyei örömtől, hogy hozzájuk fordulva így szólta: „Ó bár megnyithatnám szívemet és megmutathatnám azt a csodálatos békét, melynek birtokában vagyok és amit a világ nem adhat, sem el nem vehet! Akkor ti meggyőződnétek az ő igazságáról, azonban ez ama „Titokzatos Manna”, és ez láthatatlan! A halála után az a balga nép kitepte belőle a szívét, mert azt remélte, hogy valami értéket talál benne, de semmit sem találtak, mert a mennyei valóság csak azok számára ismerős, akik azt befogadják és benne békeséget lelnek.

8. Mária teste, melyben én testi alakban néhány hónapig laktam, nem volt olyan áldott hely, mint a hívő szíve, amely Nekem állandóan lakást ad, és amelyet én mennyországom tesz /Lk 9,27/.

9. Sokan vágyódnak a menny után, de ők félreismerik azt, a saját esztelenségük miatt. Egy szegény koldus 21 évig ült egy elrejtett kincskamrában, és nagyon vágyott arra, hogy meggazdagodjon, és minden pénzérmét amit kapott, rakásra gyűjtött. Mégis nyomoru-

ságos szegénységben halt meg és semmit sem sejtett a kincsről, amelyen éveken át ült. Miután oly sokáig egyazon helyen ült, gyanussá vált, hogy ott valamilyen értéket rejtett el. Ezért a kormányzó azt a helyet felásatta, és ime értékes kincset tártak fel, melyet azután a királyi kincstárba vitetett el. - „Az én szavam teljesen közel van hozzád, a te szádba és a te szívedben” /Mózes 5.k. 30,14/.

10. Akik a hitéletet nem ismerik azt mondják, hogy lehetetlen valódi békeséget és mennyei örömet elérni, ebben a goncterhes világban. De akik a lelki életet megtapasztalták tudják, hogy: ahogyan a sarkvidéken a jégmező közepén forró vízforrás fakad, úgy folynak ebben a hideg és goncterhes világban a hívők szívébe a mennyi béke forrásai, amit a Szentlélek elrejtett tüze hevít bennük.

11. Isten minden embert mintegy azonos vérből teremtett és a saját hasonlatosságára alakított; azonban mégis különböző tehetséggel, hajlammal és erővel ruházta föl. Ha a világon minden virág színben és illattal egymáshoz hasonló volna, akkor a világ arculata elvesztené varázslatos vonalmát. - Ha a nap sugarai egy színes üvegen keresztül sugároznak, ettől a napsugarak színe nem változik, de a színes üvegen át díszes és szép világítást nyújt. Ugyanígy nyilvánkozik meg az igazság napja, ugye ezen a világon, mint a mennyben, - a hívők és szentek istenadta örnyelk által mindenkor - az ő határtalan dicsősége és szeretete. Így maradok én bennük és ők bennem, és örökké tartó örömben lesz részük.

II. A tanítvány: Mester, némelyek azt mondják, hogy a derű és öröm amit a hívők átélnek, egyszerűen csak a saját gondolkodásuk és eszméjük eredménye. - Igaz ez?

A Mester: 1. Amma frissesség és maradó béke, amelyet a hívők önmagukban bírnak, abból adódik, hogy én a szívekben jelen vagyok, és a Szentlélek az ő bőségéből életet lehel beléjük. - Akik pedig azt mondják, hogy a lelkiöröm csak a szív gondolatainak az eredménye, hasonlítanak ama balga férfiúhoz, aki vakon született és a még hívős évszakok idején kiült a napra melegedni. Amikor megkérdezték tőle, hogy mit gondol a nap melegéről, ő makacsul tagadta, hogy a napban egyáltalán ilyesmi létezik és így szólt: - Ez a meleg, amit most külsőleg érzek, testem melegéből jön és nem más, mint a gondolataim erőteljes működése bennem. Amit az emberek mesélnek egy nagy tüzes gömbről, mely itt fönt az égen lebeg, az mind esztelenség. - Ezért tehát: „Vigyázzatok, hogy senki félre ne vezessen bölcsélettel és hamis tanítással, ami emberi hagyományon s-e világ elemein alapul, nem pedig Krisztuson” /Kol 2,8/.

2. Ha a valódi szerencse az ember gondolatainak /okosságán/ mulna, akkor valamennyi filozófus és mély gondolkodó tudná az igazságot. De a világ bölcsői - kivéve, akik bennem hisznek - valamennyien nem szerencsések. Ami nekik van, az csak egyfajta futólagos elégedettség, és azt úgy érik el, hogy bizonyos irányt követnek. - Azonban én az embert úgy alkottam, hogy természeténél fogva kész a Szentleket fogadni. Mert ez az egyetlen út, amelyen ezt a mennyei életet és örömet elfogadni tudja. Olyan ez mint a faszén, melynek természetes tulajdonsága: tüzet fogni; de oxigén nélkül nem tud tüzet fogni. Ha a Szentlélek lelke nem tud az emberi lélekbe belépni, akkor sötétségbe marad és sohasem tud ebben az igazi és maradó örömben örvedezni /Jn 3,8/.

3. Az ember szíve és gondolatai olyanok, mint a hegedű vagy a lant hurjai. Ha ezek jól ki vannak feszítve és felhangolva, ak-

kor egy vonó vagy pengető érintésével gyönyörű zenét varázsolhatunk belőlük. Ha viszont a feltételek /hangolás/ nincsenek meg, akkor a hurok érintése csak hangzavart fog okozni. Hogy szép hangok szólaljanak meg, - ha a hurok is fel vannak hangolva, - az továbbá a levegőtől is függ, mert a levegő hullámai közvetítik a fülünknek a hangot. - Eppen úgy, ha a gondolatok és a képzelet összhangba kerülnek az emberben, kell hogy a Szentlélek lehellese közreműködjön. Ha ez megtörténik, akkor megszólalnak az emberszivekben a mennyi énekek és örömteli dallamok, úgy e földön, mint a mennyben.

III. A tanítvány: Mester, időnként úgy érzem, hogy a békesség és a lelkiboldogság állapota elhagyott. Kérdezem: ez azért van, mert titkolt bűnöm van? Vagy létezik még egy másik oka is ennek, amiről én nem tudok?

A Mester: 1. Igen, néha az engedetlenségből származik ez. De alkalomadtán látszólag - rövid időre - elhagyom az én gyermekeimet, és akkor elhagyatottak és nyugtalanoknak érzik magukat. Ha ők ebben az állapotban találják magukat, ezzel én beigazolom nekik a tényleges én-jüket és nagy gyengeségüket, és megtanítom őket, hogy ők Nálam nélkül nem mások, mint halotti csontvázak /Ez. 37,1/. Én ezt azért teszem, nehogy a lelkibékesség állapotában elfelejtődjenek valódi helyzetüket, önmagukat istonítsák és a büszkeségükben a pokol büntetésébe essenek /Tim 3,6; Júd 6; Ez 14,12-17/. Ezáltal szereznek gyakorlatot és kapnak nevelést. És ha alázatosan Bennem maradnak, Aki őket alkottam, akkor a mennyben örök boldogságban fognak örvelezni.

2. Olykor, ha az én gyermekeimmel egyesülök és őket a Lélek teljességével betöltöm, akkor az isteni boldogságtól és örömtől túláradnak olyannyira, hogy a dicsőségnek és áldásnak est az ajándékát nem tudják elviselni; mintegy kabultság- vagy öntudatlan állapotba esnek. Mert test és vér Isten országát nem örökölheti; ugyanúgy, a rothadó nem örökölheti az ényészhetetlent mindaddig, míg az emberek a halandóság hatalmától még nem szabadulnak és a dicsőségbe fel nem vétetnek /1.Kor 15,50 és 53; - Róm 8,19-22/. Akkor az én akaratom a földön minden teremtményben beteljesedik úgy, ahogy a mennyben. Akkor minden fájdalomnak és szenvedésnek, gond- és sóhajnak, bánat- és halálnak örökre el kell múlnia. És valamennyi gyermeknek be kell mennie Atyám országába a Szentlélek örömébe, és ott kell örökké uralkodniok /Jel 21,4; 22,5/.

I m a .

Szeretett Mesterem!

A Te különféle áldásaid és kegyelmeidért szívemet túláradó hála és dicséret tölti el.

De a szívem és nyelvem dicsérete kevés nekem; nekem tetteimmel kell bizonyítanom, hogy életemet a Te szolgálatodra szenteltem.

Hála és dicséret Neked azért, hogy engem - noha méltatlan vagyok - a halából életre hívtál és engem megörvendezettettél a Te közösságodban és szorototodban.

Én nem ismerem magamat annyira, amennyire kellene, sem a hiányomat. De Te, ó Atyám, ismered teremtményeidet és jól tudod a hiányosságait.

Én magamat sem tudom úgy szeretni, ahogy Te szeretsz. Magamat igazán szeretni annyit jelent, mint szívvel-lélekkel ama határtalan Szeretetet szeretni, amely engem életbe hívott. És ez a szeretet Te magad vagy. Ezért Te nekem egy szívet adtál, hogy az csak egy felé irányítson, Tehozzád, aki azt teremtetted.

Mester! A Te lábaidnál időzni nekem sokkal jobb, mint a világ legdicsőségesebb trónján ülni, mert ez az örökkévalóság országának trónját jelenti.

És most szent lábaid oltárára teszem magamat égő áldozatul.

Fogadj el engem kegyesen és használj engem a Te szolgálatodban, ahogyan és amikor Te akarsz. Mert Te az enyém vagy és én a Tied.

Te engem egy marék porból a Te képedre teremtettél és arra jogosítottál, hogy fiad legyek.

Minden tisztelet és dicsőség, dicséret és hála legyen Neked örökkön örökké. Amen.

Friso Melzer

SADHU SUNDAR SINGH

ÖSSZEGYÜJTÖTT IRÁSAI

Második rész

Valóság és hit

Elmélkedések Istenről, emberről és a természetről

Sadhu Sundar Singh „Összegyűjtött Irásai”-nak sorozatában a második írása a: „Valóság és hit”, melyben Isten szeretetéről és az Ő csodálatos alkotásáról: a természetről elmélkedik.

Azonban, hogy a Szerző lelkivilágát megismerjük, kell, hogy életével és isteni elhivatottságával közelebbről megismerkedjünk. Ezért részben a saját írását közöljük, amelyben származását, neveltetését és csodálatos - szentpáli megtérését írja le.

Ezután egy 1922-ben kiadott Életrajzból három olyan eseményt közlünk, amely mind a három egy-egy vértanuságot jelentett számára: - I. Megmérgezve, - II. Az első halálos ítélet, - III. A második halálos ítélet; de amelyekből mindannyiszor - Isten csodálatos akarata folytán - az utolsó órában megmenekült. Ezekből meg fogjuk érteni Sundar Singh-nek az Ur Jézussal való benső kapcsolatának mélységét.

E három eseményen túl még sok csodálatos élmény volt Sundar-nak, - pl. találkozás vadállatokkal, rablógyilkosok megtérítése, az Úrnak csodálatos gondoskodása. - Azonban életének legszebb gyümölcse és öröme édesapja megtérése és megkeresztelkedése volt.

Saját élményeim a Krisztus nélküli és a krisztusi életemben.

En egy Sikh-családban születtem /Sikh törzs Punjab-ban, Rampur városban, 1889 szept. 3./, mely vallását illetően a hindu vallás tánát tekintette leglényegesebbnek, és anyám volt e vallásnak hiséges, eleven példaköpe és képviselője. Szokása volt kora hajnalban fölkelni és furdás után a hindu szent könyveit olvasni. Az ő tiszta élete és tanítása rám nagyobb hatással volt, mint a család többi tagjára. Már korán, kicsi koromban belém véste azt a szokást, hogy ha fölkelek akkor első kötelességem, hogy imádkozzak lelki táplálékért és Isten áldásáért, és csak utána fogyasszam el a reggelimet. Néha mégis azon voltam, hogy előbb reggelizsek, azonban az én Isten-féltő anyám belém sulykolta néha szeretettel, néha meg büntetéssel, érzékelhetően azt a rendszert, hogy előbb Istent keressem és azután egyéb tennivalóimat. Habár én akkor még túl fiatal voltam ahhoz, hogy ezt értékelni tudtam volna, annál inkább felismertem ennek hasznát később. Es most, ha valahányszor arra visszagondolok, nem tudok eléggé hálát adni Istennek ezért a nevelésért. Es soha sem tudok elég hálás lenni Istennek azért, hogy nekem egy ilyen jó anyát adott, aki kora gyermekésem idején belém ömlesztette a szeretetet Isten iránt, és az isteni félelmet. Az ő szíve volt az én legjobb tanítóm; és amennyire tőle töllett, jól előkészített engem, hogy olykor mint Sadhu /hithirdető/ az Ur szolgálatában működjek.

Egy Pandit és egy Sadhu.

Néhány évig anyám tanított engem a hindu szent könyvekből. Később átadott egy hindu Panditnak /Sanskrit-tudós, oktató/ és egy öreg Sikh Sadhúnak. Ezek naponta két-három órát szoktak nálunk el-tölteni, hogy engem tanítsanak. A Pandit egyszerű tételeket tanított a hindu könyvekből, és amikor meghalt, egy másik Pandit tanította a Sanskrit-írásokra. A tiszteletreméltó Sadhu a Granth-ot tanította nekem, vagyis a Sikhek szent írásait. En elfogadtam eme tant és bizonyos vizsgálatást is nyertem belőle; de én mégis éheztem a valódi békeség után. Ők engem nagy együttérzéssel tanítottak és a saját jó tapasztalataikat szívesen közölték. Azonban ők azt az igazi áldást nem birtokolták, amely után az én lelkem sóvárgott. Hogy is tudnának ők azon segíteni, hogy azt/a lelki békeséget/ megtaláljam?

Az apám.

Szokásom volt, hogy sokszor éjjél-ig olvastam a hindu írásokat, hogy valamiképen a lelki békeségem utáni szomjamat csillapítsam. Apám sokszor figyelmeztetett: „Artani fog az egészségednek, ha te késő éjszakáig olvasol”. Bár az én szülői házamban sok minden volt, ami engem boldoggá tehetett volna, azonban ezek nem gyakoroltak rám vonzó hatást. Apám sokszor mondogatta: „A te korodban a fiatalok nem gondolnak másra, csak a játéokra, szórakozásra; hogy van az, hogy téged már ilyen fiatalon ez a szenvedély megfogott? A későbbi életben van elég idő ezeken a dolgokon elgondolkodni. Nekem az a gyanom, hogy te ezeket a bolondságokat anyádtól és a Sadhutól örökölted.

A Pandit és én.

Többször kértem a Pandit-ot, hogy lelkinézéseimet oszlassa el, ő ezt mondta: „Ugy tűnik nekem, hogy a te nehézségeid egy egészen ritka jelenség. En csak annyit mondhatok neked: ha te felnősz és lelkileg több tapasztalattal és ismerettel rendelkezni majd, akkor ezek a nehézségek maguktól elmúlnak. Most ne gyötörd magadat ezekkel, hanem tedd azt, amit apád neked tanácsol”. En pedig azt mondtam neki: „Es ha én nem élek addig míg megnövök, akkor mi lesz?

II.

Azonkívül az éhségnek és szomjúságnak a csillapítása nem függ a kortól vagy, hogy valaki kicsi vagy nagy. Ha egy fiatal kenyeret kér, akkor azt fogjátok mondani neki: - menj játszani, és ha majd megnősz és az igazi éhséget megérted, akkor fogsz kenyeret kapni? - Vajjon a játék megnyugtatta őt ha az éhség kinozza, vagy étkezés nélkül meg fog élni mire nagyra nő? Most kell neki enni adni! En most nagyon éhezem lelki-kenyérre. Ha neked ez nincs, kérlek, mond meg hol és hogyan juthatok hozzá. Ha azonban nem tudod hol kaphatom meg, azt is mond meg nekem". A Pandit azt mondta nekem: "Te ezeket a mély szellemi dolgokat most még nem érted. Te a szellemi életnek ezt a fokát nem tudod egyszerre elérni. Aki el akar oda jutni, annak hosszú időre van szüksége. Miért olyan sürgős neked oda eljutni? Ha ez az éhség ebben az életben nem nyer kielégülést, akkor a te következő újjászületésedkor, - feltéve, hogy tovább fogsz törekedni ezért." - Amint így beszélt fölkeltem és eltávozott tőlem, de feleletet nem adott.

A Sadhu és én.

A Sadhuval folytatott meddő vita után, Sundar így fejezte be a beszélgetést: "A segítség helyett, ezzel a módszerrel csak egy újabb úrvénybe tussítottatok. En nagyon hálás lennék nektek, ha a tapasztalat és az ismeret alapján megítélnétek az Isten megismerését, hogy ezzel az óhúsgemet és szomjúságomat Bonne lecsillapíthatnám. Kérlek, gondold meg, én nem feloldódni akarok Bonne, hanem szabadulást akarok Bonne elől". Ekkor így szólt a Sadhu: "Gyermekem, nem érdemes most ilyen dolgokkal az időt elfecsérelni. Majd eljön az idő, amikor te majd meg fogod érteni ezeket a dolgokat".

Megint csalódtam. Sehol sem találtam meg ama szellemi táplálékot, amely után éheztem; és ebben a nyugtalan állapotban maradtam mindaddig, míg meg nem találtam az élő Krisztust.

Hazugság és lopás.

A korábbi években anyám a lelkembe vészte, hogy a bűnt minden formájában kerüljem, és minden ember iránt segítőkész legyek, és szükségemben részvételt viseltessem. Egy napon, amikor apám egy keveske zsebpénzt adott nekem, kiszaladtam a bazárba, valamit vásárolni. Utközben találkoztam egy nagyon öreg nénivel, aki az éhségtől és a hidegtől teljesen elpegett. Amikor tőlem segítséget kért, olyan részvét fogott el, hogy az összes pénzemet odaadtam neki. Ahogy hazacrtem, szóltam apámnak, hogy adjon a szegény asszonynak egy takarót, mert különben a hidegben megfagy. Ő elutasított és azt mondta, hogy ő már sokszor segített rajta és most már a szomszédok a sor, hogy ők is megtegyék a magukét.

Amikor azt láttam, hogy ő nem akar segíteni, akkor titokban kivettem a zsebéből öt Rupiót, amit a szegény néninek oda akartam adni, hogy vegyen rajta egy takarót. Az a gondolat, hogy segíteni tudok neki, örömmel töltött el; azonban az a tudat, hogy én most bűnöző vagyok, kinozta a lelkiismeretemet. A szorongásom még nagyobb lett, amikor apám este megállapította, hogy az öt Rupia hiányzik; s nyomban megkérdezte, hogy én vettem-e el, de én tagadtam. Habár a büntetést elkerültem, egész éjszaka nem tudtam aludni, annyira kinozott a lelkiismeretem. Kora reggel odamentem apámhoz, bevallottam bűnömet és hazugságomat, és visszaadtam a pénzt. Bár fél-nem kellett a büntetéstől, annak elviselésére szívemben felkészültem. Azonban büntetés helyett karjaiba vett és könnyes szemekkel ezt mondta: "Fiam, én mindig bízom benned és most tisztán bebizonyosodott, hogy nekem igazam volt". Ő nemcsak megbocsátott nekem, hanem az öt Rupióért vásárolt az öreg néninek egy takarót és nekem is ajándékozott még egy Rupiót, amelyért szabad volt nekem valami

III.

édeességet vásárolni. Mostantól kezdve apám többé nem szabadkozott, ha valamit kértem tőle; én pedig a magam részéről megfogadtam, hogy sohaem fogok a lelkiismeretem ellen cselekedni, vagy pedig a szüleim akarata ellen tenni.

Bátyám és anyám halála.

Ezután egy idő múlva meghalt az anyám /14 éves koromban/, és néhány hónapra rá az idősebb bátyám is meghalt, aki lelkileg és érzelmileg nagyon közel állt hozzám. A két legkedvesebb elvesztése rám nézve súlyos csapás volt. Mindenekelőtt az a tudat, hogy többé nem láthatom őket elcsüggesztett és kétségbe ejtett, mert én sohasem tudtam azt felfogni, hogy milyen állapotban fognak újjászületni, s arról sem volt sejtelmem, hogy mi leszek én az eljövendő újjászületésemkor. A hindu vallásban egy összetört szív számúra, - amilyen az enyém - csak egyetlen vigasztalás van: alávetni magamat a sors végzetének és a kerlelhetetlen hindu törvénynek /Karma/meghajolni.

Missziós és állami iskola.

Ezután történt az életomban egy másik változás. Polgári köznevelő iskolából egy kis elemi iskolába küldtek, amelyet egy amerikai missziós tőlep nyitott itt nálunk Rampurban. Ebben az időben olyan nagy volt bennem az oláítólát a kereszténységgel azomban, hogy vonakodtam a napi bibliáórákon a Bibliát olvasni. A tanárain megkövetelték, hogy ezeken az órákon részt vegyek. En azonban annyira ellenkeztem azt, hogy a következő évben ebből az iskolából kimaradtam és egy állami iskolát látogattam Sanewal nevű helységben, amely három mérföldre volt tőlünk, és ott tanultam néhány hónapig. En éreztem, hogy az evangélium mit tanít az Isten szeretetéről, kissé megfogott engem, azonban én még mindig hamisnak és ellenmondásosnak tartottam. Olyan erősen kitartottam a saját felfogásom mellett, és a belső nyugtalanúságom olyan nagy volt, hogy egy napon apám szemeláttára és mások előtt egy Újszövetséget szétteptem és a tűzbe dobtam.

A z élő Krisztus megjelenése.

Abban az időben, az akkori felfogásom szerint azt gondoltam, hogy azzal, hogy az Újszövetséget elégettem, egy jócselekedetet vittem véghez. Amde a szívem nyugtalanúsága egyre nőtt, és ezután két napig nagyon szerencsétlenül éreztem magamat. Amikor a harmadik nap ugy éreztem, hogy ezt a nyugtalanúságot nem tudom tovább elviselni, hajnali 3 órakor fölkeltem, megfürdtem és imádkoztam: ha valójában egy Isten létezik, ugy nyilatkoztassa ki magát és mutassa meg nekem az üdvösség utját, és vessen véget lelkem nyugtalanúságának. En véglegesen elhatároztam, hogy ha ez az imádságom válasz nélkül marad, akkor még hajnalhasadta előtt lemegyek a vasúthoz és az elhaladó vonat előtt a fejemet a sinre teszem. Egészen félnégy óráig folytattam az imát és vártam, hogy Krishna vagy Buddha, vagy valaki más - a hindu "szentek" közül - mutatkozzon meg nekem.

Ők nem jelentek meg, ehelyett azonban egy fényugár bevilágította a szobámat. En kinyitottam az ajtót, hogy lássam, honnan jön a fény, de kint minden sötét volt. Újra bementem és láttam, hogy a fény folyton erősdök és alakja, mint egy fénygömb helyezkedik el a padlón. Es ebben a fényben nem a várt személyek jelentek meg, hanem az élő Krisztus, akit én halottnak hittem. Soha - mindörökre - nem fogom elfelejteni az Ő dicsőséges szeretettel teli arcát, s annál kevésbé a szavakat, melyeket nekem mondott:

"Miért üldözöl engem? Léged, én érted és az egész világért meghaltam a kereszten".

Ezek a szavak, mint egy villám, beleégték a szívembe és ekkor a padlóra estem Előtte. A szívem kimondhatatlan örömmel és békeséggel telt be, és az egész életem megváltozott. Most a régi Sundar Singh meghalt és egy új Sundar Singh született, hogy az Élő Krisztusnak szolgáljon.

Az üldözés kezdete.

Egy kis idő múlva bementem apámhoz, aki még aludt, s elmondtam neki a látomásomat és közöltem vele, hogy én most keresztény vagyok. Ő így válaszolt: "Miről beszélsz te? - alig három napja, hogy elégetted a könyvüket. Menj és aludj, te ostoba gyerek", és ezzel megfordult és aludt tovább. Később elmeséltem az egész családnak, hogy mit láttam - és hogy én most keresztény vagyok. Egyesek azt mondták, hogy bolond vagyok, mások meg, hogy álmodtam. De amikor látták, hogy engem nem tudnak eltéríteni, elkezdtek üldözni. De ez az üldözés semmi se volt ahhoz a lelkinyugtalan séghez képest, amelyben szenvedtem, amikor Krisztus nélkül éltem; és nem volt nehez a szenvedést és üldözést elviselni, amelyek most bekövetkeztek.

Azaz a gondolat, hogy Sadhu legyek, már régóta foglalkoztam, és most elhatároztam, hogy mint Sadhu fogok az Ur Krisztusnak szolgálni. Abban az időben volt még két vagy három fiatal, akik szintén kereszténynek akartak lenni. Kettő mégis visszafordult szülői kemény büntetése miatt. A harmadik pedig elment Khanna nevű helységben és ott Rev. E. P. Newton megkeresztelte; de röviddel utána eljött az apja hozzá és elmondta neki, hogy anyja halálos beteg fekszik, és ezzel haza csalta a fiút. Kis idő múlva ő halt meg, nyilvánvalóan megmérgezték.

Keresztények - a megütkezés botrányköve.

Amikor számomra Rampurba /a szülői házban/ a helyzet már elviselhetetlenné vált, Mr. Newton azt tanácsolta, hogy lépjek be Luthianaba a Keresztény Kollégiumba /missziós iskola/. Ott a misszionáriusok - Dr. Wherry és Dr. Fife - nagyon kedvesen fogadtak, és mindenben támogattak. Azonban nagyon megijedtem, amikor ott láttam azt a nem-keresztény életet, amelyet egyes fiatalok és egyes bennlakó keresztények éltek; - mert én azt gondoltam, hogy aki az Élő Krisztust követi, annak angyalnak kell lennie; ebben óriásit csalódtam. Nagyon valószínű: ha nekem nem jelent volna meg az Élő Krisztus, és nem ajándékozott volna meg új élettel, akkor én e megbotránkozásról eltévéltem volna és a kereszténység ellen fordultam volna. Azért úgy is határoztam, hogy ezt az iskolát és ezeket a keresztényeket itthagynom és egyedül élek, és mint Sadhu, Krisztust követem mindenkor az Ő szolgálatában, bárhová visz engem.

I. Megmérgezés.

Amikor övéi Rampurba visszatérni látták, azt hitték, hogy a kereszténységnek hátat fordított. Nagy szeretettel fogadták, s igen előzékenyek voltak iránta. Azonban csakhamar be kellett látniuk, hogy elgondolásuk téves volt. Nem azért tért vissza, mert gondolkodása megváltozott, hanem azért, mert most még sokkal határozottabb keresztény volt, mint azelőtt.

Határozott elhatározta, hogy megteszi az utolsó döntő lépést, amely őt véglegesen elválasztja apai hitétől és kasztjától. Sundar levágta hajdizsót, s ezzel nyilvános tanubizonyosságát adta annak, hogy nem tekint magát többé "Sikh"-nek. - A hajviselet az indiai kasztoknál nagy szerepet játszik, s különös gonddal ápolják a haját. A hajviselet levetése mindig a legutolsó, amire a keresztény hitre áttérő benszülött elhatározza magát.

Mikor Sundar apja ezt látta, akkor kitört belőle minden eddigi felgyülemlett harag, keserűség és fájdalom. Azt reméltük, hogy fél-szeg utjaidat abba hagyod, s engedelmeskedni fogsz elődeidnek és azoknak, akik javadat akarják. Ez a tetteid azonban azt bizonyítja, hogy te bennünket és édesanyádat bolonddá teszed. Ha képes voltál arra, hogy velünk úgy bánj, akkor az egész család nevében kijelentem, hogy nem vagy többé gyermekünk és családunk tagja, s többé egymáshoz semmi közünk. El fogunk felejteni, mintha nem is lettél egy máshoz semmi közünk. El fogunk felejteni, mintha nem is lettél volna. Holnap elhagyod a házat s csak azt viszed magaddal, ami rajtad van. Majd meglátjuk, hogyan ment meg a Messiasod, ha többé senki sem viseli gondodat." Sundar már nem étkezhetett a közös asztalnál, s nem alhatott a házban. A ház előtti tornácra töltötte az utolsó éjszakát, oda is vitték neki az ételt. Virradatkor felkeltek. Mindenét oda kellett adnia, csak a rajta lévő ruhát vihette magával. Aztán így elzavarták. Sundar Singh kilépett a nagyvilágba mindentől megfosztva, se otthona, se barátja. Kint, egy távolos helyen aztán leborult, s a megkínzott, kimondhatatlanul szenvedő ifju szabadfolyást engedett könnyeinek, és imádkozva öntötte ki minden bánatát.

Ugy határozott, hogy a közelbe fekvő Ropurba megy, ahol a Rampurból kiülözött keresztények legnagyobb része lakott - egy benzszült lelkészhez, akik ő is nagyrabecsült. Sundar Singh abban a feltovábbon, hogy ott az átonoti időben szertartást és jogtanácsot talál, nem csalódott. Nagy örömmel és meleg közszorítással, szeretetteljes szavakkal fogadták. - De hirtelen elhagyta az ereje az ifjút és rángatógörgésben összerogyott. Meg volt mérgezve.

Övéi az utolsó vacsorába, amit az apai ház tornácán egymagában fogyasztott el lassan, de erős mérget kevertek, hogy megszabaduljanak a szegénytől, amit a "hitehagyó csavargó" hozott rájuk. A megijedt szemtanúk az eszméletlenül heverő ifjút bevitték a lelkész lakásába, és mindjárt egy derék benszülött orvost hívtak segítségül. Az elhívott orvos súlyos mérgezést konstataált, aminek csak halálos kimenetele lehet. A beteg időnként egészen kihült, lélegzete kihagyott. Az orvos kijelentette, hogy már nem segíthet rajta. De azért néhány utasítást adott s jelezte, hogy valószínűleg nagy vérzések előzik majd meg a halált, - és hogy a beteg aligha éri meg a reggelt. A jelzett vérzések hamarosan megindultak, de nyeldek-lő mozdulatok mellett hirtelen abtamaradtak. Az ifju magához tért s csak nagynehezen tudott néhány szót szólani.

Mikor az orvos másnap eljött csodálkozva látta, hogy a beteg nem halt meg. Amikor betegének ragyogó szemébe nézett, maga sem tudta hogyan, de ezekből a szemekből csodálatos életerő sugárzott az ő lelkébe is. Sundar még sokáig lebegett élet és halál között. A jószágos papi család éjjel-nappal ápolta őt, mintha csak saját gyermeke lett volna.

Sundar állapota lassan javult, és néhány hét elteltével már annyira volt a javulás utján, hogy bucsút mondhatott vendéglátó gazdájának és hű ápolójának.

Az átált csodálatos megmenekülése, neki, a fiatal mártírnak a legjobb bizonyítéka volt annak, hogy a Mester őt el nem hagyja, hanem támogatni fogja a kereszt horzozásában, bármennyire nehéz is lenne az.

II. Az első halálos ítélet.

Amikor Sundar Singh missziós utján Tibetbe hatolt előre, sok veszély és megpróbáltatás várt rá, de azért az Ur csodás megoltalmazását is tapasztalhatta, amit a következő esemény is bizonyít:

Amikor Rasar helységbe ért és ott prédikálni akart, az ottani Láma elé vezették és bevádolták, hogy engedély nélkül jött az országba és új tanokat hirdet. - Bűnösnek találják, halálra ítélték.

Ott kétféle halálnevet szokásban: vagy bevarrják az elitöltet egy frissen lenyuzott ökörbőrbe, amit kitesznek a forró napra, amely aztán összeroppantja az áldozatot, - vagy pedig beledobják egy használaton kívül levő, nehéz vasajtóval lezárt sziksokutba. Sundart ez utóbbira ítélte. Felnyitották az ajtót és bedobták a tátongó málysgébe. Összezúzott jobb karral esett egy rakás rothadó emberi csontvázra. A vasajtó bezárult a feje felett, ömaga pedig ott feküdt tehetetlenül a borzalmas kriptában, kitéve a fetőzés és éhhalál kínjainak. Le is számolt az étellel. - Lelkét Istennek ajánlotta.

A harmadik éjjel, mikor imádkozva készült a halálra, feje felett kis neszt hallott. Borzalmas börtönének ajtajában halkán nyikorgott a kulcs, s az ajtó kitárult. Aztán - milyen csoda - egy kötélt ereszkedik alá Sundarhoz, s egy hang halkán szólítja: fogja meg a kötelet. Sundar a még fennmaradt erejével eleget tett a felszólításnak, s érzí, mint emelkedik felfelé. Csakhamar friss levegőt szívhát megint. Valaki kiemelte a korláton át, s vágázza letette a földre. Azután hallja mint zárul ismét az ajtó, de szabadítója egyszerre eltűnt. Sundar nagynehezen elvánszorgott egy karaván szállóig, ahol mindaddig maradt, míg megint prédikálni tudott.

Ezután újra visszatért Rasar-ba. Megjelenése óriási izgalmat okozott. A Lómának is jelentették, hogy: az, akiről azt hitték, hogy rég meghalt, ismét itt van és prédikál. - Másodszor is letartóztaták és a Lóma itélőszéke elé vezették. Ott ol' l'ollott mondanía monokülösönök történetét. A Lóma tajtókozott a dühtől. "Valaki oltlopta tőlem a kulcsot - ordította - de jaj annak, akinél megtalálom; azt a halálraítöltöttel közös sorra juttatom". Erre mindenütt keresik a kulcsot, s végre is ott találják a szokott helyén, a Lóma kulcsainak gyűrűjében. A Lóma elhalványodik félelmében, egész valójában megremegek; azután megparancsolja: hogy Sundar Singh azonnal hagyja el a várost. Sejtette és érezte, hogy Sundart egy felsőbb Hatalom védte és szabadította meg.

III. A második halálos ítélet.

Mikor Sundar Lomban prédikált, letartóztatották és börtönbe vetették. Nem cellába zárták, hanem mindenféle szedett-vetett néppel közös terembe került. A Sadhu ezt isteni vezetésnek tekintette. - Kizu a szabadban a szivek igen kemények voltak, úgy látszott, hogy ott egy elvetett mag sem kel ki, de itt a börtönben sokan megértő szívek fogadták az evangéliumot. Sundar arról prédikált, "Aki az emberi szívet meg tudja változtatni". A börtön piszkos falai templommá változtak, ahol a hallgatók lelkeibe eddig soha nem ismert békeesség költözött. Szemik pedig, mely a Menyeyei Atyára s a Megváltóra nézett, csodás fényben ragyogott.

Mikor kitudódott, hogy a Sadhu a börtönben is prédikál, - amit pedig megtiltottak neki, - a Törvényszék megszigorította számára a büntetést: kalodába vetik Sundart. Meghajlított derékkal ült a puszta földön, Keze-lába a fába volt zárva és meztelen felsőtestére plócákat raktak. Így kinlódott egy egész napig. Ez nehéz volt neki s a rákövetkező hideg éjszaka sem volt könnyű. Mikor kintől másnap reggel eljöttek, azt hitték, hogy halva találják Sundart.

De ő élt, s különös nyugodtsággal nézett rájuk, - szemei a belső békeességet tükrözték feléjük. Ekkor valami babonás félelem fogta el őket, s azt mondták: - "Ez az ember biztosan összeköttetésben áll valami titkos Hatalommal, mert különben halott volna már, így meg még valami veszélyt is hozhat ránk. Engedjük hát szabadon".

Kivették a kalodából és szabadlára helyezték.

Sundar olyan gyenge volt, hogy csak a legnagyobb erőfeszítéssel tudott a városból kivánszorogni. Egy titkos keresztény testület tagjai épolgatták addig, míg megint tovább mehetett.

Ebben a könyvecskében néhány gondolatot és látomást foglaltam írásba, melyeket elmélkedéseim gyümölcseként kaptam. Nem vagyok sem filozófus, sem teológus, hanem csak egy alázatos szolgája az Urnak, és abban találok meg örömet, ha Isten szeretetéről és az Ő nagy csodájáról, a teremtésről elmélkedem. En képtelen vagyok mindazt megírni, amit elmélkedéseim és imádságom közben a valóságról megéreztem és érzékelttem. Ezekben az unnepeles pillanatokban valamennyi igazságot, melyeket a lélek érzel, szavakban nem tudjuk kifejezni. Habár ezek az igazságok szavakban kifejezhetetlenek maradnak is, a fogékony lelkek mégis készséggel és könnyen meg fogják érteni. Szavak könnyen félreértésre vezetnek a tényektől, mintsem megértésre a valóságokhoz.

Nem szándékozom - újra hangsúlyozom - valamennyi mély élményemet és gondolatomat közölni; azonban megkísérlem, legalább egynéhányat, amennyire tőlem telik, leírni. Ha ez a kísérlet az olvasó számára legalább némi segítséget nyújt, úgy később megpróbálom a többi gondolataimat és élményeimet is feltárni. Jelenleg még megfontolom - különböző okokból, - hogy ezeket egy további olvasótábornak kiadjam.

Subathu, Simla Hills, 1923. szeptember hó.

S u n d a r S i n g h

I. A teremtés célja.

"Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. ... Minden Ő általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami lett" /Jn 1,1-3/.

Az örök Ige /Logos/ minden idők és a világmindenség teremtése előtt volt. Ő általa teremtett minden, ami lelki és ami léleknélküli. Képtelenség, hogy élettelen dolgok önmaguktól létrejöjjenek, mégkevésbé, hogy élőlényeket hozzanak létre; mert egyedül élő tud életet teremteni, - és az élet forrása Isten. Az Ő teremtő hatalmával teremtette valamennyi élettelen tárgyat. Ezekbe életet öntött, és az emberbe, mint a teremtés legfelsőbb lényébe "élő lehelletet lehelt az orrába. És az ember élő lélek lett". - "Isten az embert az Ő képére, az Isten képére teremtette, és uralmat adott neki az egész földön".

1. Isten nem azzal az indokkal teremt, mintha az Ő lényének valami hiányát kívánta volna pótolni, mert az Isten önmagában tökéletes; hanem azért teremt, mert a teremtés benne van az Ő lényében. Ő életet ad, mert ez az Ő életet ajándékozó hatalmának és tevékenységének tulajdonsága. És az embert a teremtésben boldoggá tenni, és az Ő életadó jelenlétével valódi örömet adni, hozzátartozik az Ő szeretetének örök lényéhez. Azonban az örök boldogságnak, amelyet a teremtésben nyerünk, korlátai vannak. Ugyanis, egyedül Isten tudja kielégíteni az emberi szívnek a tökéletes békeesség utáni vágyát. Ha az emberek enélkül az öröm nélkül élnek, akkor odaajutnak, hogy tudatlanságból vagy engedetlenségéből fellázadnak Isten ellen.

2. A teremtmények sokasága a látható és láthatatlan világokban megszámlálhatatlan. Ebben a megszámlálhatatlan fajta-/alkat/ban Isten

megszámlálhatatlan tulajdonságát nyilatkoztatta ki. Minden fajta - amennyire képes - Isten lényének egy-egy oldalát tükrözi. Még a bűnösök is az Ő atyai szeretetét hirdetik, mert alkalmat ad a bűnbánatra, hogy így az örök élet békéjét és örömét adhassa.

----- o -----

II. A m e g t e s t e s ű l é s .

Egy gyermek ezt a szót: „Isten” csak egy közönséges szónak olvassa anélkül, hogy föl tudná fogni a szó igazi értelmét, amit magában rejt. Ha azonban szellemi érettsége kifejlődött, akkor elgondolkodik azon, hogy legalább valamit megértessen a szó jelentéséből. Ugyanez történik a lelkiélet kezdőivel, bármennyire képzett is legyen valaki, Krisztust, az emberré lett Igét először csak valami nagy embernek, sőt prófétának tartja, de tovább nem jut a méltatásában. Ha azonban az Ő szellemi értesülései /élményei/ kitágulnak és már körül az Ő jelenlétének, akkor kezdi belátni: Krisztus valóban Isten emberi alakban, akiben „Isten teljessége testileg” lakozik /Kol 2,9/. „Bonne élet volt, és az élet volt az emberek világossága” /Jn 2,4/.

2. Az ember nem tudja saját személyiségét szavakkal kielégítően ismertetni, még ha új szavakat alkalmaz gondolatának a kifejezésére. Még jellekkel /jelzőkkel/, kópékkal sem képes erre. És a test sem kópé a lélek tulajdonságait és kópésságait - melyek az ember személyiségéhez tartoznak - kimutatni. Más szóval: amíg az ember ezen a világon van, a személyiségének sok tulajdonsága rejtve marad és csak részben válik ismertté. Egy szellemi lény csak a szellemi világban tudja magát tökéletesen ismertetni, ha a külső és belső feltételek a vágyát kielégítik és az előhaladásban segítik.

Ha ez így áll az emberi lélek vonatkozásában, mennyivel inkább képtelenség az, hogy az örök Ige az Ő istenségét testileg egészen kinyilatkoztassa! Ő kinyilatkoztatta önmagát olyan fokban, amilyen fokban az ember számára ez lehetséges és az üdvösségre szükséges volt. De az Ő valódi dicsőségét teljes mértékben majd a mennyben fogja kinyilatkoztatni.

3. Itt felmerül a kérdés: hogyan tudunk a Valóságban hinni anélkül, hogy látjuk és tökéletesen megismerjük? - Erre a következőz mondok: hogy mi a Valóságban higynünk, ahhoz nincs szükségünk a teljes valóság ismeretére. Itt adódnak példák testünk egyes szerveiről, amelyekről nagy mértékben függ az életünk, de amelyeket szemünkkel sohasem láthatunk. Még senki sem látta a saját agyát vagy a szívét, mégsem tagadja senki ezek létezését. Ha tehát még a saját agyunkat és szívünket sem láthatjuk, amelyekről pedig az életünk függ, mennyivel kevésbé lehetséges az agyunk és szívünk Teremtőjét látni, akitől a teljes életünk függ.

----- o -----

III. I m á d s á g .

1. Vannak növények, amelyeknek a levelei és virágai naplementekor bezárulnak és hajnalkor, amint a nap világossága enyhén érinti őket, újra kinyílnak. Ilyen módon fogadják magukba a nap éltető melegét, mely számukra a növekedésre és fejlődésre oly fontos. Az imádságban ugyanígy nyílik meg a szívünk az Igazság Napjának, és így rejtve vagyunk a sötétség veszélyei és bajai elől, és növekszünk Krisztus teljességében.

2. Az imádsággal nem változtathatjuk meg Isten terveit, - ahogy ezt némely ember gondolja. Am az imádkozó maga változik meg. A lélek képességei, melyek ebben a tökéletlen világban maguk is tökéletlenek, naponta növekszenek a tökéletesség felé.

Amikor a madár kikölti kiscsinyeit, megfelelő ideig ül a tojásain. A tojás csak egy bizonyos lágy anyagot és folyadékot tartalmaz. De miután az anya folyamatosan ül rajta, a tojás formátlan masszája az anya alakját veszi föl. A változás nem az anyagban megy végbe, hanem a tojásban. Ugyanígy van ez, ha imádkozunk: nem az Isten fog megváltozni, hanem mi fogunk az Ő szentséges képére és hasonlatosságára változni.

3. A pára a nap melegétől képződik és a föld fölé emelkedik, leközve a nehézségi törvényt fölemelkedik a léghöz, majd eső alakjában visszahull a földre, hogy termékenyvé tegye azt. Ugyanígy viszonylik ez a mi imádságunkban, melyet a Szentlélek tüze fölhevít; legyőzi a bűnt és bajt, fölemelkedik Istenhez és az Ő áldásaival telve tér vissza a földre.

4. A meduzák olyan rendkívül érzékenyek /törékenyek/, hogy akár egy kisebb hullám is apró darabokra szakíthatja őket. Azért, ha a legkisebb jelét észlelik a közeledő viharnek, azonnal a tenger mélyébe merülnek, ahol a vihar hullámai már nem érik el őket. Ugyanez történik az imádkozó emberrel: ha a világban érzi a sátnak közeledését, a bűn és baj veszélyét, akkor mélyen aláereszkedik Isten szeretetének tengerébe, ahol örök béke és nyugalom van.

5. Egy filozófus meglátogatott egy misztikust. Jó ideig csendben ültek magukban. A misztikus megszólalt és ezt mondta a filozófusnak, aki éppen távozni készült: - En mindent értek, amit te gondolsz. Erre a filozófus ezt felelte: - De én nem is tudok mindent gondólni, amit te érzel. - Ez világos, az evilági bölcsesség nem érzékelheti, még kevésbé értheti meg a való igazságot. Csak aki az imádságban Istennel közösségre kerül, az ismeri meg a tökéletes valóságot.

6. A csodálatos béke, amelyet az imádkozó az imádság alatt érez, nem emeli őt ki a saját képzelő erejének gondolatköréből, hanem arra utal, hogy Isten a lélekben jelen van. - A pára, amely egy kicsiny völgyből fölzáll nem képez nagy felhőt, hogy abból eső képződjön. Csak a nagy Óceánból emelkedhet ki nagy felhő, amely azután esőt hullat a szomszagos földre és megtermékenyíti azt. - Nem a tudat alatt, hanem Isten szeretetének végtelen tengeréből származik a lelki béke és ezzel a „Tengerrel” az imádság köt össze.

7. Ha a föld nem forogna, akkor a Nap állandóan delelő hőséget sugározna. A nappal és éjszaka váltását, valamint az évszakok rendjét nem a Nap okozza, hanem a föld forgása. - Ugyanígy van ez az Igazság Napjával: mindig ugyanaz „tegnap és ma és mindörökké” /Zsid. 13,8/. Ha bennünket az öröm fölemel, vagy a bu lecsüggeszt, akkor ez a mi „állásunkon” /bezártságunkon/ mulik. Ha mi a szívünket elmélkedéssel és imádsággal az Igazság Napja felé felnyitjuk, akkor a sugárjai bűneink sebeit begyógyítják és tökéletes egészséggel ajándékoznak meg /Mal 4,2/.

8. Isten a természet törvényeit eszköznek adta, melyekkel az emberek és más teremtmények fejlődését és hasznát munkálja. A csodák nem ellenkeznek a természet törvényeivel. Mert vannak még magasabb természetű törvények, melyek kevésbé ismertek. A csodák egybehangzóak a magasabb törvényekkel. Az imádságban eljutunk odáig, hogy ama magasabb törvényeket fokozatosan megismerjük.

A legnagyobb csoda az, ha béke és öröm tölti be lelkünket. Ugy gondoljuk, hogy ez a békeesség ebben a bűnös-bajjal, teli világban nem érhető el. De a lehetetlen is lehetséges. - Alma nem terem trópusi éghajlatban, és a déli gyümölcs sem terem havas tájakon. Ha mégis megteremnének ott az idegen klímában, akkor azt csodának minősítenék. Azonban a trópusi növényeket is meg lehet termelni hideg éghajlatu országban, ha a növényeknek a szükséges létfeltételeit megadjuk.

9. Ha minden embernek fogékony lelke és nyitott füle volna, hogy Isten szavát meghallja amikor szól, akkor semmi szükség nem volna arra, hogy igehirdetők és próféták ide-oda vándoroljanak és Isten akaratát hirdessék. De nem minden ember fogékony /lelkismeretes/. Azért van tehát szükség arra, hogy élő szóval prédikáljanak. Mégis olykor az imádsággal nagyobb eredményt lehet elérni, mint szóval. Egy ember, aki a "barlangjába" elvonulva imádkozik, imájával igen sokat használ embertársainak. Csendben, mégis érezhetően mozgat meg embereket tevékenységre egyre szélesebb körbe ugyanúgy, mint a rádió, láthatatlanul bölcs üzeneteket közöl, és a szavak, melyeket kimondunk titokzatosan eljutnak másokhoz.

10. Néha szépen zöldelő és termékeny fákat látunk olyan száraz talajon, ahol nagyon kevés eső éri őket. Ha azonban figyelmesen megvizsgáljuk őket, rájövünk arra, hogy ezek a fák azért olyan üdék és termékenyek, mert ezeknek a gyökerei a mélyben egy rejtett vizeret találtak. - Meglepető dolog számunkra, ha imádságos embereket látunk, akik a nyomorult és bűnös világban békés és örömtől sugárzó, gyümölcsöző életet élnek. Ez abból adódik, hogy hitük gyökerei az imádság által elérték az Élet Vízének rejtett forrását, melyből erőt és életet szívnak magukba, és gyümölcsöt hoznak az örök életre /Zsolt 1,3/.

11. A fák gyökereinek a vége olyan érzékeny, hogy ugye szőlővén - a saját erejükből megváltoztatják helyüket, ahol nem találnak tápot, és ott terjeszkednek on, ahol nedvet és életet találnak. Az imádkosó embernek is megvan a megkülönböztetésének a képessége. Conhatatlan belátás készíteti őket arra, hogy az ártások- és oszlódásoktól megszabaduljanak és megtalálják a tiszta valóságot, melytől függ az egész élet.

12. Azok az emberek, akik imádsággal nem érintkeznek az Istennel, nem érdemlik meg, hogy embernek nevezzük őket, és hasonlítanak az idomított állatokhoz, amelyek bizonyos tevékenységet, bizonyos módon, bizonyos időben véghez tudnak vinni. Néha az állatoknál gonoszabbak, mert nem látják be értékétlen voltukat, annál kevésbé ismerik el az Istennel és emberrel szemben tanúsítandó kapcsolatot és kötelességüket. - De az imádkosó emberek elnyerik azt a jogot, hogy Isten fiai legyenek, és átváltoznak az ő képére és hasonlatosságára.

----- 0 -----

IV. E l m é l k e d é s .

1. Az agy nagyon gyengéd és érzékeny eszköz, sok finom érzékkel felruházva; ezek fogadják az elmélkedésben az üzeneteket a láthatatlan világból és hívják elő a gondolatokat, amelyek az átlagos emberi gondolatokat messze felülmúlják. Nem az agy termeli ki ezeket a gondolatokat, hanem a láthatatlan felső szellemvilágból kapja, és az emberi életben fejezi ki újra, melyeket az emberek rábizhat. Némelyek álmlukban kapnak ilyen üzeneteket, mások látomásokban, és ismét mások éberen, elmélkedés közben. Az imádság képessé tesz bennünket a megkülönböztetésre, hogy ezen üzenetek közül melyek hasznosak és melyek nem; mert az igazi imádságban Isten világosságát sugároz, és bevilágítja a lélek érzékeinek legbelső részét: a lelkiismeretet, vagy az erkölcsi érzékét.

Gazdag színek, szép zene és csodálatos arcok és hangok a láthatatlan világból tükröződnek az agy belsejében újra. Költők és festők megkísérik költeményekben és festményeikben ezeket a láthatatlan valóságokat kifejezni, melyek benyomásokat gyakoroltak rájuk, - de sokszor nem értik ezeknek a valódi forrását. - Mégis, az elmélkedő embert megragadják, ugye szőlővén - a szívét ezek a valóságok, és boldogan élvezi a művészetet, mert a lelke és a szellemvilág, ahonnan kapja, közeli rokonságban vannak egymással.

2. Néha, amikor új környéket, vidéket keresünk fel, úgy tűnik nekünk, mintha már jártunk volna ott, vagy mintha valamilyen ismeretlen kapcsolatba lennénk azzal. Ez a tény háromféle módon magyarázható. Először: lehet, hogy valaki látta azt a környéket és azon elgondolkozva tudtukon kívül, akaratlanul is beszélt róla. Másodszor: láthatatlan más, hasonló környéket és a visszaemlékezés úgy érzékeli az utat, mintha már láttuk volna. Es harmadszor: a látottak érzelmi világunkban úgy tűnik, hogy a láthatatlan világnak egy visszfényét látjuk, mivel a lelkünk kapcsolatban van ama Világgal, és sokszor - anélkül, hogy ezt tudnánk - benyomásokat kapunk a másvilágról. Ez a világ a láthatatlan világ utánpótlása /hasonmása/, - más szóval: a Szellemvilág megnyilatkozása fizikai alakban. A két világ közötti hasonlat gondolatainkat állandóan foglalkoztatja. Ha elegendő időt fordítunk az elmélkedésre, akkor a két világ közötti összefüggés mindig érthetőbb és tisztább lesz.

3. Az elmélkedésben lelkünk valódi állapota nyilatkozik meg. Az elmélkedésben bizonyos tekintetben alkalmat adunk Istennek, hogy velünk társalogjon, szóljon hozzánk és az ő gazdag ajándékaival megajándékozzon.

A lelkünk mélyén mindenkor sejtett, rejtett gondolatokból, szavakból és tettekől soha semmi nem töröltetik el. Ezek sokkal mélyebben vésték a lelkünkbe, - más szóval: az "Élet Könyvébe" fel vannak jegyezve. Az elmélkedős képessé tesz arra, hogy mindent félőlemmel és Isten szeretetében oszlokdjunk, és a bejegyzéseket az Élet Könyvébe tisztán megőrizzuk, mert ettől függ jövőnk boldogsága vagy örök gyötrelme.

4. Isten végtelen, mi pedig végesek vagyunk. Mi a végtelen Istent tökéletesen megismerni nem tudjuk, azonban ő értelmet teremtett belénk, mely arra képesít, hogy Benne örömléket találjunk. Az Őceán mérhetetlen terjedelmét nem tudjuk áttekinteni, annál kevésbé ismerjük a benne rejlő értékeket, kincseket. Mégis, amikor megizleljük nyelvünkkel, rögtön megállapítjuk, hogy ós. Nem tudjuk még milyen tudományos értékeket rejt az Őceán, de izlelő érzékünkkel a víznek legfontosabb tulajdonságát meg tudtuk állapítani.

5. Az emberek félelmükben, haragjukban, vagy örült állapotban rendkívüli tetteket tudnak véghezvinni, még vasláncot is képesek elszakítani. Ez az erő az ember bensejében lakozik; mégis külsőleg akkor mutatkozik, ha minden tetterőt egyesítve, bizonyos célra összpontosítja. - Hasonló módon lehet az emberi erővel, isteni hatalommal felerősítve az elmélkedésben a bűn szolgátságát szétörni, hogy aztán nagy és hasznos tevékenységet folytasson. Mégis egyazon időben ez az Istentől nyert erő, ha hamis módon használjuk, veszélyesnek is bizonyulhat: ...bombák, pusztító fegyverek stb. - az erejük nagy, azonban rendkívül károsak, rombolók.

6. Ha gondolatainkban el vagyunk merülve, bár éber untudattal, - sem a kellemes virágillatra, sem élvezetes zenére, vagy a természet szépségére nem figyelünk oda; úgy tűnik, mintha ezek nem is léteznének. - Ugyanigy vannak azok az emberek, akik a világi dolgokban el vannak merülve: a lelki igazságok számukra nem léteznek. "Mert szemük van, de nem látnak, fülük van, de nem hallanak" /Mt 13,13/.

7. Egy napon láttam egy virágot és elindultam, hogy kellemes illatát és szépségét megcsodáljam. Amint mélyebben odghajoltam, a Teremtőt néztem a teremtmény mögött, jóllehet ő az én tekintetem elől rejtve volt. Engem ez örömmel töltött el. Még nagyobb lett az örööm, amikor felfedtem azt, hogy ő a lelkemben is munkálkodik. Akkor önkéntelenül felkiáltottam: - Ő mily csodálatos vagy Te! A Te teremtményedtől elválasztva, mégis betöltöd jelenléted gyönyörűségével.

8. Krisztus nem irt le semmit, sem apostolainak nem engedte az ő tanítását leírni. Ez először is azért történt így, mert az ő szavai,

L é l e k és É l e t. - Ő tudta: életet csak élőbe lehet önteni, de nem a könyv oldalából. - Másodszor pedig meg kell mondanom: - más tanítók könyveket hagytak hátra utódaik számára a saját élő szavuk pótlására, segítségül szükseég idejére. - A mi Urunk ellenben soha sem hagyta el követőt. Ő mindig velünk van és az Ő élő hangja és jelenléte mindig ad tanácsokat. Mennybemenetele után a tanítványokat fűlkeltesítette a bennük lakozó buzgóság, és megírták az Evangéliumokat.

9. Hogyha Állandóan, folytonosan ugyanazokat a gondolatokat, szavakat és ugyanazon tetteket ismételjük, akkor ez megszokottá válik, és a megszokottság jellemmé válik. Ezért mindenkor, amit gondolunk, beszélünk vagy cselekszünk figyelmesen gondoljuk át, hogy ezek milyen következményekkel járnak: jó vagy rossz. Ne legyünk a jótettekben közönyösek, mert abba a veszélybe sodródunk, hogy a jócselekedetek iránti érzékünket elveszítjük. Valamit jól csinálni: nehéz, egy hibás dolgot helyrehozni: még nehezebb, - de valamit elrontani nagyon könnyű. Mennyi idő és munka kell egy fának a fölnevelésére, de azt kívágni nagyon könnyű. Ha kiszárad és elhal, akkor lehetetlen visszahozni az életbe.

----- o -----

V. A j ö v ő l e t .

1. Az összes népoknál, minden időben megtaláljuk a jövő életbe vetett hitet. Ahol vágy van, ott kell hogy legyen beteljesedés is. Ugy, ahogy a szomjúság feltételezi a vizet, vagy az éhség az ételt, ugy az örök élet utáni vágy bizonyítja, hogy annak kielégítése is lehetséges.

2. Lelkünknek a másik világ utáni vágya magasabb és nemesebb, melyet ezen a világon kielégíteni nem lehet. Ezért kell, hogy legyen egy másik szellem-világ, amelyben ezek a vágyak beteljesednek. Ez az anyagi világ semmiképen sem képes lelkünk sóvárgását kielégíteni.

3. A lélek valódi vágyát csak Isten tudja teljesíteni; mert Ő teremtette a lelket és beleöntötte a vágyat önmaga iránt. Isten az embert a saját képére teremtette, ezért van az emberben bizonyos isteni jelleg /alkat/, mely az Istennel való közösségre vágyik. Hasonló a hasonlót kívánja, ez a lét törvénye. És mert mi bele vagyunk gyökerezve az örök Lénybe, nemcsak kielégülést, hanem Benne az örök életet is megkapjuk.

----- o -----

VI. A z u j j á s z ű l e t é s .

1. Közismert tény az, hogy a gyermek messzesemenően öröklé a szülők jellemét, tulajdonságait. A környezet is befolyásolja őket, pl. a szülők és másoknak /akkal állandóan érintkeznek/ a szokásai. Rossz szülőknek, ha rossz környezetben élnek, a gyermekei is bizonyára rosszak lesznek. Az ilyen életfeltételek mellett lehetetlen jónak lenniük. Ha pedig ennek ellenére a gyermekek mégis jók lesznek, akkor az egy nagy csoda lesz. Mi tudjuk, hogy ilyen csodák mindeműtt, többkevesebb számban előfordulnak. Ezek a csodák bizonyítják, hogy itt egy rejtett hatalom van jelen, mely bilincseket szétör, megszabadít embereket a bűn rabzolgasságától és a bűnöket új teremtményé alakítja át. Ez az ujjászületés. A nagy rejtett hatalom a Szentlélek. Ő munkálkodik azokban, akik bűnbánóak és hisznek Krisztusban.

2. Már sok olyan gonosztevő volt akik, bár keményen bűnhődtek már, de mégsem változtatták meg, legkisebb mértékben sem, életmódjukat. Hozzá tartozók és barátai is szeretettel intették őket és ha-

tást gyakoroltak rájuk. Minden lehető eszközt megpróbáltak, hogy újra térítsék, de minden kísérlet eredménytelen maradt. Mégis olykor, ha Krisztushoz vezették őket, egy pillanat alatt teljesen megváltoztak és új emberekre váltak. Ezek azután - akik önzők voltak és bűnös életet éltek - új életet kezdtek; segítettek másokon és szolgálatkészek lettek. Azelőtt másokat üldöztek és megölték, most saját maguk készek másokért üldözést és halált is elszenvedni. Ezt hívják ujjászületésnek. Nem elég bizonyíték-e a tényeknek az, hogy: Krisztus az Üdvözítője az embereknek, Ő a nagy orvos, aki az emberek betegségeit biztosan felismeri és meggyógyítja? Ki más tudja az összetört szíveket meggyógyítani, mint Ő, aki a szívek teremtője? Ki más, mint Ő, tudja a bűnöket szentekké változtatni!

----- o -----

VII. S z e r e t e t .

1. Isten a szeretet forrása. A vonzóerő, amely a világmindenségben rendet tart, ugyszólván, megvilatkozik az anyagi világban is ama szeretetnek vonzóerejében, melynek forrása az Isten. A mágnes vonzza a vasat, nem azért mintha a vas egy értékes fém volna, hanem azért, mert a vasnak megvan az a tulajdonsága, hogy hagyja magát húzni. Az aranyat a mágnes nem vonzza. Az arany értékesebb, de nem hagyja magát húzni. Hasonló módon vonzza Isten a bűnöket magához, bármennyire bűnösök is voltak, ha csak megbánják bűnöiket és hívő szavára hallgatnak. De másokat, akik elrögtak és önmagukat az Ő szeretet-hatalmának nem adják át, azokat nem vonzza magához.

2. Az anyai csók külső jele annak, hogy szereti a gyermekét. Ha azonban a gyermek valamilyen ragályos betegségben szenved, az anya tartózkodik attól, hogy megcsókolja gyermekét; ez persze, nem azt jelenti, hogy szenvedő gyermekét nem szereti, hanem most még inkább szereti, hiszen most még nagyobb gonddal kell ápolnia gyermekét. - Egészen hasonló módon, néha úgy tűnik külsőleg, mintha Isten az embert, - aki áldozatul esett a bűn ragályos betegségének - elhagyta volna; ámde az Ő szeretete végtelenül nagyobb, mint az anya szeretete az ő gyermekéhez /Iz 49, 15/. Hasonlóképen, az Ő türelme is végtelen. Emberek, akik hasonlítanak egy kis üsthöz, a legkisebb igazságtalanság esetén forrnak a méregtől. Mennyire más az Isten! Ha Isten ugyanilyen haragvó lenne, akkor a világ már régen romhalmazzá lett volna.

3. Ha két ember ugyanazt a személyt szereti, akkor azok vetélkedve féltékenyek lesznek egymásra. Az Istenszerető embereknel ez nem fordulhat elő. Aki Isten szereti, nem féltékeny a másikra, mert Ő is Istenszerető lélek, sokkal inkább-szomorkodik azon, ha Őt nem szeretik. Az ember szeretete ember iránt-különbözik az Isten iránti szeretettől azért, mert Isten szeretete végtelen. Az ember, aki mások szeretetét élvezzi, nem képes valamennyire egyforma vonzalmat tanúsítani, mert az Ő szeretet-képessége behatárolt. Azonban Isten képessége a szeretetben is végtelen és mindenkire egyformán kiterjed.

4. Ha Krisztus bennünk él, akkor egész életünk az Ővéhez lesz hasonlóvá. Ha sót oldunk a vízben, akkor a só el fog tűnni, de nem szűnik meg a jelenléte. Ha erről meg akarunk győződni, csak megkoszolja a vizet. Ugyanígy vagyunk Krisztussal, aki bennünk él, ámbár Ő nem látható.

----- o -----

VIII. Gondolat és érzék.

1. Gondolatok nemcsak a benyomások, melyek a külső dolgokból érzékeinkre hatnak, hanem válasz is, amelyet az értelmünk a benyomásokra ad, amelyeket érzékeinkkel befogadunk. Tehát a tökéletesség fejlődésében és előhaladásában az értelmünk a külső és belső feltételektől függ. - Egy fa önmagában éli életét; de hogy levelei kibontakozzanak, virágai kinyíljanak és a gyümölcse beérjen levegőre, fényre és melegre van szüksége. Tehát a fa is a fejlődéséhez és a beéréshez a külső és belső feltételek függvénye.

2. Külső érzékeinkkel tanuljuk meg a külvilágot megismeri, belső érzékeinkkel pedig a belső szellemvilágot. Ha értelmünkben fölmerül egy gondolat egy bizonyos dologról, azzal nem azt értjük, hogy csak egy /üres/ gondolkodó értelem működik, hanem, hogy az a bizonyos dolog /tárgy/ létezik. Más szóval azt mondhatjuk: minden gondolatban visszatükröződik az értelmünkben ama bizonyos dolog. Alkalmilag - akaratunk ellenére - arra késztetünk, hogy gondolkozzunk, ami azt jelenti, hogy valami tükröződik kívülről az értelmünkbe. Ahol jó illat van, ott virágnak is kell lenni. A virág alakját, színeit a szemünk nem látja, de az illata elárulja a jelenlétét. Így a gondolatok is feltételeznek tárgyakat. Az értelem hasonlít a tükörhöz. Ha a tükör képeket mutat, az azt jelenti, hogy a tükör előtt tárgyak vannak; nos, akár totózik a tükörnek, akár nem, ezek visszatükröződnek. - Mésrőzt figyelemre méltó: a tükörnek nincs ólota, de az értelemnek igen. A tükör nem tud képeket csinálni, a tükör csak tükrözi őket. Az értelemnek - ellenkezőleg - vannak veleszületett gondolatai is. Egyébként hasonlít az értelem egy tükörhöz, amelynek saját gondolatai tükröznek külső dolgokat, - habár olykor az értelem maga nem vesz tudomást a visszatükrözésről. - absztrakt képek, szikrák, melyek a valóság tüzetől elszöknek.

3. Amit a mi értelmünk visszatükröz, nem felel meg mindig a valóságnak. Különböző embereknél különbözőképpen kell megjelennie, különböző képességeiktől függően. - A mi gondolataink Istenről most még tökéletlenek. Azonban ha állandóan az Ő jelenlétében élünk; akkor megtanuljuk az Ő lényét valóban megismerni.

----- 0 -----

IX. Filozófia és sugallat

1. Be kell ismerni, hogy a filozófia évszázadokon keresztül nem haladt semmit előre. Ugyanazok a kérdések és megoldások ismétlődnek, még ha újabb alakban és nyelvzetben is. - Indiában egy ökör bekötött szemmel cammogott egész nap körbe egy olajprésnél. Ha estére leveszik a szeméről a kötést rájön, hogy nem vándorolt messzire, hanem csak a kört járta körül; mégis bizonyos mennyiségű olajat kiperéselt. - A filozófusok bár évszázadokon át uton vannak, a céljukat még mindig nem érték el. Habár itt-ott mindenfélét összegyűjtöttek és abból némi kis „olajat” kiperéseltek, és azt hagyták nekünk hátra művelésben. Ez az olaj mégsem elég, hogy a kiizzott emberi inasgot elhárítsa. Ebből a kiút a továbblépéshez a hit és a belső sugallat műve, de nem a filozófia. Ha még oly óriási a mi tudásunk, végező soron mégis csak - be-tatárolt.

2. Egyes filozófusok - miután tudományozomjukat nem voltak képesek kielégíteni - végeztek az életükkel. Empedoklesz /K.e. 493-530/ beledobta magát az Etna kráterébe; ő ki akarta elégtelen tudományozomját, emellett azonban, - hogy a természetes halált sem érte meg, - az istenek társaságát nyerte el. - Egy csillagásznak nem sikerült megértenie a dagály és apály különös folyamatát, ezért kétségbeesésében

a hullámok között a vízben kereste a sírját. Ilyen férfiak nem találják meg a Teremtőt az Ő teremtményében és nem jutottak el a megbékéléshez; inkább elveszítették a Teremtőt, ugymint önmagukat az Ő alkotásaiban. Ebből láthatjuk: hogy bár a filozófia arra igyekszik, hogy a valóságot megfogja, ez mégsem sikerül, mert senki sem tudja a valóságot észszel felfogni. Ha valaki azt hiszi, hogy ő a valóságot tudományosan felfogja, az téved. Mert ha valaki egy dolgot alapjában meg akar ismerni, annak az egész mindenséget ismernie kell, hisz minden dolog összefüggésben van minden más dologgal. Es aki mindent tudni akar, annak ismernie kellene mindennek az összefüggését. Itt meg kell hajolnunk a Valóság előtt és a hitben tovább lépünk.

3. A sugallat olyan érzékeny, mint az ujjunk hegye: amint érintkezik, azonnal megérezzük a valóság jelenlétét. A sugallat - bár nem ad logikus bizonyítékot, - de így itéli meg: én teljesen meg vagyok elégedve, ilyen békeség csak a Valóságból jöhet, - ez okból találtam én meg a Valóságot. A szívnek vannak irányelvei, melyekről a fej nem tud. Aki a virágról sokat akar tudni, annak sok időre van szüksége; de csak egy pillanatra van szüksége, hogy az illatát élvezze. Így működik a sugallat is.

----- 0 -----

X. Tökéletesség.

1. A természeti törvények előírják: aki tökéletességet akar elérni, annak mindenkor fokozatokban kell növekednie. Egyedül ezen a módon tudunk előkészülni arra a rendeltetésre, amelyre teremtetettünk. Hirtelen és elhamarkodott előrelépés legyengülést és tökéletlenséget eredményez. - A zabnak, mely a Lappföldön néhány hét alatt megnő, nincs olyan tápértéke, mint a búzának, mely hat hónap alatt érik be. A bambusz naponta három lábát nő és 120 láb magasságot ér el, de belül üreges. - A tökéletességben ezért csak lassan és fokozatosan tudunk előre haladni.

2. Az igaz, hogy tökéletességet csak tökéletes környezetben tudunk elérni. Mielőtt azonban egy tökéletes környezetbe belépünk, egy tökéletlen környezetben kell áthaladnunk, ahol harcolnunk és veszdőnünk kell. Ez a harc megerősít bennünket és előkészít a tökéletes környezet számára. Ez egészen hasonlít a selyemhernyó életmódjára: a selyemgubóban kell neki veszdőnie, aztán mint gyönyörű lepke bujlik ki belőle. Ha elérjük a tökéletes állapotot, akkor tapasztalni fogjuk, hogy azok a dolgok, melyek előbb hátrányunkra voltak, most a valóságban - ha titokzatos módon is - a segítségünkre vannak a tökéletesség eléréséhez.

3. Az ember a képességek számtalan csiráját hordja magában, ezeket azonban ebben a világban nem tudja kifejteni, mert itt hiányzik a segítség, melyet a növekedés- és kifejlődéshez a tökéletesség megkövetel. Az eljövendő világban megtalálja azt a környezetet, melyre szüksége van a tökéletesség eléréséhez, - mégis, a növekedést itt kell megkezdeni. Még korai lenne egyénileg megállapítani azt, hogy mik leszünk, ha a tökéletességet elérjük. - De mi tökéletesek leszünk „mint a mi mennyi Atyánk tökéletes” /Mt 5,48/.

4. Ezen a világon nem adódik valódi béke. A béke ebben a világban a bűn miatt lett megsemmisítve. Valódi és maradandó béke csak a „Békefejedelem”-nél található. - A víz a magasból lefelé folyik, vagy alulról felröccsen, mert egyensúlyt és békét keres. Ugyanígy kell az embernek a kevélység magasságából lelépnie és bűneinek mélységéből felemelkednie, hogy egyensúlyát megtalálja és békében és megelégedésben éljen.

5. Habár a tanítványok még nem érték el a tökéletességet, mégis nagy örömben volt részük a megdicsőülés hegyén /Táborhegy/ a mi Urunk, valamint Illés és Mózes közelében, hogy három sátrat akartak készíteni, hogy ott lakhasanak állandóan /Mt 17,3-4/. - Mennyivel nagyobb öröm vár ránk, ha tökéletesek leszünk, - majd a mi Urunk és az O szentjei és angyalai társaságában örökre!

----- o -----

XI. Valóságos előhaladás és eredmény.

1. Ha az emberek a külső hagyományokat és népszokásokat a civilizált népektől átvesszik, de nem teszik magukévá azokat a szempontokat, amelyek az előhaladásukat biztosítják, akkor az eredmény semmissé válik.

E világ uralkodói csak képmásai a mennyei Uralkodónak, aki a mindenség királya: az Isten. E világ uralkodói abban a veszélyben vannak, hogy uralmuk szétesik és megszűnik, ha nem Isten a forrása minden javuknak és rendnek, hatóságoknak és polgároknak, uralkodóknak és alattvalóknak. Egyesek erkölcsös életmódot akarnak vezetni Isten nélkül, azonban elfelejtik: - Isten nélkül minden erkölcsösség üres és halott.

2. Szellemi /lelki/ előhaladás nélkül a világi előrelépés csalás és ámtás, mert a világi előhaladás csak úgy érhető el, ha másoknak kárt okozunk. A versenyfutásban csak az győzhet, aki a másikat megelőzi. Annak veresége - ennek győzelme. A kereskedő másoknak az árán szerzi a vagyonát. - Ellentétben: egyedül a lelki előhaladás a valószínűség. Mert az egyiknek a fejlődése segíti a másikat is, sőt, a saját eredménye ugyanazoktól függ. A tapasztalat bizonyítja: aki másoknak boldogulásán fáradozik, segítséget nyer sokszor anélkül, hogy ő maga tudna róla.

----- o -----

XII. A kereszt.

1. Akár akarjuk, akár nem, a keresztől nem menekülhetünk. Ha nem akarjuk Krisztus keresztjét hordozni, akkor a világ keresztjét kell hordoznunk. Első pillanatra úgy tűnik, hogy Krisztus keresztje nehéz és a világ keresztje könnyű. De a tapasztalat azt mutatja, hogy a világ keresztje tényleg nehéz, mert aki azt veszi fel, annak - úgy, mint ama napokban, a római uralom idején - végre is, mint egy rabszolganak kellett meghalnia. Krisztus az O keresztjét dicsőségre változtatta. Régen a kereszt a szűgyen és halál jelképe volt; ma azonban a győzelem és élet-jele. - Aki a keresztet hordja - tapasztalatból tudja, a kereszt őt tartja és elviszi őt a biztos Rendeltetésére. De a világ-nak a keresztje lehuz bennünket és elvezet a pusztulásba.

- Te melyik keresztet vetted fel? Elméledjél és fontold meg!

2. Különböző embereknél különböző a kereszt, a munkájuktól és a lelkiállapotuktól függően. A kereszt külsőleg úgy tűnik, mintha tele volna egyes szeggekkel, de lényegében édes és békesség. A mézgyűjtő méhcsékének, bár fullánkja van, mégis mézet termel. Mi ne féljünk a kereszt külső nehézségeitől, mert akkor elveszítjük annak lelki áldásait.

3. Egy tudatlan vándor, amikor a hegyvidéken a különböző magaslatokon, lejtőkön járva elfáradt, így gondolkozott: Istehibát követett el, amikor a hegyeket teremtette, - sokkal jobb lenne, ha csak síkvidéket teremtett volna. Ez bizonyítja, hogy ő még nem látta be azt, hogy mire valók a hegyek, és milyen hasznosak a bennük beraktározott

kincsek /ásványok/. Hogy csak egyet említsünk: a hegyek a víz körforgását biztosítják a földön, ami épp olyan fontos, mint a vér körforgása a testben. - Hasonló módon megy az életben a "föld és le"-fáradás - a kellemetlenségek a keresztthorodásban, - hogy szellemi életünk működésbe maradjon. Megóv bennünket a merevségtől és a léleknek számtalan áldást hoz.

4. A világháború alatt a termékeny földeken árkokat ástak és széttúrták a földeket. Egy bizonyos idő múlva ezekben az árkokban szép virágok és hasznos növények nőttek ki. Megállapították, hogy a talaj, bár termékeny volt, de az alsó réteg sokkal termékenyebb. Így kerülnek elő - keresztthorodásunk és szenvedéseink eredményeképpen - a lelkiünk emélyén rejlő gazdagságok. Nem szabad kétségbe esnünk, ha romboló eseményeket látunk, mert ezek a lelkiünk rejtett, vagy parlagon heverő erőit cselekvésre bírják.

5. Svájcban egyszer egy juhász az egyik birkának eltörte a láb-szárát. Amikor megkérdezték tőle, hogy miért tette ezt, azt mondta: - ennek az volt a rossz szokása, hogy a többi tévuttra vezette, és veszélyes magaslatokra és szakadékokra kísérte. Ez a birka olyan vad lett, hogy olyankor mikor a juhász etette őket, meg akarta őt harapni. Egy idő után annyira barátságos lett, hogy a juhász kezét nyalagatta. - Ugyanígy bűnik Isten azokkal, akik engedetlenek és akaratokat voltak: olvezeti őket bűnre, gond és szenvedésben keresztül a biztonságos utra és ...az örök életre.

6. A gyómsánt özöpségo csak akkor kápráztat ol bennünket, ha meg van csiszolva. Ekkor, ha a nap rásüt, csodálatos színeket lövöl ki. - Ugy mi is, ha a kereszt által kicsiszolódtunk, akkor mint drágakövek fogunk Isten országában ékekedni.

----- o -----

XIII. A szabad akarat.

1. Nekünk megvan az a képességünk, hogy különbséget tudunk tenni jó és rossz között, és a kettőből választhatunk. Ez azt jelenti, hogy lényünk hatáskörében szabadon cselekedhetünk; máskülben ennek az emberi képességnek, mely a jót és a rosszat meg tudja különböztetni, nem volna semmi értelme. Az izlésünk meg tudja állapítani mi a keserű és mi az édes. És nem volna értelme annak sem, ha nem válogathatnánk meg szabadon az ételt, amit akarunk. Mi szabadok vagyunk, nem azért, mintha más is tehetnénk, hanem egyszerűen, mert cselekszünk. Ha pl. én el bírok vinni száz kilogrammot, akkor szabad választásom van e súlyhatáron belül. És ha egy teher súlyosabb száz kilónál, akkor ez túlhaladja az erőmet és felelősségemet; akkor én annak a szükségzerűségétől, hogy ilyen terhet vigyek - megszabadultam, mert aki ezt a feladatot adta, nem kívánhat többet, mint amennyit elbírok. Tehát minden esetben szabad vagyok. De ha én nem teszem meg, amit az én erőm elbíró, akkor kötelességmulasztásomért és közömbösségemért szenvednem kell, mert én az erőmmel visszaéltem.

2. A gonosztságot és büntényt azzal nem tudjuk megszüntetni, hogy a bűnböjt büntetjük; ha ezzel elérnénk a célunkat, akkor hamarosan be lehetne zárni az összes börtönöket. De a szigorú büntetés ellenére, melyet a gonosztevőkre kiszabnak, nem változott meg semmi. A gonosztságot a föld színéről csak akkor tudjuk elűzni, ha minden ember szabad akaratából elkötelezi magát, hogy tehetőségének végső határáig megsemmisíti a gonosztságot. Ha mások őt kényszeríteni akarják, úgy sem érnek el semmit. - Isten a gyilkosok kezét nem fogja le, sem a hazug emberek ajkát nem zárja be, mert ő az ember szabad akaratának nem állja útját. Ha Isten útját állná, akkor az ember egy gép-

hez volna hasonló. Akkor nem értékelhetné az igazságot sem, nem találná örömet abban, ha őt megfelelően becsülnék; mert az öröm csak a szabad akaratból végezvitt tetteiből ered.

3. A világ bizonyos módon lázong az Isten ellen, és Krisztus követőit rabszolgáknak tekinti. Ha ezek /a hívők/ Isten kegyelmével a világ hatalmától és szolgásgától megszabadulnak és a mennyi hazába bemennek, akkor a világ alárendeltjük lesz; mert a világ felismeri, hogy ők az Elet Hatalmával szövetségben vannak, mely őket teremtette. Akkor a világ győző helyett - legyőzött lesz. Isten megadja nekik, akik szabad akaratral, szeretettel szolgáltak Neki - a tökéletes szabadságot mindörökké.

----- 0 -----

XIV. Egészségszabályok.

1. Az egészségnek testi és lelki alapfeltételei már az eszközei az egészségnek. Az alapfeltételek nem mások, mint a megszabott eszközök, melyekkel bizonyos célokat el tudunk érni. Így pl. a pszének önmagában nincs értelmű; az csak egy eszköz, amellyel megszerezhetjük azt, amire szükségünk van.

Zene, jóllát, nyome étel, fény és meleg; mindezeknek a dolgoknak örülhetünk, ha mórtókkal élvezzük. Ha nincs belőlük előg, akkor hiányát érezzük; ha több van belőlük, akkor szenvedünk. - Isten külső és belső érzőkeket adott, hogy azok a fonyogató veszélytől megóvjának, vagy a tényleges szerencsét megjelöljék. A szenvedése annak a jolo, hogy testünkben vagy lelkünkben valami nincs rendben. Fogadjuk meg a Valóság törvényeit, akkor békénk és szerencsénk lesz.

2. Ha mi a természetnek ellenszeggülünk, akkor az ellenünk fordul. De ha megkíséreljük a természet szerű életet, akkor - ahelyett, hogy kárt okozna - segíteni fog abban, hogy a tökéletes egészséget elérjük, ahogyan Isten akarta, hogy ezekkel az eszközökkel elérjük. És amennyiben így a tökéletes egészséget bírjuk, elnyerjük az örök boldogságot Istenben, mely elsődleges vágya lelkünknek.

----- 0 -----

XV. A lelki ismeret.

1. A lelkiismeret a bennünk lévő erkölcsi törvény vagy erkölcsi érzék. Ez az ember személyiségének veleszületett csirája. Ez függhet a neveléstől, faj-, gyakorlat- és szokástól. Még a környezet is nagy befolyással van az erkölcsi növekedésében.

Ahogy megvan az izlésünk, amellyel meg tudjuk állapítani a különbséget a rut és a szép között, úgy megvan a lelkiismeretünk, amely segít bennünket megkülönböztetni a jót a rossztól.

2. Testünk valamely szervében érzett fájdalom egy veszélyre /betegsége/ figyelmeztet. Ehhez hasonló módon a bűn is nyugtalanságot és gyötrődést okoz a léleknek. Ahogyan a tapintó érzék testünk hatáskörét óvja, úgy megóv a lelkiismeretünk a közelgő veszélytől és rombolástól, és a mentéshez szükséges lépésekre kényszerít.

3. Ha a hajók a tengerpart közelében a világitótornyot, vagy a sziklákat, vagy a szárazföld körvonalait látják, akkor tudják, hogy hol vannak. Azonban kint a nyílt vizen, csak a csillagok vagy az iránytű segítségével tudnak tájékozódni. Ugyanígy szüksége van a lelkünknek az Istenhez vezető uton a lelkiismeretre és - a Szentlélekre, hogy célunkat elérjük, és ne hogy tévuttra térjünk.

----- 0 -----

XVI. Az Isteni imádat.

1. Alig találunk embert, aki Istent vagy valamilyen hatalmat ne imádna. Ha istentelen gondolkodók vagy tudósok materialista világnézettel Istent nem imádják, akkor sokszor hajlanak arra, hogy nagy embereket, hősoket, vagy valamilyen eszményképet megtisztelő hatalomá emeljének. Búddha nem tanított Istentől, ennek az lett az eredménye, hogy őt magát kezdték imádni. Kinába nem tanították az embereket Istent imádni, azért tisztelték elődeiket, nagyszülőket. Maguk az irástudatlan emberek is tisztelnek bizonyos hatalmat, vagy bizonyos szellemet. Röviden tehát, mi emberek nem tudunk mást, mint tisztelni és imádni. Ezt a vágyat az imáadásra - melytől az ember nem szabadulhat - a Teremtő oltotta belé azért, hogy ettől a vágytól vezérelve a Teremtőhöz kötődjön, és Vele közösségben örökké örvendjen.

2. Azok pedig, akik túl csökönyösek ahhoz, hogy Istenben higgyenek, - habár az Ő létét megindokoljuk a teremtés természetességével és rendjével - még akkor sem hinnének, ha Őt magát láthatnák. És pedig két okból: ha önmagát kinyilatkoztatná nekik olyan indokokkal, amelyek igazolnák az Ő istenségét, bár isteni logikával, akkor mégsem tudnák Őt megérteni, mert az messze fölülmúlna az ő emberi logikájukat és filozófiájukat. Viszont ha Ő más oldalról indokolná meg emberi zainormórtók szerint, akkor is csak megvetnék Őt és azt mondanák: „Ezt mi már mind tudjuk. Isten nem sokkal jobb, mint mi. Alkatát tekintve, lát-szatra hozzánk hasonló. Ő talán egy kissé magasabban áll mint egy emberi lény, de csak kiváccsal, nem sokkal.

3. Az ember a világmindenségnek egy része és egy tükrő, amely azt visszatükrözi. Azért tükrözi vissza benne a látható és láthatatlan teremtés. Ebben a világban ő az egyetlen lény, mely a teremtést értelmezni tudja. Ő ugyeszőlván, a természetet nyelve. A természet jól beszél, de némán: A természetnek ezen csendes kitárulkozásait az ember szavakba foglalja.

4. Az ember egy behatárolt lény; úgy belső mint külső érzékei behatároltak, és ezért nem tudja a Teremtő teremtésnyét minden oldalról nézni. Ha ezt tenni akarná, akkor számtalan érzékkel kellene bírnia. A mi kevés érzékünk a teremtésnyek és a természetnek csak kevés oldalát észlelheti, és azokat sem tökéletesen. Dacára ezen behatárolásoknak, a szivnek megvan az érzéke a Valóságnak felismerésére, mert ez nem az értelemtől függ, - de az értelem nem is tudja fölfogni. Az emberi szem, bár önmagában kicsi, de elvándorol óriási távolságokra olyan helyekre, ahová az ember maga nem mehet el. Látja a csillagokat, melyek milliónyi mérföldre vannak tőlünk, megfigyeli mozgásukat és fényükben gyönyörködik. Pontosan úgy pillantnak be a sziv „szemei” figyelmesen az Isten titkába, és ez a bepillantás sürgeti az embert az Ő imáadására, akiben egyedül elégül ki a sziv vágya - tökéletesen és örökké.

----- 0 -----

XVII. A Valóság keresése.

1. A Napkeleti Bölcsék a messzi távolból jöttek és a csillag vezette őket az Igazság Napjához. Ezek az emberek, akik messziről jöttek, - amikor az Igazság Királyát meglátták és imádták - ez szivük vágyát betöltötte. Közbe - bizonyos értelemben az Ő népe - a zsidók Őt elvetették és keresztre feszítették, s ezáltal elvesztették az áldását. Keletről és nyugatról jönnek az emberek Hozzá: keresik a Valóságot és megtalálják Őt, szivvel-lélekkel imádják, és saját maguk áldozatként, lábaihoz borulnak. Ez áldozattal öröklük az örök életet az Ő országában.

Más oldalról elvetik Őt a keresztények, - akik ugyeszlván, az Ó népe, - szóval és tettel, és ezáltal kimondhatatlan veszteséget szenvednek. A Napkeleti Bölcsék nem időztek sokáig, úgy hogy Krisztus tanítását nem hallották; az Ó csodáit, keresztrefeszítését, föltámadását és mennyemenetelét nem látták, ezért nem volt semmi üzenetük a világ számára. - Ugyanígy járnak némelyek, akik a valóságot keresik, de nem élnek lelki közösségbe az Úrral és ezért nem értesülnek az Ő életet-adó és megmentő hatalmáról, s így semmi üzenetük sincs a világ számára.

2. „Mindannak, akinek van még adnak, hogy bővelkedjék; akinek pedig nincsen, attól még azt is elveszik, ami je van” /Mt 25,29/. Ha egy embernek nincsen, hogy lehet tőle valamit elvenni? Nem volt neki tehetsége vagy felelősségteljes munkája, hogy ezek az ő hanyagsága miatt elvették, - de így még legalább a képessége megmaradt, hogy különbséget tessen a valóság és a valótlan között. Ha azonban még ezt a differenciáló képességét sem használja, akkor ez is elvételük tőle. Ettől a lelkiismerete megmerevedik és meghal. És neki nem marad semmi.

3. Vannak emberek, akiknek megkülönböztető képességük annyira halott, hogy ha nem sikerül nekik az ő tudományos eszközeikkel éle-tük kezdetén ebben a világban bizonyítani, hogy akkor ők nem Istenben hisznek, Aki minden élet forrása, hanem azon kezdenek gondolkodni, hogy: - az élet csirája a meteorokból került a földre, ami teljesen lehetetlen. Ha a földön az élettelen anyag nem támaszthat életet, hogy kolotkozhat élet a meteorokból, melyek ugyanabból az anyagból vannak, mint a föld? Ha pedig a meteorok anyaga különbözik a föld anyagától, hogy néhetnek csirák a meteorokból ezen a földön, ha a környezet annyira különbözik? Az igazság mégis az: ahol Isten jelen van, ott élet van. A vízben, ha hideg vagy fagyos - vannak élőlények. Még a forró forrásokban is találunk élőlényeket. Így munkálkodik Isten teremtő jelenléte mindenütt. Bármilyen feltétel mellett teremt életet.

4. Az igazságot vagy valóságot gyümölcsseiről ismerjük meg. Aki a valósággal összhangban cselekszik, már a tevékenysége folyamán részesül a gyümölcsökben, és a jövőben a legmagasabb javakban részesül: állandósulás. Egyedül a Valóság tudja a lélek sóvárgását kielégíteni. - Bármennyire elmerült az ember a bűnben és bármennyire elfajult légyen, mégis szereti és becsüli az igazságot. Pl. egy hazudozó, aki maga is hazudik nem szereti, ha mások hazudnak. Megint egy másik ember aki, habár ő igazságtalan, haragszik, ha mások igazságtalanok. Ez azt bizonyítja: az ilyen emberek a lelki mélyén vágyódnak a valóság és igazság után és nagyra becsülik azt, mert a Valóság ilyenek alkotta őket, hogy ők, ha az igazság-ért és benne élnek boldogok legyenek. Ha az igazság ellen cselekszenek, szenvedni fognak, mert akkor szembeállnak a saját-lényükkel, valamint az Igazság Lényével, aki alkotta őket.

5. Az igazságnak sok ismérve van. Minden egyes ember Istentől kapott képességétől függően más és más ismeretet nyilvánít ki. Egy fa a jó gyümölcséért tetszik az egyiknek, a másiknak viszont a szép virágaiért. Az emberek úgy értékelik, magyaráznak a fáról, ahogyan meglátásuknak tetszik. Ugy magyarázza és leírja a filozófus, a tudós, a költő, a festő és a misztikus, - valamennyien a képességük és vérmérsékletük szerint, a valóságnak különböző meglátása szerint, ahogy hatott rájuk. Egy ember képtelen a valóságról átfogó ismeretet nyerni és annak minden fokozatát leírni.

6. Ha ki akarunk igazodni valamilyen dologról, hogy igaz-e vagy nem, akkor azt különböző oldaláról kell megvizsgálnunk, különben félreértés és tévedés származik belőle. Ha pl. egy egyenes rudat

egyik végéről csak egy szemmel nézünk, akkor nem tudjuk megállapítani a hosszúságát. Ha biztosan tudni akarjuk a méretét, akkor különböző oldaláról kell megvizsgálnunk.

Ha teljes lélekkel és odaadással keressük a valóságot és megtaláljuk azt, akkor rájövünk arra, hogy mielőtt elkezdtük keresni, a Valóság maga keresett bennünket, hogy boldog jelenlétének társaságában lehessünk. Ugy vagyunk ezzel, mint az az eltévedt gyermek, aki kereszte édesanyját. Amikor aztán az édesanyja ölébe vette megtudta, hogy mielőtt még rá gondolt volna /édesanyjára/, már mélyszégyen szeretettel kereste őt.

----- o -----

XVIII. B á n a t é s m e g m e n e k ü l é s .

1. A megmeneküléshez bánat szükséges, de a megbánás egymagában nem menti föl a bűnöst, ha Isten kegyelme nem törli el a bűnt. Ha egy embert közel megdöbök, s ő ettől meghal, de én a tettémet megbánom, akkor ez a bánat megóv engem attól, hogy a jövőben ilyen esztelenséget elkövessék, de a szerencsétlenséget nem lehet meg nem történné tenni, és annak az embernek az életét már nem lehet visszaadni. Egyedül Isten menthet meg engem, és a halottnak alkalmat biztosít, hogy az örök életet elnyerve, a hirtelen halál okozta szenvedéseit kárpótolja. Ilyen módon mindketten, - a gyilkos és az áldozat - megmenekülhet.

2. Egyedül Isten tud igazságosan büntetni vagy elengedni /megbocsátani/, mert egyedül ő ismeri az emberek belső szükségleteit és körülményeit; és tudja a következményeit a megbocsátásnak, vagy a büntetésnek. Ha mégis emberek büntetnek /bírósg/, akkor sok esetben a büntetés nem éri el a célját, mert nem ismeri a bűnöző belső énjét és körülményeit. Egyes esetekben a büntetés nem tesz jót, hanem csak árt, viszont a felmentés csaknem büvös mosolyt vált ki az emberekből. Egyébként a felmentés csak újabb alkalmat kínál a bűnözésre; az ilyen embereket csak büntetéssel lehet megjavítani. Egyedül Isten ismeri az emberi lényt és megmenti őket, - amennyire szükségük van - az alkalmaktól, melyeknek következményei a bűn.

3. A lélek célja a valódi és maradandó öröm elérése. Aki ezt a célt hamis eszközökkel, pl. bűn által próbálja elérni, az éppen a lélek képességét rombolja szét, hogy szerencséjének örüljön; és aki ezeket a képességeket elsatnyolni hagyja és visszaél vele, az szétrombolja őket. Hiszen Isten ezeket az erőket, képességeket és érzékeket az Ő végtelen szeretetében a mi örömünkre teremtette és azt akarja, hogy az Ő társaságában az örök boldogságban örvendjünk. Ebben áll a megmentés.

4. A büszkeség bűn, mert a büszke ember a valóságnál többre tartja magát. Ezáltal elveszti Isten kegyelmét, bűnbe esik és feldúlja lelkét. - A hazugság bűn, mert ellenkezik az igazsággal. Aki állandóan hazugságokat mesél, fokozatosan odáig fajul, hogy saját magának is hazudik. Már nem bizik meg saját belső és külső érzékeiben sem, hanem állandóan kétségbe vonja az igazságot. Végső fokon még kétségbe vonja Isten szeretetét és kegyelmét is, és ezzel elveszti szellemi életét és az Isten gazdag áldásait. - A kapzsóság bűn, mert a kapzsi ember a megbékélést a teremtett dolgokban keresi és ezáltal elhagyja a Teremtőjét. - A házasságtörés bűn, mert az széttepi a családi köteléket, szétrombol tisztaságot és életet. - A lopás bűn, mert a tolvaj elrabolja másnak a keresetét, vagyonát. Abban keresi örömét, ha másnak kárt okozhat. Ezért fontos, hogy ezektől és minden más bűnöktől magunkat bűnbánóan távol tartsuk és önmagunkat megmentjük; hogy földi életünkben Isten akarata teljesedjék, ahogyan az égben a szentek és angyalok körében teljeseedik.

5. Tudósok és filozófusok, akik a fejlődésben hisznek, - a nemesebb, erősebb faji kiválasztással elérhető túlélésről beszélnek. - Van még egy másik, ennél nagyobb tét, amely milliók megváltozott életét igazolja, melyet ugyanis az isteni faji kiválasztás révén a nem rétermettek /bűnösök/ átélnek. Iszásokosok, házasságtörők, gyilkosok és rablók a bűn mélyéből és a nyomorúságból fölemeltettek és a békének és örömmel új életét kapták. Ez a megmentés, melyet Jézus Krisztus által kaptunk, Aki a világra jött a bűnösök megmentéséért /1.Tim 1/.

----- o -----

XIX. Á t e r e d ő b ű n .

1. Lehetséges, hogy a gyermekek szülei betegségét öröklik. Azonban ha a szülők elvesztik kezüket, lábukat vagy szemüket, azért nem muszáj a gyermeknek bémán és nyomoréknak, vagy vakon születnie. Így van ez az áteredő bűnnel is. A gyermekek nem öröklik a szülők minden tulajdonságát, akár jók, akár rosszak, hanem sokszor a gyermekek saját tudatos tetteinek eredményeképpen alakul ki a karakterük. Ha minden tulajdonságukat a szülőtől örökölnék, akkor nem lehetnének felelősök a tetteikért. Jellem, képesség csak kis mértékben örökölheto; amint fejlődnek és érottak lesznek, úgy ezek messzemenően a saját erőfeszítésen múlnak.

2. Ha valamilyen tárgy a lámpa előtt áll, akkor ez árnyékot vet, vagy homályt idéz elő. Holdfogyatkozás keletkezik, ha a Föld a Nap és a Hold között áll. Ha egy másik tárgynak az árnyéka ránk esik, nem vagyunk felelősök érte, hiszen nem mi, hanem a rajtunk kívül álló tárgy árnyéka esett ránk. Miután mi az árnyék hatáskörébe kerültünk, érintkezésbe kerülünk vele, de nem vagyunk felelősök ezért. Ennek ellenére mégis felelősök vagyunk rossz gondolatainkért, melyek mint felhők emelkednek föl szívrőlünk, - és az égen lebegve homályt okoznak.

3. A bűnök következményei bár veszélyesek, de nem tartanak örökké. Semmi sem örökkévaló, csak egyedül az Isten, és akinek Ő örökkévalóságot ajándékoz. Ha még egy másik lény önmagától Isten mellett élne, akkor annak is az Isten végtelen tulajdonságait kellene bírnia. De ez lehetetlen, mert feltétlen - csak egy van.

Isten ittléte a tökéletes rendnek biztosítója, melynek állandóan fennállnia kell. Ami az Ő lényével ellentétes - a rossz, - az Ő jelenlétében nem állhat meg örökké. Ezért kell, hogy az egész teremtés, mely itt sóhajtozik és vajdik, - mert a rossznak és mulandónak van alávetve, - mindenkorra föl szabaduljon a romlandóság állapotából Isten fiainak dicsőséges szabadságára /Róm 8,20/.

----- o -----

XX. V e d a n t a é s p a n t e i z m u s .

1. A Vedanta szerint egyedül Isten /Brahma/ a valóság; minden egyéb csalódás. Az emberi lélek ugyanaz, mint az Isten, bárha az emberi tudatlanság miatt Tőle leválasztva látszik. - Ha ez igaz volna, akkor ez azt jelentené, hogy Isten is alá van vetve a csalódásnak. Ebben az esetben Ő nem lehetne Isten. Isten a valóságban minden csalódástól mentes és mindent tud. A Vedanta követői is bizonyítják, hogy elmélyülésben a hívő a felismerés által a csalódástól szabad. Itt fölmerül a kérdés: ha minden csalódás, honnan tudjuk azt, hogy amit a buzgó hívő elmélyült állapotában föl ismer, nem-e szintén csalódás?

2. Ha elfogadjuk, hogy a Vedanta igaz, akkor nekünk is kell még tennünk, - hogyha ember és Isten ugyanaz, - Isten terve, mint állandó teremtő lény: a fejlődésben az anyagot a csalódás és változás állapotából a tökéletes állapotba emelni. Ha a csalódás tana ezt nem tulaj-

donítja Istennek, akkor a Vedanta követőinek feltesszük a kérdést: - mi az első indok az Ő állításából? Miféle cselekmények vezettek oda, hogy a csalódás gondolatába belebonyolódtunk, és mire jó a csalódásról szóló gondolat? - A valóságos tény az, hogy: Isten mindenben /minden tárgyban/ jelen van, és minden Istenben van; - de Isten nem maga a tárgy, és a tárgy nem Isten. Aki a Teremtőt összetéveszti a teremtménnyel, az belefűlladt a saját tudatlanságában.

----- o -----

XXI. K r i s z t u s a m i m e n e d é k ű n k .

1. Egy méh rászállt egy virágra, hogy mézet gyűjtsön. Mialatt Ő kedvenc feladatát végezte, egy pók megtámadta és megeszurta. Ettől a szurástól a méh megdermedt, így a póknak könnyű zsákmánya lett. Ugyanígy bántik a Sátán: Ő nemcsak alantas és közönséges alkalmakkor támad, hanem akkor is, amikor jó, hasznos és kellemes munkát végzünk. Ha nem vagyunk állhatatosak az imában, az a veszély fenyeget, hogy a Sátán váratlanul megtámad és legyőz bennünket.

2. A bűn a lelkiismeretet süketté és az akaratot értlenné és gyengévé teszi. Ilyen állapotban, ha az ember veszélyt vagy halált észlel, menekülnie kell; annyira tehetetlen még akkor is, ha erős akaratot őroz magában. - A tól közepé táján a Niagara vizezős kőle egy tetemet odort a víz. A tetemen egy ragadozó állt és fogyasztotta azt. Ahogy közlekedett a vizezőshoz, Ő akarta hagyni a tetemet, hogy elmeneküljön. Am a karmal annyira belefagytak a nedves tetembe, hogy képtelen volt elrepülni, és így a víz belesodorta a mélybe és szerencsétlenül elpusztult.

3. Ha az ellenség támadásaitól és a veszélytől el akarunk rejtőzni, kell, hogy közösségbe éljünk az Úrral és hozzá hasonlóvá kell lennünk. - Az északi havas vidékeken a természet az állatokat és madarakat is fehérbe "öltözteti", hogy a színük beleolvadjon a természetbe és így a támadások ellen jobban elrejtőzhetnek. Ahol a vidék más színekben él, ott az állatok ugyanugy, azokat a színeket veszik fel. A kaméleon és a félszeguszó hal /the bay flat-fish/ pillanat alatt tudják a színüket változtatni, a környezetüknek megfelelő szint vesznek fel és az ellenségtől megmenekülnek. Amde a vak halak ezt nem tudják, mert nem látják a környezet színét. - Hasonló módon, mindenekelőtt fontos, hogy szellemi látásunk legyen; - és ha állandóan Krisztusra pillantunk és Őt követjük, akkor hozzá hasonlóvá tudunk lenni, - és ugyanugy örökre rejtve maradunk, és az ellenség minden támadásától mentesen élünk.

----- o -----

XXII. N a g y é s k i s e l l e n s é g e k .

1. Az embernek nemcsak a nagy ragadozók: tigris, farkas és kígyó a halálos ellenségei. Apró kórokozók, amiket csak mikroszkóppal figyelhetünk meg, bele kerülhetnek az ételünkbe, vízbe vagy a levegőbe és így jutnak a szervezetünkbe, melyek sokszor veszélyes betegségeket okoznak. - Ugyanugy, nemcsak a nagy bűnök jelentenek veszélyt lelkünk számára, hanem a rejtett rossz gondolatok, - a nagy és kis bűnök csirái - méginkább romboló hatásuk. Nagy gonddal törekedjünk arra, hogy ezeket a csírákat mindjárt a kezdetben kiirtsuk érzelemvilágunkból, hogy mi magunk és mások ezeknek végzetes következményeitől szabadok maradjunk.

2. A testünkben vannak egészségcsírák /phagocytes/ és betegséggerjesztők /bacteria/. Ha valamilyen körülmény folytán a kórokozók

elszaporodnak és az egészségcsirákat elnyomják, akkor az ember megbetegszik, és ha nem kap megfelelő kezelést, még is halhat. Ha azonban az egészségcsirák erősebbek, akkor ellenállnak és elpusztítják a kórokozókat, és az ember így jó egészségnek örvendhet. - Hasonlóképpen működnek a jó gondolatok: elnyomják rossz gondolatainkat és segítenek bennünket, hogy a bűn pusztításait távoltarthassuk és így jó „egészségnek” örvendjünk. Ez a győzelem nem nyerhető meg a Szentlélek segítségével nélkül, - Aki minden jónak, örömeink és tökéletes életnek a forrása.

3. Néha az embereken a rossz gondolatok annyira erőt vesznek, hogy minden reményük elveszettnek látszik, és e nagy kétségbeesésükben öngyilkosok lesznek. Dehát ahelyett, hogy önmaguktól dobják el az életet, sokkal inkább kellett volna Isten segítségével ama gondolatokat megölni, melyek őket minden reménytől és erejüktől megfosztották. Nekünk nem kell méreggel vagy halálos fegyverrel az életünket elpusztítani, hanem szellemi fegyverrel, imádsággal a gonoszt gyökerestül kikapusztítani. Akkor nem veszítjük el önmagunkat, ellenkezőleg: megmentjük magunkat és ezáltal másoknak is segítséget nyújtunk, hogy megmeneküljenek.

4. Az önzés bizonyos módon öngyilkosság, mert Isten egy bizonyos képességet és tulajdonságokat adott, hogy azokat másoknak jólétére használjuk. Amíg másoknak segítünk, új örömet találunk és nekünk is segítünk. Ez a boldog önlínek egy törvénye. Ha mi másoknak nem segítünk, elveszítjük ezt az örömet. Ha felebarátunkat nem szeretjük úgy mint önmagunkat, engedetlonek vagyunk Istennel szemben. Ilyen engedetlenség megfoszt minket attól az örömtől, amelyből él a lelkünk. Akkor éhes marad a lelkünk és meghal. Az önző ember azt gondolja, hogy neki a saját előnyét kell munkálnia, de anélkül, hogy gondolná: önmagát nagyon megkárosítja. Ha minden ember el tudná határozni magát, hogy az önzéssel felhagy, akkor a világban minden háború és perlekedés megszűnne, a föld mennyországgá válna. - Minden bűn az önzésből fakad. Azért parancsolja meg a mi Urunk, hogy: önmagunkat megvetve - Ót kövessük! /Lk 9,23/.

5. Ha mi állandóan másokat hibáztatunk /öcsarólunk/ és másokban keresünk hibákat, úgy nekik, mint magunknak nagy kárt okozunk. Ha mégis az öndicséretet feladjuk és saját magunkat bíráljuk, akkor ez bennünket átalakít, mások életében részt veszünk és őket szeretni fogjuk. Ilyen módon mások úgy, mint mi is nyerni fogunk. És mi örökölni fogjuk az ígért földjét, az igaz Szeretet Birodalmát.

----- 0 -----
 XXIII. „V e n d é g e k é s j ö v e v é n y e k a f ö l d ö n”.

1. Egy filozófus körülutazta a földet, hogy egy olyan helyet találjon, ahol csend és nyugalom van. Ehelyett azonban mindenütt csak bűnt és gondot, szenvedést és halált talált. A felismerés és tapasztalatból, melyet így nyert, rájött arra a végső következtetésre, hogy ez a világ nem a végleges és valódi hazánk, hanem az igazi hazánk, mely után a lelkünk oly nagyon sóvárog, máshol van; ott fog majd a lelkünk tökéletes nyugalmat találni.

2. Egyszer Mexikóban a Golf közelébe fogtak egy kis madarat és egy távoli országrészre, 850 angol mérföldre vitték. Bezárták egy kis kálitkába, így nem ismerte az utat, ahonnan hozták. Azonban, amint megnőtt, minden segítség és közreműködés nélkül visszarepült a régi helyére, ahonnan elhozták. Az ő természetes ösztöne vezette vissza. Ugyanígy van ez az emberrel is, akinek a lelkiismerete Isten kegyelméből éberen van: elhagyja ezt a mulandó világot, s a Szentlélek vezetésével elnyeri a mennyei hazát, melyért teremtett.

3. Egy természetkutató egy fülemüle tojásait elhozta egy hideg vidékre abban a reményben, hogy a madarak ha kikelnek, ezt az országot hazájuknak fogják tekinteni és végleg ott maradnak. Azonban, amikor a tojásukból kikeltek és már tudtak repülni, amint a nyár elmúlt, visszarepültek hazájukba és soha többé vissza nem jöttek. - Egészen hasonló történik velünk: noha ebben a világban születtünk, mégsem ide rendeltettünk. Amint az idő elérkezik, a testet itt hagyjuk és átmenyünk a mi örök hazánkba.

4. A test meghal, a lélek nem hal meg, se nem távozik el megszire, hanem a halálal egy új életet kezd azáltal, hogy belépett egy új állapotba. Hasonlóan történik, mint az ujjalöltőnél: születés után a gyermek elválik az anyjától és megindul a gyermek új élete azáltal, hogy belépett egy új állapotba, de a világ, a helyiség ahol él, továbbra is az marad. Ez történik a lélekkel is, amikor a lélek a testet elhagyja, belép egy magasabb lelkiállapotba, habár a világ amelyben él, ugyanaz marad továbbra is. A gyermek édesanyja testében ugyan-ugy, mint a lélek a testben, az eljövendő állapotát illetően tudatlan, mert szemük elől rejtte van. Miután a gyermek az anyja testét elhagyta, már nem láthatja a testet, amelyből jött. Ugyanígy a lélek, - kivételes eseteket leszámítva - az anyagi világot amelyből eljött, többé nem láthatja, mert ettől fogva véglegesen a szellemvilágban él; a testi világ, mint durva anyag, a szellemvilágba van bezárva. Ahogy a gyermek a köldökzsinór elvágtatása után az anyjától el van választva, úgy szakad el a lélek a testtől, ha az „ezüst szinor” ol van vágva /Préd.Sal. 12,6/. A gyermek számára az anyaméh az a hely, amely őt előkészíti az eljövendő életre, - a lélek számára a test jelenti azt. A testből a lélek átmeny az Isten jelenlétébe, ahol az ő valódi győzelemét és tökéletességét eléri.

----- 0 -----
 XXIV. H i t é s t i s z t a s á g .

1. Semmiféle munka - akár szellemi, akár fizikai - nem valósulhat meg hit /bizalom/ nélkül. Ha egymásnak nem hinnénk, akkor az élet ebben a világban lehetetlen volna. - Ha minden oly nagy mértékben a hittől függ, akkor milyen szegyenletes dolog az, ha mi nem öbel helyezzük bizalmunkat, Aki lényünkbe a hitnek a képességét teremtette! Ha a mi tudásunk végtelen lenne, akkor természetesen, nem volna szükségünk a hitre. De mivel az értelmünk annyira behatárolt, hogy majdnem egyenlő a semmivel, azért ebben a világban mindig szükségünk lesz a hitre, - és természetesen a másvilágon is, mert valóban, a tudásunk ott sem lesz végtelen.

A hit annyi, mint a léleknek a szeretet, mely mint az inda, Istenbe kapaszkodik, ágakat és leveleket hajt, és szellemi gyümölcsöket terem bőségben.

2. A hit által elnyerjük a Szentlélek tűzében a keresztiséget. Enélkül a vízkereszttség a megtisztuláshoz és megmentéshez nem elég. Ezüstöt és aranyat vízzel csak kívülről tisztíthatunk meg, mert a víz nem hatolhat bele. A megtisztításukhoz tűzre van szükség. A keresztiség a Szentlélek t ü z é v e l szükséges, hogy alélek tökéletesen megtisztuljon.

----- 0 -----
 XXV. K r i s z t u s k i n y i l a t k o z t a t á s a i .

1. Ha nem nyerjük el a Szentlelket, nem tudjuk megérteni Krisztus nagyságát és istenségét, még akkor sem, ha egész életünkön át Őt követjük. Ez mutatkozik meg tisztán a tanítványok magatartásán. Krisztus

egy alacsonyrendű foglalkozásból meghívta őket egy nemesebb és magasabb hivatásra: halászból emberhalászokat csinált. Három évig együtt éltek vele. Három éven át nemes szolgálatot végeztek: hirdették az embereknek az üdvösség örömhírét. Azonban Krisztus keresztrefeszítése és eltemetése minden reményüket a sirba vitte. A tanítványok visszatértek régi foglalkozásukhoz, amire azelőtt saját életfenntartásukra szükségük volt. Mégis, Krisztus - akit halottnak hittek - újra feltámadt halottaiból és megjelent nekik különböző alkalmakkor. Amikor egyszer a Genezáret tavánál megjelent tanítványainak, Péter megismerte Őt, mint Urát, és annyira elszégyelte magát, hogy a tóba vetette magát, hogy elrejtse magát. Ezt bizonyára két okból tette: - az első ok, - ő látta meg Krisztust először a tagadás után és szégyelte, amikor eszébe jutott: „én Unnepélyesen megfogadtam, ha meg kell halnom is Veled, nem tagadlak meg téged, - de én mégis megtettem, hogy állhatok én most elébe?” - A másik ok nagyon valószínű, hogy ez volt: szégyelte magát, ha arra gondolt, hogy három évvel azelőtt ő és a többi tanítványok pontosan ezen a helyen kaptak meghívást a nagy műhöz: az embereket Krisztushoz vezetni, és három év után a nemesebb művet feladták, és a régi foglalkozáshoz visszatértek ugyanarra a helyre, miáltal mégis a nagy művet folytatniok kellett volna, amelyre Krisztus meghívta őket. Amikor Krisztus halottaiból föltámadt, az ő halott reményük is életre kelt; - és amint tovább a Szentlélek megvilágított megkapták, újra tanuodgot tettek Krisztus istenségéről úgy, hogy - bár üldözöt és vértanúságot szenvedtek - Őtük végéig hirdették Őt, és a nagy művet folytatták, amelyre meghívást kaptak.

2. A jelen időben sok keresztény van, akik Krisztust követték anélkül, hogy az Ő nagyságát és istenségét a saját benső életükben felfedezték volna. Így aztán eltévedtek. - Ők úgy gondolták, Krisztus egy nagy és tökéletes ember volt, aki évszázadokkal előbb élt és meghalt. - Am azoknak, akik hozzá rördulnak és imádkoznak, kinyilatkoztatja magát újra a maga fenségében és erejében, mint ahogy Pálnak. És Ők felujtják a Vele való közösséget és szolgálnak Neki a Szentlélek erejével hűségben - életük végéig.

----- 0 -----

XVII. A l á z a t o s s á g .

1. Ha Krisztus szelleme nem él bennünk, nem tudunk alázatosak és szelidek lenni mint Ő, aki Isten létére a szolga alakját vette fel. /Fil 2, 6-7/. Nem szabad a szívünkben a hamis büszkeségnek helyet adni azzal, hogy elfelejtjük, hogy tulajdonképpen mik vagyunk. A büszkeséggel elesünk az igazságtól és leromboljuk saját magunkat. Még akkor is, ha netán nagyobb előhaladást értünk el, mint mások; nem szabad elfelejtenünk, hogy a gyémánt és a szén ugyanabból az anyagból készült, nevezetesen szénből. Különböző körülmények hatása alatt érte el különféle alakját. Habár a gyémánt nagyon értékes, ugyanúgy elég, mint a szén.

2. Ha egy szakadék szélén állunk és lenézünk, szédülünk és félelmet érzünk még akkor is, ha a mélység csak pár száz lábat tesz ki. De sohasem félünk, ha fölnezünk az égre, bár a szemünk magasabban pásztáz. Miért? Mert fölfelé nem eshetünk. Ellenkezőleg, lefelé fennáll a veszély, hogy lebukunk és összetörjük magunkat. - Ha Istenre fölnezünk úgy érezzük, hogy Nála biztonságban vagyunk és semmiféle veszély nem fenyeget. De ha tekintetünket elfordítjuk Tőle, félelem tölt el, hogy az igazságról lebukunk és darabokra törjük magunkat.

----- 0 -----

XXVII. I d ő é s ő r ö k k é v a l ó s á g .

1. A valóságos idő, ami azt jelenti: az idő a Valóságra vonatkoztatva az örökkévalóság. Az idő, hogyan mi ismerjük, ama valóságos időnek egy futó árnyéka. Istennél nincs sem múlt, sem jövő, hanem Nála minden a jelenben van. Mivel a tudása végtelen, a múlt és jelen egyben áll előtte. De nekünk a jelennek nincs léte, mert csak átmenete a jövőnek a múltba. Minden pillanat a jövőből merít és elképzelhetetlen gyorsan átmegy a múltba. Így a múlt és a jövő nem jelent számunkra léte, mert azok a tuloldali hatótávolságunk. Így az idő számunkra nem valóság. - Ha Álmunkból fölébredünk, aligha gondolunk arra, hogy mennyi időt töltöttünk alvással. Magában az ébredés pillanatában az idő valótlan. A gond- és szenvedésben egy nap egy esztendőnek tűnik, - ellenben az örömben egy év egy nap. Azért nincs az időnek valósága, mert a Valóság minden körülményekben valóság, - és nekünk nincs érzékünk az időhöz, mert mi a valóságra vagyunk teremtve, és ez örökkévaló.

2. Év, hónap, nap, - továbbá óra, perc, másodperc; így jelöljük az idő mértékét, mellyel az eredményeket vagy a tárgyak változásának idejét mérjük. Vegyük valamilyen tárgynak a helyét, keretét; ha az megváltozik, időt vesz igénybe. A változás a jelenben történik, ha megtörtént, az már a múltban van; ha még történni fog valami, az a jövő. - Ha a tárgyak változnak, akkor együtt változik az idő is, a jövőben vagy a múlt időben. Ellenben a Valóság nem változtatja sem önmagát, sem az örökkévalóságot, mellyel összefüggésben van.

3. Az idő változhat és feledésbe is mehet. Azonban mindaz, amit minden időben cselekedtünk, az soha sem lesz eltörölve, hanem az örökkévalóságban van bejegyezve.

„Elmulik a világ és annak bűnös kívánsága.

Csak aki megteszi Isten akaratát, az él örökké”.

/1.Jn 2,17/

Friso Melzer

SADHU SUNDAR SINGH
ÖSSZEJÜJTÖTT IRÁSAI

Harmadik és negyedik rész

A Valóság keresése

és

Elmélkedések a lelkiéletéről

H a r m a d i k r é s z

V a l l á s é s V a l ó s á g .

Az emberiségben mindenütt megtaláljuk azt a vágyat egy természetfeletti hatalom megismerése iránt, amely minden szükségletét ki tudja ológtatni azoknak, akik szorgalmasan és hűségeen vőgzik - hitük szorint - kötolességüket. Ezt a vágyat nevezzük vallásnak.

Más szóval, a vallásnak célja és tárgya: a Teremtőnek, aki Ura és fenntartója a világmindenségnek, a parancsait hűségeen megtartani, Őt teljes szívvel imádni és az Ő közösségének örvideni, aki a Mindenható Örök, és örökjelenlevő Isten.

Ez a végtelen forrása az életnek - a láthatónak és láthatatlan-
nak **ő s - o k a** - maga a **VALÓSÁG**.

A „Valóság” kifejezése /Realitát/ minden esetben Istenre vonatkozik, - Isten maga a Valóság.

/Ebben a könyvben Sundar Singh az indiai vallásokkal: - a hindu, a buddhista és az izlám vallásokkal foglalkozik; ezekkel szembeállítja a mi kereszténységünket az 5-ik rejezetig. Az 1-4-ig szóló rejezeteket - mint ismeretlen témát, filozófiát - kihagytam, és az 5-ik rejezettől „A kereszténység” cím alatt folytattam a leírást. - /a fordító/.

A kereszténység. A kereszténység maga Krisztus, Aki így mondta: „Én vagyok az ut, az igazság és az élet” /Jn 14,6/. Ez semilyen más vallásról nem mondható el. A többi vallások bizonyos tanításokon és hűséges gyakorlatokon alapszanak, azonban a kereszténység magára az élő Krisztusra van alapítva, - Aki mindig köztünk van. Krisztus saját kezűleg egyetlen szót sem irt le utóda számára, mert Ő maga akart köztük maradni, és méginkább bennük maradni és általuk folytatni az Ő művét. Egyetlen emberi próféta vagy apostol sem mondhatta magáról: „En veletek vagyok a világ végezetéig”. Isten egyedül mondhatja ezt és teheti ezt. - Es mi tudjuk: Ő a mai időkig az övéivel volt és általuk működött és működik most is tovább, míg „Isten mindenben minden lesz”.

I. Jövendölések Krisztusról.

1. Az Úr Krisztus több mint 1900 esztendővel ezelőtt lett emberré, hogy a világot megváltsa. De Ő már a világ teremtése előtt a teljes örökkévalóságban volt /Jn 1,1-10; 8,58; 17,5/, és az Ő eljövételét különböző időkben, különböző emberek jövendölték. Nem csupán vélotlon dolog, - ahogy egyes kritikusok gondolják - hogy mindezen jövendölések Krisztusról azószorint beteljesedtek. Ez az a mű, melyet egyesek amaz örökkévaló Lólok által különböző időkben, különféle módon jövendölték - mint az eljövendő Megváltót, - hogy az emberek az Ő jövetelére előkészüljenek.

Azt a szót „véletlen” csak akkor használjuk, ha valamilyen jelenséget meg akarunk magyarázni, melynek okát nem ismerjük. Azonban a valóságban a világban semmi sem történik ok nélkül. Ugy, ahogy nem csupán véletlen dolog, hogy az érett gyümölcs magától leesik a fáról. Hónapokon át készült /fejlődött/ a rendeltetésének megfelelően. Amikor a gyümölcs megérett, a fa átadta gyümölcsét mások táplálására és örömére. - Így szólt Jézus: „Ez az, amit mondtam nektek amikor még veletek voltam: Be kell teljesednie mindannak, amit Mózes törvényében, a prófétáknál és a szoltároknak jövendölték rólam” /Lk 24,44/. - Es amikor az idő beteljesedett, megadta a világnak a megváltás gyümölcsét.

2. Mielőtt Krisztus emberreé lett, jövendölték a próféták a zsidóknak az Ő eljövételét. Es amint a zsidóság más népek közé szét-szóródott, magukkal vitték a Megváltó eljövételéről szóló hirt, így ezek a népek a saját országukban is hirt kaptak az Eljövendőről. Így várták sok országban az emberek az Ő eljövételét. Azután - Krisztus mennybemenetele után - azok a keresztények, akik szétszórtan éltek, terjesztették a jó hirt, hogy Ő eljött és elhozta a megváltást /Csel. 8,4/. Es az Ő szolgáinak fáradozásai és áldozatainak árán a világ leg-távolabbi területeire is eljutott az Ő megváltásának a hirt.

II. Krisztus szenvedése és keresztrefeszítése.

1. Jézus nemcsak hat órán át függött a kereszten, hanem egész földi életében. Ha már egy tisztaéletű ember a szennyet és piszkot nem tudja elviselni, még ha ilyen körülmények között született is; ha már egy jó ember a gonosz és züllött társaságot néhány percig sem bírja elviselni, mennyivel nagyobb gyötrelmet jelentett egy büntelen szent Lénynek 33 évig a bűnösök között élni! Egy bűnös ember képtelen fölbecsülni és megérteni, milyen keserű szenvedés volt az. Ha mi ama titokzatos keresztet megértenénk, akkor könnyen megértenénk az Ő végtelen és csodálatos szeretetét, az Ő emberré-lett szeretetét, hogy Ő a dicsőség fényét ott-hagyva, a mi megváltásunkért eljött a bűnös földre.

2. Krisztus szenvedése különös módon Isten szenvedése volt, az emberek megváltásáért. Csak egyetlen Életforrás van, Tőle kapta minden

élő teremtmény az életet és ebben a vonatkozásban, ilyen kapcsolatban Őbenne élünk. Ha tehát Isten kapcsolatban van teremtményeinek az életével: - nem fáj neki, ha az Ő élő teremtményei szenvednek? És Ő, aki a szenvedés érzését létrehozta, nem rendelkezik ezzel a fájdalom érzésével? Ha pedig ez így van, akkor Krisztus szenvedése Isten szenvedése volt.

Krisztus eljött, főleg azért, hogy az igaz és határtalan Atyai szeretetet kinyilvánítsa, mely öröktől fogva rejtve volt; és azért, - amennyiben saját életét adta /nem a jókért/ - hogy a bűnösöket megmentse. És továbbá, Ő azért jött, hogy halálával és feltámadásával bizonyítsa: ama halál - amit a világ halálnak nevez, - nem halál, hanem az élet forrása. - De Istentől elszakadva engedetlenségben és bűnben: az szenvedés és halál.

3. Krisztus keresztrefeszítésénél mind a két világ képviselve volt: - emberek, akik minden tartományból és vidékekről a húsvéti ünnepekre ide zarándokoltak, - és ugyanúgy jelen voltak a szellemvilág lényei az angyalokkal /Mt 27, 51-54/. Mintegy az egész teremtés igazolta a bűnnek engesztelését. Krisztus odaadta az életét váltságdíjul, azért adott neki erő és teljhatalom a földön a bűnök megbozósítására és a bűnösök megmentésére. És akkor újra teljhatalom adott neki az égben és a földön, melyről, amikor emborról lett - mondott /Mt 9, 2 és 28, 18/.

III. Krisztus föltámadása. 1. Krisztus ugyanabban a testben támadt föl, amelyben keresztre feszítették. Egyedül a bűn okozta a test romlását és tezi alkalmatlanná a mennybe való bemenetelre. Azonban Jézus teste hibátlan és makulátlan volt; és amint legyőzte a halált, a teste dicsőséges testté változott. És ebben a dicsőséges testben ül az Atyával az Ő mennyi trónján /Jel 3, 21/. Az Ő szent, sebel dicsőséges testébe vésszve igazolják a megmentett lelkeknek - amint megpillantják - az Ő végtelen szeretetét és emlékeztetik őket arra, hogyan szenvedett a keresztet az Ő megmentésükért és ezzel megszerezze nekik a jogot, hogy az Ő örök dicsőségében részüik legyen.

2. Isten lélek. Azonban a lelkeken kívül élettelen anyagot is alkotott. /Mert Ő anyagot alkotott azt jelenti: valamit, ami az Ő lényével szemben különböz, - úgy ez nem jelenti azt, hogy Ő is anyag, vagy ahhoz hasonló/. Ha tehát Isten lélek és az Ő tökéletes hatalmával anyagot tudott teremteni, ami nem lélek, miért nem tehetné volna meg az Ő hatalmával, hogy Krisztus természetes testét újra életre keltse és egy szellemi, dicsőséges testté változtassa? Bizonyosan megtehetné és valóban meg is tette.

Ahogy elalszunk, hogy újra fölébredjünk, ugyanígy halunk meg, hogy újra föltámadjunk. Ha beáll az est, elalszunk fáradtan és gyengén, de reggel friss erővel kelünk fel. Hasonló módon halunk meg mint gyengék és romlandók, de föltámadunk az életre és dicsőségre /Kor 15, 42/, és belépünk az életbe, ahol sem halál, sem bűn nincsen.

3. Egyesek felteszik a kérdést: ha Isten szellem /lélek/, hogy ölthetett magára anyagi testet? De elfelejtik azt, hogy az embernek is van lelke; és hogyan ölthet magára testet az emberi lélek? Ha már egy szellemi teremtmény emberi testbe ölthet, miért volna ez lehetetlen a Teremtőnél, hogy Ő maga testbe ölthet? Erre azt mondhatnánk: bár ez egy emberi léleknél lehetséges, hiszen az véges, de Isten, Ő végtelen. Ez bizonyosan így van: Isten végtelen! De emlékeznünk kell arra, hogy Istennek megvan a végtelen hatalma és végtelen lehetősége, amely minden emberi gondolkodást fölülmül.

És a megtestesülés célja: akiket Ő valaha az Ő képére teremtett, és akik a bűn által az eredeti állapotukból kiestek, azokat akarta Ő testi halála és feltámadása által újra dicsőséges testben az Ővéhez hasonlóvá tenni; és meg akarta tisztelni azzal, hogy az Ő közösségébe, az Ő örök birodalmába felvegye.

IV. A kereszténységnek néhány gyakorlati ténye. 1. A kereszténységnek egyik gyakorlati ténye, hogy: minden időben, minden népeknél - fajra való tekintet nélkül - az emberek szívibe békét hozott és a lelkiük vágyát kielégítette. Ezt a békét csak azok nem találták meg, akiknek „szemei vannak és nem látnak, fülei vannak és nem hallanak”, más szavakkal: akik a teremtet világ és a menny szépségét tekintve színvakok; vagy pedig: füllük van, de nincs hallásuk ahhoz, hogy a lélek varázslatos szép zenéjét élvezzék.

2. A tapasztalat bebizonyította, hogy ha egy ember törekvésében elérte célját és meggazdagodva, kényelmes életet biztosított magának, ez mégsem nyújt neki szívbéli békét, megelégedést. - Egészen más az olyan ember, aki belső békéjét Istenben találta meg és az Ő akaratát követi. Mert ha a világ és annak minden örömei, amiket az életben adni képes megeztünk, meg kell válni tőlük; sőt, ha szenvedést és megvetést /üldözést/ kell elviselnie, mégis a szíve mélyen megtalálja az igazi örömet és a valódi békét, „melyet a világ nem adhat, de el sem vehet”.

Nemcsak a remény jelent neki örömet, hogy a tulvilágon jutalomban részesül. Ő megkapja táplálékát és erjét a „rejtett manna”-ból /Jel 2, 17/, amiről a világ nem tud; és ebben az örben kivánja keresztjét hordani és szenvedését elviselni. Eppen az a szellemi táplálék - az Istennel való közösség - ad erőt a hívő kereszténynek. Ha csak a jutalomban reménykednénk, akkor nem volnának elég erősek a szenvedések elviselésére, amiket el kell tűrnünk. Ezek némelyike ugyan egy bizonyos ideig elviselhető a szenvedést /megpróbáltatást/, de sohasem tudná azt egész életén át elviselni.

Ezért állandóan hangoztatjuk: az igaz keresztények élete minden állapotban békés és örömteli - és a vége győzelmes. Ez a tény abból adódik, hogy őket - lélek és Isten jelenléte - tölti be. Ez a tiszta és gyakorlati bizonyítéka annak, hogy ez az élet a V a l ó s á g.

3. Az édes dolgoknak az édesége nem önmagukért vannak, hanem azért, hogy aki azokat merizzele, élvezze. Ugyanígy van ez az Istennel is: Ő nemcsak önmagáért van itt, hanem azokért, akikben a vágyat teremtette, hogy az Ő közösségének édesességét élvezzék. Sok vallásos és filozófiai írás foglalkozott a Valósággal; azt az utat, mely az Isten-közösség öröméhez vezet, nem találjuk meg bennük, hanem magában az emberben. Mert Isten az embert társas lénynek teremtette, hogy egymással közösségben éljen; Ezért Ő az embert a Valóság iránt bizonyos érzéssel ruházta fel és azzal a képességgel, hogy önmagában is örömet találja. Ez a tény azt bizonyítja, hogy a Valóság /Isten/ akarja, hogy az ember a saját közösségében örömet találja.

Azért van a próbakő, - amellyel a valóságot a valótlanágtól, az igazat a hamistól meg tudjuk különböztetni - magában az emberben jelen: a lelkiismeret. De, habár ez az Istenadta próbakő megvan, - mely az embert az életben a hamisság és igazság keresése közben próbára teszi, - mégis lehetséges, hogy a bűn miatt érzéketlenné válik és elhal. De ha Isten kegyelmével a lelkiismeret újra fölébred, nem hagyja őt csalódní. És ha az ember felismeri, hogy a Valóság Őbenne jelen van, akkor az ő saját tapasztalata igazolja, hogy Ő /a jelenlevő Isten/ egy élő Hatalom. Ha bennünk megvan ez a tapasztalati igazság, akkor - bár ezernyi könyvben írhatnak a világ filozófusai a saját logikájukkal a legszembetűnőbb érvekkel a mi lelki élményünk ellen, soha sem tudják meggyőződségsünket megrendíteni, mert a Valóság tudata a bensőnkben nyugszik, és nem a filozófusok bizonygatásában. Ekkor fogjuk látni, hogy ez a felismerőképeség, amelyre szüksegtünk van, mellyel az „édeséget az édes dolgokban” felismerjük, nem a könyvekben, hanem az embernek a saját „nyelvében” van jelen.

4. Lehetséges, hogy az izlés érzéke betegség következtében kárt szenved és így egyesek az édesnek édesességében csalódnak. Azonban az még

nem fordult elő és nem is lehetséges, hogy egy betegség sok millió embernek az izlés érzékét elvegye. Az ugyan lehetséges, hogy egyesek a lelkitapasztalatok és az igazság megismerésében tévednek, azonban sok millió és megszámlálhatatlan ember, minden faj, nemzetiség és különböző életkörülmények között élők, akik a megváltást és a békét Jézusban megtalálták, - lehetet' n, hogy ezek megtagadják Őt. És azért, - mert ōk a Valóság mellett tanuskodtak, melynek áldásaiban részesültek, - sok ezren életüket áldozták: a tűz lángjai közt, vagy vadállatoktól szétmarcangolva, vagy karddal kivégezve stb. - mégis kiállták a próbát örömmel és utolsó lehetségükig kitartottak, hogy tanúságot tegyenek. Miért? - talán a szellemi érzékük téves vagy hibás volt? - Sohaj! Egy ilyen beszéd úgy hangzik, mintha a delelő nap fényét vaksötét éjszakának neveznék. Az világos, hogy aki ilyesmit állít, az szellemi fogyatékossága miatt nem képes helyes belátásra /nem beszámítható/.

5. A Himáláján egyszer véletlenül találtam egy vad embert, aki mezelenül élt a barlangjában. Ő sohasem látott és nem iszolt semmiféle édességet, és nem is tudott szavakban ilyesmit kifejezni. Amikor barátam egyike odanyújtott neki valamit, először feldúlt tekintettel nézte, de amikor megizlalta csodálatos tekintetét és élvezetes mosolyt mutatott az örömtől. Mielőtt est megizlalta, egytálcá sem volt arról, hogy ilyesmi létezik. Bizonyos, hogy az illető nyelvének megvolt az izlés-érzék, amellyel az édességet érzékelhette, depedig jóval mielőtt az édességet megismerhette volna. Így tehát az édességet kellett volé megismertetni, és nem a saját izlésképességét. - Így van meg az emberben is a Valóság érzéke. A Valóság egy olyan lény, amely különbözik a sajátjától, de a képesség annak érzékelésére az emberben jelen van.

Az lehetséges, hogy az az érzékelőképesség a bűn miatt elhal úgy, hogy az ember még arra is képes, hogy az Isten létezését is meg tudja tagadni. Mégis, ha magát és Istent tisztán szívvel keresi, akkor a Valóság bizonyosan kinyilatkoztatja magát benne, és őt megajándékozza és megáldja. És ha ezután a hasonlatot: a néma embernek az édesség ízének megismeréséről nem tudja megmagyarázni, mégis az élete és cselekedetei továbbra igazolni fogják a Valóság jelenlétét.

Valahányszor egy ember, aki személyesen fölismerte önmagában a Valóság jelenlétét, - az 6 rejtett gondolatait és érzelmeit egy lelki-értelemben tapasztalt ember írásaiban vagy beszédeiben megtalálja, - örömben felkiált: „Ez ugyanaz az igazság, amit én másokkal közölni kívántam”. Így kapcsolódnak az igazságkeresők valamennyien egyértelműen egymáshoz, és személyes Isten-élményükkel, - amelyet a saját életükben birtokolnak, - tanúságot tesznek a világ előtt a kereszténységről.

6. Mielőtt a kereszténységet mindenütt a világon hirdették volna, akadt néhány jó és igazságszerető férfi aki megkísérelte, hogy a világon jobb életviszonyokat hozzon létre. Azonban ōk az emberiség érdekében elhaladást és javulást nem sokat tudtak elérni. A nőket rabszolgákként kezelték, a rabszolgákat nem vették emberszámba; és semmiféle intézményes gondoskodás nem történt az öregek vagy betegek, az árvák vagy a korlátozott képességűek érdekében. - A kereszténység ezt az állapotot megváltoztatta, és tanításának gyümölcsét tapasztalhatjuk mindenütt. A nők a férfiakkal egyenrangúak, és a rabszolgák testvérekként becsülve. Mindenütt találunk kórházakat és árvaházakat, valamint korlátozott képességűek otthonát; mert Krisztus követői megtanulták: - másokat szeretni mint önmagukat, és az egész világot úgy tekinteni, mint egy nagy családot.

Rómában a nép mulattatására rabszolgáknak és foglyoknak vadállatokkal kellett megküzdüdniük; és a tömeg vérszomjának kielégítésére olyan játékok szoktak követelni, amelyben a gladiátorok véremlenő halálós küzdelmet vívnak. Az emberek abban az időben nem éreztek részvétet és együttérzést egymás iránt. De volt ott egy Telemachus nevű keresztény remete, aki szeretettől hajtva kényszerítve érezte magát ezen

szenvedék iránt, és megkísérelte ennek a vérszomjnak végét vetni. Mialatt a rabszolgák és foglyok küzdöttek, berohant az Arenába. A nézők dühükben kövekkel dobálták, és akiket megmenteni akart, törrel ölték meg. Annak ellenére, hogy ő ama napon nem sokat tehetett, mégis az emberszeretet magvát hintette el, és ez megfogamzott a józan emberek szívében, míg ez a borzalmas szokás végleg megszűnt. Így győzedelmeskedett végre is ama keresztény remete, élete feláldozásával.

7. Egyetlen nép vagy vallás sem tud a világon tartósan fennmaradni. ha állandóan belső vizsály tépdesi és külső támadás háborgatja; és egy erőd vagy város sem tud helytállni, ha belülről és kívülről fegyveres támadással rontanak rá. - Mégis, a kereszténység egy olyan vallás. - Külsőleg állandóan agresszív támadások érik a pogányság és hitetlenség részéről, valamint a világ és a sátán hatalma részéről; - belsőleg pedig az eretnekek hamis tanakkal, és alkereztények rossz életükkel szüntelenül támadják. Mégis ennek ellenére, a sok támadás és nagy gátlások dacára, a kereszténység mindezt túlélt és teret nyert a világon. Mi egyéb ez, mint gyakorlati igazolása annak, hogy ez a valódi életadó és lélekboldogító vallás!

V. Magasabb kritika és modernizmus.

1. A Bibliát és a kereszténységet minden korábban támadták és kifogásolták, csak a támadás mód-szere változott az idők kulturáltságán azorint. A maga idejében azok a támadások elég fölelmeteseknek látszottak, azonban ritkán élték túl a saját korosztályukat. Dacára a sok istentelen és más kritikuskó támadásainak, a kereszténység állhatatosan tovább haladt. Az ellenségek ezen támadásai nem rombolta sét a kereszténységet, hanem sokkal inkább arra szolgálta; hogy még jobban meggyökeresedjen. Hasztalanul fáradoztak, mert az igaz hívők életébe és igaz hitük erejébe ellenállásba ütköztek. Az újabb idők kritikusaianak támadásai „Magasabb kritika vagy modernizmus” néven ismert. Lehetséges, hogy a gyenge hitű névleges keresztények, akik nem élnek vallásos életet és a lelkiéletben tapasztalatlanok, meginognak, - azonban sohasem tudnak a Valóságnak ártnai, vagy azoknak, akik a Valóságban hisznek. Másrészt hasznára lesz az igaz hívőknek, hogy hitükben még jobban megerősödjenek és növekedjenek. A kritikuskók úgy miködnek, mint egy rövid életű járvány: amint a megfertőzötteket, akik a járványt tovább terjesztik elragadják, ezzel elősegítik azt, hogy önmagukat is elpusztítsák. Így fognak a kritikuskók is, akik a maguk elmebetegségeket terjesztik, rokozatosan kihalni a betegségeikkel együtt.

2. A képzett /tudományos/ kritikuskók bírálatai és ellenvetései többnyire és nagymértékben a saját véleményükből és tépelődésükből fakad, semmint való-tényekből. Ha egy kritikuskó képzett-egéniség, abból még nem következik az, hogy az ő kritikájának tudományosnak kell lennie. Ez igen sokszor csak másoktól átvett véleményen alapszik és azért nincs értelme, hogy azokra felfigyeljünk. Az is lehetséges, hogy némely elméletében mennyei fény látszik visszatükröződni; de az is lehetséges, hogy ...pokoli tűz sugárzik ki belőle. Akkor ōk maguk, a képzett kritikuskók gyakran a saját tévedésükbe és csalódásaikba bonyolódnak bele. Az ő nagyon világias bölcsességük és filozófiájuk gátolja őket sokszor abban, hogy a biblikus lelki írónak mélyeséges meglátásait megértseék. Bár tulsókat és angyon pontosan vizsgálják a külalakját, nevezetesen a stílusát, az időmegjelölés valószínűségét, vagy az írók személyi sajátosságait, - ám nem vizsgálják a lényegét, a magvát: a Valóságot. Mennyivel másképp közelíti meg a Bibliát az, aki a Valóságot keresi! Csak egy kivánsága van, nevezetesen: - közösségbe kerülni a Valósággal; nála teljesen mellékes, hogy mikor és kinek a keze által íródott valamely könyv vagy Evangélium. Tudja, hogy az az Isten szava, amelyet a próféták vagy az apostolok úgy irtak meg, ahogyan a Szentlélek sugallta /2. Pét 1,21/. Ezen igazságok bizonyára nem alapszanak a történelmen vagy a logikán, mert az igazság - akár új, akár régi, az igazság örök.

Továbbá, az igazságkereső lelkitáplálék és az örökélet után vágyódik és nem kérdezi, hogy azt Mózesből, Dávid-, Izaiás- vagy Jeremiástól kapja, avagy Máté-, Márk-, Lukács- vagy Jánostól. Ő egyedül a Valóságot keresi, és Vele közösségbe megtalálja életének Eletét és benne örök megnyugvását.

3. Az a beszéd, hogy a kereszténység Európában és Amerikában, valamint Keleten kudarcot vallott, teljes egészében esztelenység és hamis állítás, és semmiféle tapasztalati alapja nincsen. - Nem a kereszténység vesztette el a jelentőségét, hanem az emberek, akik a kereszténység szívét nem értették meg. Utazásaim alkalmával Európában, Amerikában és a keleti országokban láttam, hogy az emberek a gyárakban, laboratóriumokban és könyvtárakban annyira el vannak foglalva, hogy nincs idejük a kereszténység áldásait fogadni. Egyesek elmondták nekem, hogy az ő életük berendezkedése olyan bonyolult, hogy abba fáradsz bele. Ha egy ember lesoványodik, mert nem táplálkozik, vagy szomjan hal, mert nem iszik vizet, - vajon mondhatjuk-e azt, hogy az étel vagy a víz kudarcot vallott? - Semmiképpen! - Hanem az ember közönyös és hanyag volt. És ha valaki meghal azért, mert az orvosságot, amely kéznél volt, nem használta, akkor ez sem igazolta, hogy az orvosság vallott kudarcot. De akik a kereszténységet teljes szívvel befogadták és áldásait megkapták, azok kétséget kizáróan felbresszítették a világot halálos álmából és az emberiség üdvösségéért egy olyan művelőtet végeztek, amely örökörvönnyé.

4. A földmívelő emberek a munkájukat a szabadban végzik, és mert a táplálékuk egyszerű: liszt, rizs, tej és adalékfélék, ezért - természetesen, egészségesek is. Azok azonban, akik az ilyen egyszerű egészséges táplálkozás helyett nehéz és erősen fűszerezett ételakkal élnek, és meghozzák zárt helyiségekben, üzleti vagy szellemi elfoglaltságban, hajlamosak lesznek bizonyos betegségekre: emésztési zavarok, vagy hasonlók. - Ugyanígy van ez a hitéletben is: emberek, egyszerű/közvetlen/hitben és egyszerű lelkitáplálékban erősek maradnak Isten igéjében és a Szentlélekben. Azak töltik be életüket, hogy másokon segítsenek, másokat felemeljenek és vigasztaljanak, és tökéletes egészségben élnek békés boldogságban. Azok azonban, akik ezt az egyszerű egyetemes igazságot és valóságot elhagyják, és ezeket alávetik bonyolult filozófiai tanulmányoknak, ezért könnyen beleesnek az „emésztési zavarokba” /képtelenség, hitetlenkedés stb/. Bármennyire vonzó és csábító ezek a filozófiai tanok, - táplálékunk túl nehéz. Ők maguk és mások, akik ezekből táplálkoznak megbetegszenek és végül meghalnak anélkül, hogy valaha azt az örömet elérték volna, amelyet a Valósággal való közösségben találtak volna.

5. Az ügyvédek között léteznek jogászok és lépeztet bűnözők, akik a saját anyagi hasznuk érdekében a törvényt törvénytelen módon használják és ezáltal úgy az egyéni, mint a közérkölcösöt sértik. Mert, habár tudják, hogy a kliens bűnös, mégis kimentik őt a megérdemelt büntetésből, ügyesen kijátázva a törvényt, és így a kliensnek további büntetésre batorítást nyújtanak. És ahelyett, hogy az ilyen vétkesek javulását szorgalmaznák az állam javára, titokban károsítják ezek a civilizált és rafinált bűnözők /jogászok/ a társadalmat. - Ilyen vétkesek addódnak a hittudományban jártas egyének között is, akik az Istentől kapott képességeiket és tudományukat jogtalanságra használják. Ők nem szorgalmazzák az Isten dicsőségét és az Ő népének a javát, hanem igazságtalan bírálattal és fölösleges ellenvetésekkel károsítják a hívők lelki életét és szívük békéjét, és így ők maguk a rombolás szolgái lesznek. Ilyenekről mondja az Ur: „Jaj nektek, törvénytudók! Leíjogaltátok a tudás kulcsát, magatok nem mentek be, az odaigyekvőket pedig visszatartjátok” /Lk 11, 52/.

6. Némely kritikus feszegeti a tékozló fiúról szóló példabeszédet: - Ahhoz, hogy az Atyához térjünk, nincs szükség közvetítőre, mert a té-

kozló fiu is egyenesen az atyjához ment, közvetítő nélkül. - Amde elfelejtik azt, hogy az eset nem azonos. A tékozló fiúnak nem volt szüksége közvetítőre, mert mielőtt atyját elhagyta nála élt, és jól ismerete őt. Tehát nem volt szüksége senkire, aki neki az atyjáról beszéljen. Ami őt haza hozta, egyedül az atyjával közösségben átélt emléke volt. Különböző közvetítő segítség nélkül nem tudott volna atyjához visszatérni. - Így történik ez ama kereszténnyel is, aki - miután Istenrel közösségben élt - valamilyen oknál fogva megtévedt, bűnbe esett. Az élete gyümölcstelenn lett és ez készítette arra, hogy régebbi keresztény élményeire visszaemlékezzen; és ha igaz bűnbánattal visszatér az Atyához, akkor meg fogja érteni, hogy Krisztus és az Atya egy /Jn 10, 30/, és visszatérhet más közvetítő nélkül. De senki más ember, kivéve a keresztény. - Aki megtévedt hitetlen, nem ismerheti az Atyát és nem mehet hozzá a - Közvetítő Jézus - nélkül /Mt 11, 27; Jn 14, 6/.

A tékozló fiu és idősebb testvére egy szempontból hasonlítanak egymáshoz: a kettő közül egyik sem fordította az örökségét a saját igazi és előnyös hasznára; mert míg a fiatalabb testvér a részét eltékozlta, az idősebb egyáltalán nem használta. - Így téss sok keresztény, aki hanyagságból a gazdagságot Krisztusban nem használja, és az Isten-adta adományból és áldásaiból semmit sem nyer.

7. Némely kritikusok azt állítják, hogy az evangelisták Krisztusról szóló írásaikban a tulsó hibájába esnek. - Nos, gondolkodjunk egy kicsit: - Krisztus tanítványai jórészt egyszerű, képzetlen halászok voltak, akiknek semmiféle irodalmi képességük nem volt; tudósításikban az Ő életéről nemhogy tulsásokba nem mentek, hanem számtalan valódi, megtörtént eseményt meg sem említettek. Az Ő korlátozott értelmüket a következőkben mérhetjük föl: - noha három évig együtt éltek Vele, és az Ő életét adó szavait újra meg újra hallhatták, mégsem értették meg, - sem az Ő országának értelmét, sem a sirjából való feltámadását három nap után. El tudnánk képzelni ilyen egyszerű emberekről, hogy a saját képzelő képességükből bármit is hozzáfűztek volna Jézus ténykedéséhez? Ez lehetetlen, ha arra gondolunk, hogy minden népből, minden időkből csupán az Ő élettörténetének az elolvasása az emberiség bármely osztályára oly nagy hatással volt, hogy őket teljesen át tudta változtatni új emberekké. Ez a Történet egyedül Isten műve, Ő ismeri az emberiségek szükségleteit és vágyait - és kielégítette őket. Ha a tanítványok csak valamelyest írói képességgel bírtak volna, akkor az evangéliumot tárgyilagosan pontos rendszerben hozták volna ugymint, először: születés, halál, feltámadás és mennybemenetel; - másodsor: a tanítása és példabeszédei; - harmadszor: a természetfeletti hatalma és csodái; - és negyedsor: a saját tapasztalataik és meglátásaik. Dehát ezt nem tudták megtenni, hanem egybehangozva Isten vezérlésével kísérelték meg, sajátos-egyszerűséggel, a stílus finomságai nélkül, semmit hozzá nem fűzve; odaállították a Valóságot a világ elé, ahogyan ők kapták /1. Jn 1, 1-2/.

VI. Krisztus tanítása és példája. 1. Krisztus tanítása annyira összehasonlíthatatlan és egyedülálló, hogy akik azt mondják: Ő a sugallatait más tanítóktól, vagy egy másik vallásból vette, olyan mértékben tévednek, mintha azt mondanák, hogy a napnak nincs saját fénye, hanem a holdhoz hasonlóan, egy másik naptól vagy bolygótól kapja a fényét. Ez képtelenség lenne. Az a teljhatalom, amellyel Ő tanított, megcélol minden ilyen ellenvetést /Mt 7, 29/. Továbbá, ha Ő a tanítását más forrásokból vette volna, akkor bizonyosan hivatkozott volna rá, mint ahogy ezt a Hegybeszédben tette. Ott hivatkozott bár az Özösvetségre, de azt hatalmi szóval kiegészítette: „Hallottátok a régieknek szóló parancsot, ... En pedig azt mondom nektek...” /Mt 5, 21-22/.

Ugyancsak ellentmond az igazságnak az, hogy: Jézus a személyes érdekeinek magas igényeket támasztott. Hiszen egész életén át azon fá-

radozott, hogy másoknak jót tegyen és segítséget nyújtson; és mindenekelőtt az Ő keresztje visszavet mindenféle illítást. Ha Ő világi tiszteletre törekedett volna, akkor megkísérelte volna Önmagát a keresztalától megmenteni, és nem háritotta volna el magát a népek, azt a kívánságát, hogy királlyá tegyék. Dehát, amint Ő mondotta: az Ő országa nem a világból való /Jn 6,15; 18,36/. Ő azért jött e világra, hogy a Valóságot hirdesse és - saját életének a feláldozásával - a hívőknek előjogot biztosítson az Ő országában az örök élet örökségében.

2. Keresztelő János Krisztus előhírnöke, és Jézus maga is ezekkel a szavakkal kezdett prédikálni: "Tartsatok bűnbánatot, mert közel van az Isten országa". A világon minden gyötrelme, minden szenvedés és halál a bűn miatt jött létre. És a bűn következménye azt jelenti az eljövendő életben: elszakadva Istentől - és: pokol. Azért senki sem menekülhet meg ettől az elszakadástól és megsemmisüléstől, ha színtén meg nem bánja bűneit. Isten a szeretet, ezért nem kényszerít arra senkit, hogy Hozzá jöjjön, és nem befolyásolja az ember szabad akaratát, amelyet Ő ajándékozott az embernek. Ha azonban egy bűnös bűnbánóan keresi Őt, rejét meghajtva, és szívét föltárja Isten előtt, akkor a Szentlélek az Ő lélekajándékozó tevékenységével új élettel ajándékozza meg, és akkor, és ott kezdődik meg Isten uralma a szívében. Azért lényeges az, hogy bűneit színtén megbánja, hogy Istennek fia lehessen és örök birodalmába bemenhessen.

Kisebbségi beszélt Krisztus azokról, akiket boldogoknak nevez, és azok jutalmáról /Mt 5, 2-12/. - Ezek a következők:

"Boldogok a lélekben szegények". Ők alásátoosan megvallják lelki-szegénységüket és Isten hűséges és szorgalmas szolgáivá lesznek. Krisztus is - a diosóság Királya - szegény lett, hogy az Ő szegénysége által a lélekben szegényeket örökre országának örököseivé tegye /2.Kor 8,9/.

"Boldogok kik most szomorkodnak". Ők megkapják ama békét, melyet a világ nem adhat, sem el nem vehet. Azonban ezen vigasztalásnak csak azok fognak valóban örüdeni, akik a szenvedés tüzes kemencéjében megtisztultak /Jn 16,22/.

"Boldogok a szelídek". Ők fogják örökölni amaz új eget és új földet, ahol igazság lakozik; amaz országot, melyet örökségül Krisztus készített nekik.

"Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságot". Ők az Igazság Országában megkapják az Élet kenyerét és vizét, mely örökre kielégíti majd őket.

"Boldogok az irgalmasok". Ők irgalmasságot nyernek. De az elnyomók és olyan emberek, akiknek szíve kemény mint a malomkő, rájönnek majd, hogy elnyomásuk következménye a saját fejükre hull vissza: ahol most nevetnek, majd - az előző hanyagságuk és a jelenlegi gonosz állapotuk miatt - nyögnek. /Lk 6,25/.

"Boldogok a békeségesek". Hasonlóan az irgalmassághoz, - a békeség is egyik tulajdonsága Istennek. És azért azokat az embereket, akik embertársaikkal között az összeférhetleneket és veszekedőket kibékítik, és az Isten és ember között lévő válaszfalat ledöntik, Isten fiainak fogják nevezni, mert a "békeség szolgálata" adatott nekik. /2.Kor 5,18/.

"Boldogok, akik üldözést szenvednek az igazságért". Nagy megtiszteltetés az igazságért üldözést szenvedni, mert az ilyen ember egy szent háborúban vesz részt, és ennek fejében az örök dicsőségben megkapja jutalmát. A világ lényé és szelleme az igazsággal és a Valósággal szemben ellenséges magatartást tanúsít. Azért, akik az igazságot követik, bizonyosan üldözést fognak szenvedni /2.Tim. 3,12/.

Azonban, akár békeségre vagy szenvedésre hivatottak ezek a "boldogok", Ők - akiknek személyes isteni elhivatottságuk van, - mint a só vagy a világ világossága fognak működni, és működésükkal Isten dicsőségét és tiszteletét szolgálják.

5. "Ne szállj szembe a gonosszal" /Lit 5,39/. Ha mi a gonosz emberek, - akik bennünket bántani akarnak - ellenállunk, akkor bizonyosan egyik fél sem fog abból hasznot húzni; sőt valószínű, mindkettőn kárt szenvednek ugyanúgy, mint mikor két vonat összeütközik, - mind a kettő összeroncsolódik. Ha azonban megmaradunk szenvedő alanyok és nem szállunk szembe, akkor egyrészt a keresztviselő lelki áldást nyer, és ugyanakkor a másik félre a megbocsátás olyan hatást gyakorol, hogy ő is az igazság felé hajlik. Bebizonyosodott már, hogy az életben sok gonosz ember, akikhez így viszonyultak, megváltoztak. - Ime egy példa:

Utolsó éveimben az indiai hegyekben történt, hogy egy buzgó indiai keresztény a házában egyedül imádkozott. Ekkor titokban három betörő belépett a szobájába és mindent elvittek, amit csak el tudtak érni. Amikor a férfi befejezte imáját észrevette, hogy mindenét elvitték, kivéve a ládát amelyre ráhajolt, mikor imádkozott. A ládában pénz és némi érték-tárgyak voltak. Ekkor a férfi magához vett egy kis pénzt, és néhány érték-tárgyat és a betörők után futott és szolgáltatta őket: - várjatok, várjatok! - Ti itthagytatok néhány érték-tárgyat. Én elhoztam nektek, talán nektek jobban kell, mint nekem. Amikor a betörők ezt hallották, elkezdtek gondolkodni, hogy ez talán egy csapda; de amikor látták, hogy nincs nála fegyver és egyedül van, visszajöttek hozzá. Akkor a férfi így szólott hozzájuk: - miért nem szolgáltatok mindjárt, hogy nektek kelljenek ezek a holmik? Én szívesen odaadtam volna bármire szükségtek van. És most legjobb lenne, ha eljöttök velem és ami nektek kell, ul szabad vinni. Amikor a betörők ezen imádkozó férfi szokatlan életmódját látták, annyira megrondították őket, hogy életüket végérvényesen megváltoztatták és így kezdtek beszélni: - sohasem gondoltuk, hogy ilyen emberek léteznek a világon. Ha már ti ilyen csodálatosak vagytok, mennyivel csodálatosabb lehet a ti üdvözítőtki aki titeket ilyen csodálatos Istenhez-hasonlatos/Gött-Ähnliches/ lényekkel ajándékozott meg.

Ime látjuk, hogy mit tesz, ha a gonoszok nem állunk ellen és másokat úgy szeretünk, mint önmagunkat. Ha az a férfi ellenáll és erőszakhoz folyamodik, akkor valószínűleg ebben a harcban megölték volna, és a betörők nem részesültek volna a megtérés kegyelmébe. En ezt sokszor mondtam: - aki mindig ezen aranyigazság, és Krisztus szava szerint cselekszik, jól teszi. Legyen mindig ez a tökéletes példakép a szemünk előtt: "Mikor szidalmazták, a szidalmat nem viszonozta; mikor szenvedett, nem fenyegetőzött" /1.Pét 2,23/. Amit mindenkor tanított, azt elsőkön Ő teljesítette. És Ő nem hirdetett olyan tant, amit nem bizonyított volna élete példájával. Más szóval: Ő azt hirdette, amit élt, és azt élte, amit hirdetett.

4. "Ha meg nem változtok és olyanok nem lesztek, mint a gyermekek, nem mentek be a mennyek országába. Aki tehát kicsinyé lesz, mint a gyermek, az a legnagyobb a mennyek országába" /Mt 18,3-4/.

Ha tehát be akarunk menni Isten országába, hasonlóvá kell lennünk a kisgyermekhez, mert bennük találjuk az ismeretlent jelét annak, mely minden Istengyermek tulajdonsága kell hogy legyen:

- 1/ őszinte szeretettel szeretik szüleiket;
- 2/ kételkedés nélkül mindent elhisznek, amit a szülők mondanak;
- 3/ az eredeti bünt kivéve, minden más büntől mentesek és a kevélységtől is, mely miatt a Sátán lebukott az égből;
- 4/ Habár a gyermekek kívánságait még nem tudják kifejezni, mégis megpróbálják az ő gyógyó szavakkal, és ha így nem sikerül, akkor könyveikkel fejezik ki szükségleteiket. Ha még nem tudnak a lábukon járni, akkor kezikkel-térdikkel csuszának anyjuk ölébe, ahol táplálékot és szeretetet kapnak, amely messze túlhaladja az értelmüket. És ha az anya büntetni kénytelen, vagy egy kicsit megpacskolja, akkor nem szaladnak el tőle, hanem visszasietnek hozzá, hogy megvigasztalja őket. Ha tehát kisgyermekként leszünk Atyánk országában, akkor elnyerjük az áldást, mely nagy és magas és dicsőséges.

5. Ha Krisztust követjük, önmagunkat megtagadjuk és így Neki tanuskodunk a szenvedés keresetjé mellett; - és ha nem a saját előnyünket, hanem mások javát akarjuk, akkor megtaláljuk önmagunkat és egy ezerszeresen gazdagabb életet /Lk 9,23-25; Mt 19,29/. Aki a Valóság keresésében önmagában az önzés végéig kiirtja, az mindenkor megtalálja Istent és önmagát. Másrészt azonban, aki önkaratától vezérelve, Istentől elszakadva él, még a saját jelenlegi alacsony életformáját is elveszíti és tönkremegy. Hasonlít a búkkönyhöz: az is buza, csak elfajult, így hát haszontalan és kidobják.

6. Ha egy üveglap hátuljára higanyt kenünk rá, akkor tükör lesz belőle, amelyben meglátjuk magunkat; de ha nem kenünk rá higanyt, akkor egyenesen keresztül látunk az üvegen. Ha életünket önzéssel aláfestjük, akkor csak önmagunkat /érdekeinket/ látjuk visszatükrözni; ha azonban az önzés takaróját eltávolítjuk, akkor bárhová tekintünk, Istent látjuk és fölismerjük, hogy az Ő szerető karjaiban rejtve vagyunk.

7. A világról való lemondás nem jelenti azt, hogy minden világi dolgot, mely örömet okoz, földadjuk, mert azt gondoljuk, hogy ezekben a dolgokban a gonoszság tulajdonságai vannak jelen, vagy azért, mivel azt gondoljuk, hogy ezek lemondásával magasabb lelki áldást nyerünk. Az igaz: először - élvezetről lemondani azért, hogy még nagyobb örömet nyerjünk; másodsor pedig lemondani, mert azok gonoszak.

Megfontolt, hogy tisztességes módon örömet élvezünk, legyen az bár aszillom vagy órákí, azt, nem is kell róluk lemondani. Azonban vannak olyan élvezetek, amelyek gátnak bennünket abban, hogy a boldogság Porráját megtaláljuk. Ezekről is kell mondanunk, mert némelyike ezeknek a mulandó élvezeteknek közömbösítenek bennünket a valódi és örökkévaló örömmel szemben. Némelykor ezek a csábító élvezetek elvonják szívünket a Teremtőtől. Ahogyan az ember éjszaka, ha egy táves fényt követ és tovább halad, majd a sötétben elvesz, ugy csábítanak bennünket ezek az élvezetek, és élvezetnek végre is a romlásba. - Fontos, hogy a szívünket minden teremtett dologtól elvonjuk és a Teremtőre irányítsuk, és az Ő adományait hálásan és mértékkel használjuk.

Mértékkel a lemondásban és az élvezetben. A középút sokszor a legjobb mód a kívánt cél elérésére. Ha ezt elvesztjük, akkor sokszor oda jutunk, hogy vagy az egyik, vagy a másik oldalon túllépjük a megszabott határt. Huzamosabb ideig egy homályos helyiségben élni ugyanúgy árt a szemnek, mint a túléles fény, mely meg tud vakítani. Elviselhető mértékben túl úgy a hideg, mint a hőség az egészségre ártalmas; de a szokásos hőmérséklet határain belül mindkét irányban kellemes és egészséges. Egy halk hang, amit nehezen hallunk felizgat, és egy túl erős hang a dobhártyánkat megsértheti. De a hangerősség határain belül élvezettel hallgatjuk a kellemes zens hangjait.

8. Krisztus tanításának az lényege: „Szeresd Uradat Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből és teljes elmédből -- és -- szeresd felebarátodat, mint önmagadat” /Mt 22, 37 és 39/.

Ha a mi Urunkat teljes szívből szeretjük, akkor mindig engedelmessékedni fogunk Neki és az életünket az Ő szolgálatában, az Ő tiszteletében fogjuk eltölteni. Es ha mi a felebarátunkat - legyen az bárki a világon - úgy szeretjük, mint önmagunkat, akkor nem fogunk olyat tenni, ami másnak árt, hanem azon fogunk iparkodni, hogy segítségére legyünk. Ha ezt a tanítást követjük, akkor beteljesítjük az egész törvényt. - Arany, ezüst és gyémánt a föld mélyében el volt rejtve még mielőtt bárki is tudott volna ezek létezéséről. Így volt a szeretet megfajthatatlan bányája is öröktől fogva rejtve, mielőtt Jézus, - az emberré lett szeretet, a világnak a Valóság tulajdonságát meghirdette. De amikor eljött, nemcsak tanította a szeretetet, hanem Ő be is teljesítette és végrehajtotta tanítását, amennyiben életét odaadta, és így minden tekintetben számunkra egy tökéletes előkép volt.

VII. Az ember végső rendeltetése.

1. A materialisták, legyenek bár tudósok vagy filozófusok, az anyag porától annyira elvakultak, hogy sem a lelket a testben nem látják, még kevésbé a szellemvilágot, mely az anyagi világ mögött van. Mert azt gondolják, hogy a testi és szellemi tulajdonságokkal felruházott embernek a halállal vege van. Tudósok, akiknek megfogható tényekkel van dolguk, a tapasztalataikban mégis behatároltak. Bizonyos fókáig a hógyról tudnak beszélni, de a dolgok miért-jére mégsem tudnak felelni. Bár ők tudják mondani hogy: kétszer kettő - négy, de azt nem tudják megmagyarázni, hogy miért. Léteznek értelmi összefüggések, ahol ez több mint négy. Így pl. kettő meg kettő buzaszem valóban négy, ha azonban e négy buzaszemet elvetjük a földre, akkor ezek többszáz szemet fognak teremni. A négy mag többszáz csírat tartalmaz, bár a tudósok és filozófusok előtt, - akik matematikai szabályokhoz vannak kötve - ez rejtve van. És ahol a csira jelen van, ott a növény is - rejtve jelen van; de a maga idejében meg fog jelenni, amennyiben a növekedéséhez a megfelelő feltételek megvannak. Ezért szabad nekünk azt állítani, hogy a négy magban többszáz van jelen, és levonhatjuk azt a következtetést: kettő meg kettő több mint négy. Nos, a tudósok - mindegyik a maga szemléletével és egyéni tapasztalati ítéllete alapján megbizonyosodhat, hogy lehetséges négyből többszázat előhozni; ők azonban a kérdést: miért, nem tudják megválaszolni. Sem azt nem tudják megmondani, mi az élet, sem pedig, hogy honnan van. És mindaddig, míg okok a kérdésekre kielégítő választ nem tudnak adni, az ő állításuk: hogy a szellemi élet a testtel együtt /a halállal/ megszűnik, - üres és tartatatlan.

2. Aki elfogadják a darvinizmust, vagy a fejlődéstant, olyan elméletet állítanak föl, amely kemény és könyörtelen, és ellenkezik minden erkölccsel. Ők azt állítják, hogy a betegek, a gyengéken vagy alkalmatlan embereken segíteni, elősegíti ezek elszaporodását és ezzel ártanak a közösségnek; ezért jobb, ha eltűnnek a földről. Ahogy egy tudós mondta: „A mi jótetteink gyakran odavezetnek, hogy a sebek, amelyeket gyógyítani akarunk, megnagyobbodnak.” Ha mi ezeket az érveket átvennénk, akkor bizonyosan egy nagy öldöklő csatatérben élnénk; ugyanis: minden szenvedés és betegség, fogyatékosság és gyengeség a bűn következménye; és miután a világon senki sincs bűn nélkül, ezért senkinek sincs joga az élethez. Kétségtelen, ha az ilyen embereknek az elmélete urrá lett volna a világon, akkor minden kultúra és az emberiség kipusztult volna, és a világ üres és kietlen lett volna.

Azonban - a mi jó szerencsénkre, - mi egy mindenható, igazságos és kegyelmes Isten birodalmában lakunk, ahol nekünk - ha mi saját magunkat a bűn által nem semmisítjük meg, - senki sem árthat. Ha Isten azt akarta volna, hogy a sebek és betegségek ne gyógyíttassanak meg, akkor nem teremtett volna gyógyszereket és gyógynövényeket. Ezeknek tiszta jelenléte már igazolja azt a célt, amiért teremtettek: valóban azért, hogy ezen Isten-adta eszközök az emberek gyógyítását szolgálják.

Megdöbbenett, hogy az emberek ezt az elnevezést tulajdonították valakinek: - Übermensch /felsőbbrendű ember/, akiből oly nagyon hiányzik a szeretet, irgalom és részvét. És mert hiányzik belőle az Isten és ember iránti szeretet, messzemenően - Untermensch-nek /alsóbbrendű embernek/ felel meg olyannyira, hogy kívül esik a józan emberi morál keretén, és egy vérszomjas ragadozónak kell nevezni. Olyan valaki lehet csak valóban - Felsőbbrendű ember, akit Világhódítóknak nevezhetünk! - Ő maga egy szegény rabszolgája a saját szenvedélyeinek, és életének minden pillanatában kicsiny enjének az elesettje lesz. Felsőbbrendű ember elnevezéshez csak annak van joga, aki a Teremtőt ismeri és az Ő tiszteletére és teremtményei javára él. Ellenkezőleg, ha egy ember megtéved és ezt nem teszi, legyen bár magasán képzett és civilizált, nem több, mint egy idomított állat.

3. Az ember hasonlít a csomorikához /szárazföldi növény/, amíg ez száraz talajon nő, veszélytelen, de vizes talajon mérgező. Így lesz az ember is rossz körülményekben és környezetben rossz és veszélyes; - de szent és tiszta marad azáltal, ha Isten jelenlétében és közösségében él Vele. Akkor Isten új nevet ad neki, mely az ő lényének és életének megfelel. Mert egyedül Isten, aki a dolgokat alkotta és őket lényükben ismeri, - Ő tud nekik megfelelő nevet adni. De a név, melyet az ember ad, nem lehet mértékadó, mert nem tudja, hogy a dolog önmagában micsoda. Miután a név amelyet ember ad, tökéletlen, mert az ismeretei korlátozottak: ezért Isten sem nyilatkozathatta ki a nevét, csak annyira, amennyire ezt tehetette, amikor így szólt: „Én vagyok, aki v a g y o k”

/2. Mózes 3,14/.

4. /1/ „Legyetek tökéletesek, mint a ti mennyei Atyátok is tökéletesek”. Tökéletesnek lenni mint a mi mennyei Atyánk, ez a mi életünknek a meghatározója. Ha mi az égben a tökéletességnek egy rendkívül magas fokát el is akarnánk érni, azonban a mi előhaladásunk ezt megakadályozta volna, akkor létünknek végérvényes rendeltetését nem értük volna el. Létünknek végső célját olyan állapotban nem érhetjük el, amikor előhaladásunkat elhanyagoljuk; mert amikor az előhaladást abbahagyjuk, akkor ebből megállás /megtorpanás és visszesség/, rombolás következik be. Azonkívül, ha a mi előhaladásunk megakad, akkor sok dologban tudatlanok maradunk. És miután az ember valójában tulajdonképpen a magasabb tudás vágya, ezért előgödölnök leszünk, és öröktelen lesz nekünk a menny is /közöny/. De továbbhaladni és reménytel talvé biáni a továbblépésben, az oszódlatos feszültséget és örömet fog okozni. És ha végre tökéletesek leszünk, mint a mi mennyei Atyánk, akkor nem lesz szűkségünk további összetözésre, mivel rendeltetésünket elérjük. De a szeretetet, létünk forrása és életünknek Elete örökre megmarad.

/2/ Az ember vállalkozott arra, hogy kutatásai és kísérletei által az Isten-teremtette dolgokból teati erőt nyerjen, és bizonyos fokig sikerült is célját elérni: az életet meghosszabbítani. - Vajon nem lehetséges az, hogy örök életet és tökéletes egészséget és erőt a Szellemi Elet forrásából nyerjen? És ha elnyertük az örök életet, akkor az előhaladásunkban minden módon az örökkévalóságban is még tovább lépünk. Mert dacára a sok hátrányos körülményeknek, melyek a földön hátráltatják az előhaladásunkat, miért lenne az előhaladásunk a mennyben is akadályozva, ahol semmi sem hátráltat és az előhaladásban minden eszköz adva van? Ott, a mi mennyei Atyánk jelenlétében és közösségében, a végtelen időben sokkal több, és mérhetetlen eszközt nyerünk a végtelen előhaladáshoz, amíg tökéletesek leszünk, amilyen tökéletes a mennyei Atyánk.

/3/ Ha mi, és a mi ismereteink mindig korlátozottak maradnak, akkor nem leszünk képesek a végtelen Istent megismerni úgy, ahogyan ismernünk kellene, sem betelni nem fogunk az „Isten teljességével” /Ér 3,19/, sem az Ő végtelen szeretetének kegyelmében nem részesülhetünk. Isten, aki a szeretet, - és az embert önmagához hasonlóvá teremtette - nem hátráltatja őt feltékenységéből a végtelen előhaladásban a Hozzá hasonló tökéletesség felé; még kevésbé fogja Ő az embertől örökre elrejtteni azokat a dolgokat, melyeket most még nem ismer. Az is lehetetlen lesz, hogy - amikor bennünket tökéletessé tesz, mint Ő, - ellene föllázadjunk, mert mielőtt elérjük a tökéletesség állapotát, a mi lázongó lényünk meg lesz semmisítve. Egyáltalán nem volna tökéletesség, ha még csak a lázadás gondolata is létezne bennünk. Amint Őt megismerve és az Ő végtelen szeretetével betelünk, mely életünknek Elete, a mi szeretetünk és hiségünk Vele szemben ugyanúgy végtelen lesz. A tulajdonképeni cél, amiért ez a S z e r e t e t emberré lett az, hogy az embert a saját tökéletességére fölemelje, ahol minden titok fel lesz tárva és semmiféle tökéletlenség nem marad vissza. És itt nyerjük el végtelen tökéletességünket.

Amíg a tökéletesség elébe lépünk, számtalan kérdés merül fel, ezek azonban csak a tulvilágban lesznek föltárva. Mégis, mint a kicsirke, amelyik még nem bujt ki a tojásból, már repülni szeretne; úgy szeretne a türelmetlen ember minden bajára és kérdésére már ebben a világban felvilágosítást kapni. Ez nemcsak túl korai, hanem lehetetlen.

Az a veszély is fennáll, hogy hamis képzelődésbe bonyolódik bele, amelynél az a veszélyes, hogy árt a jövőnknek /Jn 16,12/. Mi csak türelmesen lépünk, hálásan fogadjuk és szorgalmasan teljesítjük mindazt, amit itt kinyilatkoztatásban kaptunk, hogy a jövő szükségleteinket ki-elégítsük, - és a jövőnkbe teljesen rá hagyatkozunk, - Aki minket hiánytalanul a végleges rendeltetésünkre fog vezetni, hogy:

„t ö k é l e t e s e k l e g y ü n k,
mint a mi mennyei Atyánk is t ö k é l e t e s”.

N e g y e d i k r é s z

E L M É L K E D É S E K A L E L K I É L E T R Ő L

E l ő s z ó

Ebben a könyvben néhány elmélkedést jegyeztem le lelkiéletünk különböző oldalairól, és azokkal a nehézségekkel foglalkozom, amelyekkel minden „Isten embere” szűkségekben találkozik, hogyha lelkiéletének különböző fokain áthalad.

Egyes tárgyalt kérdésekben valószínűleg nem ért velem egyet minden olvasó. Ez érthető jelenség is volna. Mert ahogy nincs két ember akik alakra és arcra teljesen egyek, és a látás és hallás ugyanolyan képességét kapták, így minden ember természetének megfelelően fogja fel a szellemi igazságokat, tapasztalatait és belső meglátása szerint. Alapvető dolgokban azonban valószínűleg nem térünk el egymástól, - sokkal inkább a lelkiekben. Mert ha Isten akaratát nyilvánítja, minden ember lelkiállapotát és felfogó képességét felméri. Ezért, ami az egyiknek előrelépés és megvilágosodás, egy másiknak túlhaladottnak és fölöslegesnek tűnik.

Továbbá, sokaknak nem sikerül felfogni, hogy bizonyos - Isten által kinyilatkoztatott dolgok - mit jelenthettek valakinek, aki azokat feljegyezte, ha az illető Istennel teljes egységben élt és általa megvilágosítást nyert. És habár nincs az Istennel való kapcsolatáról közvetlen tapasztalatuk, mégis róla torjósztik tanításukat, - egymással vszokszonak a lelki dolgok külsőségein, mint a kutyák a száraz oszton. Aki azonban megtapasztalta az Istennel való közösséget és egyenlőséget, és a haszontalan viták fölé emelkedett, az tapasztalatának kincs-kamrájából „régit és újat” merít, és tanubizonyosságot tesz róla anélkül, hogy mások helyeslését várná.

Subathu, Simla Hills, 1925 augusztus.

S u n d a r S i n g h

I. F E J E Z E T

Egyedül a Mesterrel. 1. A Mester a kiválasztott három tanítványt nem pihenés végett vitte magával a Táborhegyre, hanem inkább, hogy egy pillanatra az Ő isteni mivoltának fenségét megtapasztalják. Ez a kinyilatkoztatás előkészítette őket a Vele való naponkénti együttlétre. Látták a csodát és hallották azokat a szavakat, amiket ember még soha ki nem mondott. De nem volt elég, hogy imádatban és ámulatban ott álltak, az is kellett, hogy tulhajszozt napi teendőiket elhagyják és a hegy csendes magányában az Ő isteni személyének világ fölötti fenségét szemléljék. Még önmagában az sem volt elég, hogy földi-lénye elváltozzon, szemeknek kellett felnyílnia; mert ha lelki szemekkel nem váltak volna látókká, akkor sem Krisztus arcát nem láthatták és ismerték volna fel, sem Mózeszt és Illést, akik Vele voltak. Ha fülük nem nyílt volna meg, nem hallottak volna „haláláról, mellyel halnia kell”, és főleg Isten hangját nem: „Őt hallgassátok” /Lk 9,28-36/.

Isten Krisztusban ember lett és általa szól hozzánk, és mi kövessük Őt teljes engedelmességgel és ne kérdezzük: hogyan? - vagy miért? Az Ő szeretetteljes hangját mégis, csak akkor hallhatjuk, ha füleinket a világ elterelő hangjai elől bezárjuk; és csak akkor találkozhatunk Vele - és közösségünk csak akkor lehet Vele, - ha egész szívünkkel erre vágykozunk. Ha magunk nem hallgatunk, nem hallhatjuk meg amit más mond; csak úgy érthetünk meg mást, ha egészen rá figyelünk. Így, ha a Mennyei Atyánk hangját akarjuk hallani, csendben várni kell és egész szívünkkel és valónkkal Rá irányulni, mert Ő mindig kinyilatkoztatja magát azoknak, akik Őt fáradhatatlanul keresik. - Aki így keres, a szentek közösségé-

nek előjogát is megkapja úgy, mint ama három apostol, mivel Krisztushoz kötődtek, az együttlétben örvendtek Mózessel és Illéssel.

2. Nem szabad csak azért kereshünk ezt a szent közösséget, hogy segítségével a világban érvényesüljünk, mint az a két tanítvány, akik kérték, hogy a „király” mellett jobbról és balról ülhessenek, ha főnséges birodalmába jut /Lk 10,35-37/. Helyezd szembe velük a betániai Mária „jobbik útját”: nem kereste helyét a magas trónon, hanem elégedett volt azzal, hogy az Ur lábainál ülhet és életadó szavait hallhatja. Így választotta a „jobbik részt, amit nem veszít el soha” /Lk 10,39-42/.

3. Isten szívünkhöz szól, ha bensőnket kitarjít, de nem szavakkal, és ha szívünket alázattal Hozzá emeljük - aki minden élet Forrása - akkor elérszát jelenlétének egész teljességével. Ahogy a forráskút alá helyezett edény megtelik, úgy tölti el Isten szellemees békéje azok szívét, akik alázattal készek Őt befogadni.

Hugo /skolasztikus teológus 1096-1141/ szerint: „Az uton feljebb csak magadba leszállva jutsz”.

„En a magasságba és a szent helyen lakom, de azokkal is, akik megtértek és alázatos szívűek” /Iz 57,15/.

Hylton /Agoston rendi szerzetes /+1396/ ezeket írta: „Krisztus elveszett mint a dráhma a példabeszédben, - hogy hol? A te házadban, azaz a te lakodban. Nem kell Rómába vagy Jerussálembe szaladnod, hogy megkeresd; úgy alszik a szivodban, mint egykor a hajón. Ébredsd föl vágyad hangos kiáltásával. Úgy gondolom, te többször alszol ha Ő hív téged, mint fordítva”.

Miután magányunkba szálltunk és az imák hegyére kapaszkodtunk, és ottVele találkoztunk, időnket ne pazaroljuk arra, mint ama tanítványok, hogy kunyhók építésére terveket szőjjünk, hanem az újra megtalált örönnel menjünk vissza a világba és fejezzük be a művet, amit feladatul kaptunk.

II. F E J E Z E T

Az ember vágya Isten után. Saját tapasztalatunkból tudjuk, milyen erős a vágyakozásunk Isten után, aki a szívünkben születik. Hogy szenved a szarvas, amíg forrásra nem talál, úgy szomjazik az ember szíve Isten után, és nyugtalan, amíg meg nem találja. Bár az ember szívének veleszületett örök vágyát sokféleképpen megpróbálja csitítani, csak akkor nyugszik meg, ha Istent megtalálja. Csak benne - Aki mindkettőt teremtette: a szívet és a vágyat - találjuk meg a békét. „Ahogy a fiatal madárkák csőrüket élelemért nyújtogatják, olyan a mi vágyunk is Isten után.”

Egyszer a hegyekben járva, leültem egy sziklára. Alattam egy másik szikla kiszögélésén egy bokorban madárfészek bujt meg. Hallottam, ahogy a madárfiókák hangosan követelték az élelmet, mikor meghallották az anyamadar szárnyainak suhogását; ahogy az élelemmel közeledett, akkor kezdtek hangoskodni. Mikor megettette őket és elszállt, csend lett. Lemészám a szikláról és láttam a fészekben a fiókákat. Még a szemük sem nyílt ki, a csőrükkel mégis csak akkor tátogtak, ha az anya közeledett. Mondhatnák-e: - csak akkor nyitjuk ki a csőrünket, ha anyánkat, vagy élelminket felismerjük; ha meg tudjuk különböztetni anyánk-e, vagy egy ellenség, élelmet hoz-e vagy mérget. De ez esetben, mire a szemük felnyílna elpusztulnának éhen. Így azonban teljes bizalommal csüngenek anyjukon és nem kételkednek, és néhány nap múlva, mikor a szemük megnyílik boldogok, hogy a szeretett anyát megláthatják. Mindig erősebbek lesznek és mindig jobban hasonlítanak majd hozzá úgy, hogy aztán már nyugodtan kiröpülhetnek a fészekből.

Gondoljátok meg, minket a legnemesebb teremtményeknek neveznek, mégis a jelentéktelen fészeklakók bizalma mennyire fölülmúlja a miénket,

mikor érzésvilágunkban kételkedünk a Mennyei Atya ítéletében és szeretetében. „Boldogok, akik nem látnak és mégis hisznek” /Jn 20,29/, mondta Jézus. Mi, amikor szívünket Istennek kitarjítjuk, lelkítáplálékot kapunk, és kellő időben teljességünket elérjük. Es ha Őt egyszer szemtől-szembe látjuk, akkor elérjük jelenlétében az örök boldogságot.

2. Egy bölcs találkozott egyszer három emberrel az uton. Az első sápadt volt, kiszikkadt és a félelem gyötörte. Azt kérdezi: „Miért vagy ilyen rossz állapotban?” - „Attól félek, hogy a pokol tüzébe kerülök” - mondta az. - „Szomorú” - felelte a bölcs, „hogy nincs Istenfélelem benned, ami a bölcsesség kezdete, és a teremtett dologtól félsz, nem helyesen szolgálod Istent, ez egyfajta megvesztegetés; abban a reményben imáod Őt, hogy ezáltal a pokol tüzétől megmenekülj.”

A másik az ut mellett ült és émszette magát a bánatban és gondban. - „Miért vagy ilyen szomorú és gondterhelte?” - „Attól félek, hogy az ég örömét és nyugalmit elveszitem” - válaszolta. - „Szégyen, hogy Teremtődre, csodálatos szeretetere nem gondolsz és csak azért imádkozol, hogy az eget megnyerjed, amit Ő teremtett” - mondotta a bölcs.

Találkozott ezután a harmadikkal, és ez boldog volt és elégedett. - „Mi a titka örömidnek és békédnek?” - kérdezte a bölcs. - „Ahhoz imádkozom - felelte - aki arra tanított, hogy Istent lélekben és igazságban imádjam, ez adja meg nekem, hogy szívemben és lelkemben szeressem, neki szolgáljak és csak szeretetből imádjam. Ha csak a pokol tüzétől való féltelomból imádnám, akkor ongom boldog volna oda. Ha azért szolgálom, hogy a monnyba jusson, akkor kizárna onnan, de ha csak szeretetből imádom, akkor majd kinyilvánítja magát nekem, hogy szívom szeretetötől és jelenlétötől teljesen megteljek.”

3. Ha nem Istent keressük, hanem a teremtett dolgok elérésére törekszünk, és Személye helyett evilági javak megszerzése a célunk, ezért tényleg elhagytuk minden dolgok Teremtőjét. De eljön az idő, mikor el kell hagynunk az evilági dolgokat és csak az elrontott bűnös életünk marad. De ha szívünket minden földi dologtól elszakítjuk és Istenhez fordulunk, akkor Vele mindent elérünk. Az evilágból való ember nem Istent keresi, hanem csak önmagát. Csak a végén ismeri fel, hogy nem marad semmije, mint a büntetése és áldástalan élete. Aki önmagát keresi, mindent elveszít, - sem Istent, sem önmagát nem találja.

III. F E J E Z E T

Felismerhető-e Isten? 1. Az ateisták tagadják Istent, de bizonyíték nincs arra, hogy nincs. Ha ennek a véleménynek egy pillanatra is helyt adunk, ez inkább tudatlanságukat semmint bölcsességüket bizonyítja, mert ha - amint ők mondják, Isten nem volna - akkor haszontalan valaminek a nemlétét bizonyítani, ami tényleg nincs, úgy ez csak időpazarlás, amit hasznosabban is tölthetnénk. Ha van Isten - amit minden szellemileg megvilágított ember tud - még nagyobb esztelenség bizonygatni, hogy a minden dolgok Teremtője és szerető Atyja nincs. A bolond, aki azt mondja nincs Isten, nem Isten nemléteről, hanem a saját lelki vakaságáról tesz bizonyosságot és arról, hogy képtelen Őt felismerni. Ahogy így a saját meggyőző érveit előhozza, olyan mint egy gyenge rovar, amely erőlködve bizonygatná érveit arról, hogy nincs nap; érvek, amelyek csak egy vakonszületett győznek meg.

Ellenvethető, hogy emberek, akik egy személyben, vagy dologban hisznek, ha ezáltal káros babonát terjesztenek, kötelességünk az ilyen hitképzelmeket kiirtani. - De az Istent hit áltott-e valaha az embernek is? - Soha! - Sőt Istenfélelemből és szeretetből számtalan kegyelem áradt, és a hívők gazdaggá tette. Nincs nagyobb esztelenség, mint a hit forrása ellen beszélni vagy írni. Ezzel nemcsak megvetjük és tiszteltelen-

ségünkkel vétkezünk, hanem másokat is megfosztjuk attól, hogy felismerjék az igaz Istent és - őket is magunkat is a mélybe rántjuk.

2. Az agnosztikusok nem hiszik és nem cáfolják Isten létét: - nem tudjuk és nem is tudhatjuk - így mondják. Hamis felroghas az övek, mert minden vágyunk bizonyos célra irányult; hogy olthatta volna belénk a vágyat Isten a hitre, ha nem az Igazság volna az, Aki lecsillapíthatná ezt a vágyat.

A gyermeknek akit egy anya szült, saját ittléte van a maga módján. Gyermekei módon, gyengéden szereti anyját, de úgy nem ismerheti, mint ahogy az anya ismeri és szereti gyermekét. Ahogy növekszik, jobban ismeri és teljesebb öröme telhet a vele való kapcsolatnak. A mi megismerésünknek is végtelenné kéne lenni, hogy a végtelen Istent felroghassuk, de ez nem azt jelenti, hogy sohasem ismerhetjük föl. Mert lelki előmenetelünk minden lépcsőfokon találkozhatunk Vele és életet ajándékozó jelenlétének örvendhetünk. Mit kell még tudnunk jelenleg, mint ezt? De olyan mértékben, ahogy a jövőben lelki-valónkban gyarapodunk, mindig többet tudunk meg róla. Nincs okunk türelmetlenségre, ha jelenlegi állapotunkban nem értjük tisztán, mert a végtelen idő még előttünk van, hogy a végtelen Istent megismerjük. Ha a hőrlményelhez képest azt a világosságot éljük meg, amink van, a jelenben elégséges, hogy olyan mértékben ismerjük Öt, ahogy az előhaladásunk mindenkori lépcsőfoka ezt szükséges teszi.

3. Ha szükségesnek lenne rá, hogy jelenlegi állapotunkban Istent teljességgel megismerjük, gondoskodott volna róla, hogy szorultságunkban segítsen, hiszen Isten gondoskodik arról, ami jó és hasznos, hogy tényleges szükségére a teremtményeinek megadassák. Azt akarja, hogy kitartóan igyekezzünk Öt minél jobban megismerni, ugyanis előnyösebb nekünk, ha saját vágyunktól hajtva kísérjük meg a megismerést, mint ha az Isten-ismeretet készen, teljes egészében megkapnánk. „Amit a tanuló felfedez mikor a saját fejét megerőlteti, azt jobban felfogja, mint amit mondanak neki” /Gabriel Marcel/. Minden dologról csak részismeretünk lehet, sohasem tudhatjuk, milyen az igazi lényege, ha még olyan alaposan végig-gondoltuk is. - „Aki tudni akar, mielőtt hinne, sosem jut az igazi tudáshoz. Mintha az igazság villanna elő: amit lehetséges tudnunk és meg tapasztalnunk, azt előbb hinnünk kell, másképp igaz tudáshoz nem jutunk” /Német teológia/. - Egyes filozófusok azt állítják: Isten megismerhetetlen. Ez megint oktalanság, mert megismerhetetlensége vétkövetkeztése annak a korlátolt ismeretnek, amivel rendelkeznek. Mert ha Isten megismerésünk világában lett volna, nem lett volna lehetséges, hogy: „Övéi közé jött, de övéi Öt fel nem ismerték”. Hogy egyáltalán van megismerés, ezt az a tény is bizonyítja, hogy tagadhatjuk Isten létét.

4. De eltekintve az Isten ittlétének felismerésétől, nagyon bizonytalan a felismerésünk a minket körülvevő teremtett dolgokról is. Megismerjük külső tulajdonságaikat, de belső világukról alig valamit, és mondhatni semmit arról, hogy mi mindennek a saját lényege. Ha egy ember elérné, hogy saját valójáról teljes ismerettel rendelkezzen, kevés nehézsége volna Istent felismerni, akinek képmására ő teremtett. Ember és Isten között olyan mély a kölcsönös kapcsolat, hogy ha az ember az egyiket felismerni akarja, szükségképpen a másikat is meg kell ismernie. „Csak az ismerhető fel, ami rokon velünk”. És ha az emberben nem lenne meg az Isten-képmás, nem törekedhetne sohasem arra, hogy Öt megismerje. „Isten csak Isten által ismerhető fel”. És Isten azért lett emberré, hogy a bűnbeesett természetünket elvegye, és az ő igazi lénye szerint helyreállítsa. Ahogy Szt. Athanasz /Alexandria, † 373/ mondta: „Azért lett emberré, hogy mi istenivé legyünk”.

Isten az embereket felemelte elesett állapotukból és követőivé tette őket és tüzes villámokká /Zsid 1,7/. Isten szellem és tűz /Mt 3,11/. Lánggá lenni annyi, mint Istenhez hasonlónak lenni, mert „a legkisebb lángocskának is megvan a tüzne minden tulajdonsága”. De ez nem azt je-

lenti, hogy az Isten és az ember egy szellemet képez, mint ahogy azt a panteisták és a filozófusok hiszik, akik azt vallják, hogy a különböző egyének, vagyis lelkek csak megnyilvánuló darabjai az abszolútnak. Ha mi Istent a teremtményével elvegyítjük, akkor ezáltal a lélek vágyakozását nem elégítjük ki, de igazi és örök boldogságot találunk az ő közösségében.

5. Isten nem kedvetlenül el egy igazságkeresőt sem azzal, hogy azt mondja: „Hitet hamis”, - inkább úgy vezeti, hogy fokozatosan ismerje fel az ember a tévedését, és hogy megtanulja az igazságot megkülönböztetni a hamisságtól. Egy szegény emberről mesélik ezt a történetet: - Talált az erdőben egy szép követ. Sokszor hallott már gyémántról, drágakőről a azt gondolta, tán ez is az. Elvitte tehát az ékszerészhez és lelkesen megmutatta neki. Az ékszerész jószágos ember volt és úgy gondolta: ha megmondom, hogy az csak egy kavics, vagy nem hinné el, vagy elvesztené minden reményét és lesujtaná az a megrázkódtatás. Ezért adott neki valami munkát és ott tartotta az üzletben, míg a gyémántot és a drágaköveket minden fajtáját és az árakat meg nem ismerte, akkor az ékszerész elfvette a gondosan elrakott követ. Ekkor az ember csodálkozva látta, hogy az milyen értéktelen, és aztán leborult a mester lábához e szavakkal: „Köszönöm jószágodat és együttérzésedet, nem törtöd össze a reményemet, hanem úgy vezetted, hogy tévedésemet magam is felismerjem; már csak az a vágyam, hogy mindig egy ilyen mostornól maradhassak, a életom végéig szolgálatában állhassak. - Isten is így hozza vissza a megtévedteket az igazság útjára úgy, hogy ha maguk felismerték az igazságot - Öt követve, egész életüket szolgálatára szentelik.”

6. Az emberek sokszor olyan oktalank és tudatlanok, hogy úgy képzelik: Istennek és szolgáinak nagy szívességet tesznek, ha a templomban Isteniszteleten részt vesznek; de az ilyen lelkiületek Isten igazi valóját nem ismerhetik meg. Azokhoz a balga hivatásos koldusokhoz hasonlítanak akik, ha kenyeret ad nekik valaki, hogy éhségüket csillapítsák, akkor ahelyett hogy hálát éreznének, úgy gondolják, hogy szolgálatot tettek az adakozónak, hiszen alkalmat adtak neki, hogy megszállt jövedelmét szaporítsa az alamizsna adással. Bolondok, hiszen nem ismerik fel, hogy kérésükre nekik tettek nagy szívességet és ezért szívből hálásaknak kellene lenniük annak, aki éhségüket csillapította.

7. A Teremtő az embernek értelmet, szívet és akaratot adott. Ha erőf akar nyerni ahhoz, hogy Istent szolgálja, a szellemi táplálékot az értelem fogaival kell megrágnia, - de ahelyett, hogy szellemi erejét bölcsen használná, sokszor elfecsérelti hiábavaló töprengéssel. Egy kutya amelyik száraz csontot talált, addig harapdálta, míg a szája sebes lett, mikor a vér ízét megérezte, élvezettel rágta tovább anélkül, hogy tudta, hogy az a saját vére. - Így fecsérel el sokszor az ember is az Isten-adta értelmi-képességeit fölösleges táplálódással. Pedig lelki megvilágosítást is kap, hogy Isten jelenlétét felismerje, és lelkiörömet élvezzen. De az engedetlenség gyilkos befolyására és a bűn hatására elveszti Isten észrevételének lehetőségét és képességét is a lelkiörömeinek, amit jelenlététől megkapna. Ilyen emberek nem tudnak kipillantani önző lányuk mögél és nincs semmi érzékük Isten jelenlétének megtapasztalására. Így csak megerősítést nyer hitetlenségük Istennel szemben. Ugyancsak ha az ember akarata Isten akaratának ellenszögül, a bűn rabszolgája lesz, és - mert nem szabad - lelki öngyilkosságot követ el.

8. Egy folyó vize, amely egy távoli országban fakad, sok tájon áthalad, míg visszatér a tengerbe, ahonnan eredetileg származik. Sok hatalmasság, királyság országának határában belül halad át, de egy sem tudja feltartani végleg saját országában, mert nem az ő tulajdona, hanem mindenkié; ahol éppen folyik, ott oltja mindenki a szomját. Így van ez az Élet Vízének áradásával is: Isten végtelenségének óceánjában fakad, és a próféták és apostolok kegyelem-csatornáin át bepermetezi az egész vilá-

got, szomjat olt, és minden embernek és népének gazdaggá és gyümölcsözvé teszi az életét. „Aki kívánja az élet vizét, igyék ingyen”
/Jel 22,17/.

IV. F E J E Z E T

Szenvedés és fájdalom.

1. Testi és lelki szenvedés van a világban. A lelki szenvedés a bűn és Istentől való elválás következménye, a testi pedig a betegség vagy sérülés következménye. Minden élő teremtmény olyan mértékben szenved, ahogy érzékszervei kifejlődtek, de nem olyan fokban, ahogy az ember, akinek felfogóképessége és magasabbrendű értelmi képessége a szenvedés lehetőségét mérhetetlenül megnöveli; még ha csak elképzeli is, hogy fájdalma van, már valóságosan, teljes mértékben átérzheti szenvedését. A ragadozók fogai, karmai, csőre olyan, hogy zsákmányuk alig menekülhet és nagyobb szenvedés nélkül megölhetik azt, így nincs nagy fájdalomnak kivéve, - ez csak akkor következik be, ha sebesülten elmenekül. A mérges kígyó mérge és bizonyos rovarok csípése olyan mámorító ideg elő, hogy a természetben a halál általában nagy szenvedés nélkül következik be; vagy a mérég miatt vagy, mert az áldozat a sebe miatt olyan idegállapotba kerül, hogy félig tudatlan. Tehát az állatok holynozo jobb mint ahogy elképezeljük. Az ember szenvedése testi vagy lelki baj következményeként, a maga valóságában gyötrő.

2. Szenvedés és fájdalom sokszor szülőkönek, hogy lelkiéletünkben előre lépessünk és növekedjünk; Isten akarata nem az, hogy előle állandóan élmeneküljünk. Sok orvosossá keserű és rossz az izlésnek, és mégis nagyon használ. Még azt is elmondhatjuk, hogy tulajdonképpen minden mérég, - és nem egy, keserű dolog - egyik vagy másik betegség esetén gyógyszerként hat. Méregnek nevezzük őket, mert gyógyverejüket nem ismerjük, de Isten mindegyiket azért teremtette, hogy valamilyen külön célt szolgáljon, és ebben az irányban hat is; de mert nem tudjuk sokszor, hogy ezeket hogy kell helyesen használni, kárunkra is válhatnak. - Isten semmit sem azért teremtett, hogy önmagában rossz legyen, vagy ártson bármely teremtménynek. Ily módon kellene minden fájdalomnak és szenvedésnek a lelkiéletet segítenie, hogy növekedjék és elmélyüljön. Mérgező és ártó hatások csak akkor lehetnek fel az életünkbe, ha amaz erőket és képességeket, amiket Isten adott, rosszul használjuk fel, főleg az engedelmességgel.

3. Szenvedés és fájdalom nemcsak kiváló segítő eszközök arra, hogy az ember lelkiéletét felébredjék, hanem a szenvedők a környezetüknek is javukra szolgál, amennyiben nekik is lehetőséget adnak olyan szeretetszolgálatra, amelyre szükségük van, hogy fel nőjenek a tökéletességre. Az igazi győzelem nem az, hogy megkíméltesünk a szenvedéstől és fájdalomtól, haláltól és betegségtől, hanem hogy Isten kegyelmével a szenvedést nyugalomra, a keresztet és halált örök életre, a gonoszt jóra változtassuk. Csak azért vagyunk háboruba és harcba sodorva, mert „sok viszontagságon át kell bemennünk az Isten országába” /Csel 14,22/. A nyugalom igazi értékét csak akkor tudjuk méltányolni, ha a fájdalmat megismertük; az édes értékét csak, ha előbb a keserűt megkostoltuk; a jó értékét, ha láttuk a gonoszt, - és az élet értékét is csak akkor becsüljük, ha a halálon átmertünk. Ezért Isten akarata: mielőtt birodalmába bemennék, hogy benne örökké örömléssel leljük, mindezekben a szenvedéseken át kell haladni, hogy saját tapasztalatunkból tanítást kapjunk az örök életre.

4. Mielőtt a gyöngy lassan eléri alakját, a kagylótestnek nagy fájdalmat kell eltűrni. Ha a gyöngy kagylónak gyötrellem az, hogy belehatol egy élőlény, egy magát befuró élősködő, egy homokszem vagy más anorgánikus test, - és ha nem tud tőle szabadulni, - akkor ez a puhatestű azt, ami őt ingerli azáltal értelmetlenül, hogy szépséggé változtatja.

A gyöngyök tehát fájdalommal és szenvedéssel keletkeznek, mégis, ha aztán nemtörődőmséggel kezelik őket, a fényük zavaros lesz. A szépségük, amit a fény egy különös felszíni játéka okoz, zsírral, tintával vagy hasonló anyaggal bepiszkolódhat. Öreg sirokban nemegyszer gyöngyöt is temettek a halottal, de ezek is szétestek és poruk a hulláccsal összekeveredtek. Ugyanígy van ez lelkiéletünkkel mint a gyöngy, amely fájdalom és szenvedés nélkül nem szépülhet meg. De ha a szépséget, mint olyat el is értük, még mindig féltő, hogy erről a magas fokról leesünk és fényünket veszítjük, ha állandóan - hálás és alázatos szívvel, - szeretetünkkel az Urhoz állhatatosan nem ragaszkodunk /Kor 7,35/. Ezért szükséges, hogy virrasszunk és imádkozzunk.

5. Ahogy a gyémántok és más drágakövek a természet mélyében százezer évig forróságban, hidegben és nagy nyomás alatt vannak míg teljes szépségüket elérik, így nekünk is át kell mennünk a szenvedés és fájdalom állapotán, mielőtt teljességünket elérnénk. Bár a kémikusok elő tudnak állítani laboratóriumi körülmények között gyémántokat és más drágaköveket, de ha gondosan megvizsgáljuk őket, látjuk hiányosságukat. Így mi sem tudunk rövid idő alatt olyan teljességet elérni, hogy ne legyen bennünk hiány, hanem csak azáltal, ha kitartóan a Mennyei Atya közelében és jelenlétében élünk, érzjük el saját tökéletességünket, - hiszen Ő a tökéletesség tökéletessége.

6. Ugy tűnik, mintha a nagy szivatar és szőlővihar romboló erő volna; de valójában „áldás” áldások, mert mindentől halálos ragályok és betegségek csirnit elhordják és egészséget hoznak. Eppen így a Szentlélek szele és a fájdalom, a szenvedés vihára lelki egészséget és áldást hoz.

A nap forrósága vizpárat emel fel és felhőt alkot, ami aztán mint eső hull a földre. Így az igazság Napja is azáltal ajándékoz életet, hogy az élet vizét árasztja szívünkbe.

7. Nagyon sok ember nem tudja, hogy szívének vágya ezen és a másvilágban csak Istenben nyugszik meg. Egyesek közülük - legyenek bár rílózófusok vagy gátlás nélküli gonosztevők, - ha nem találták az életben valamilyen megnyugvást, minden reményt feladnak, és - hogy minden véget érjen, - saját életüket oltják ki. A hívő kereszténynek - velük teljes ellentétben - sokat szenvednek ezen a világon, mert minél inkább felnőnek a lelkiélet tapasztalatain, annál nagyobb nehézségeket kell kiállniuk. Az evilágra hangolt ezt egyáltalán nem tudja megérteni, így nem is használ neki, hanem legyőzi és üldözi őt a szenvedés. A hívő mégsem rohan bele az öngyilkosság kétségbeesésébe, mert éppen abban, hogy minden világi hiúságról le kell mondania, találja meg a békét és az utat Istenhez. De, bár minden lelkivágya az embernek Istenben lecsillapodik, mégis vágyik a barátságra és embertársai együttérésére. Ahol ez a vágy az emberi közösség után nem talál visszhangra, ott Krisztus az, aki mindkettő: ember is, Isten is, - Ő csillapítja az együttlét vágyát és a szellemi vágyat is. Mert az emberi-nehézségeknek és szenvedéseknek megértése nemcsak Isteni lényéből, hanem személyes tapasztalásából is rakad, hiszen Ő maga is szenvedett, mint ember. És ezért minden embertől egészen együtt tud érezni, és nekik teljes mértékben tud segíteni.

8. A lelkiekre beállított emberek szenvednek ezen a világon, mert félreértik őket azok, akik az igazságot nem méltányolják, és a bűn által természetük deformálódik és szellemi felismerőképességük elvész. Ha egy ilyen lelkiemberrel találkoznak rájönnek, hogy személyiségük amazokkal nem közös; úgy érzik, szinte arra vannak ösztönözve, hogy vele szemben ellenségek legyenek. De ha az az ember, akinek lelkiismerete és érzéke Istenre érzékeny, és kapcsolatba kerül egy rokonérzelművel, felismeri a benne működő isteni életet és vonzódik hozzá.

A valódi keresztények élete hasonló a szantálrához; ez jó illatát odakinálja a fejszének - anélkül, hogy ártana annak - ami őt hasítja. Isten Seuse Henriknek /XIV. szd./ kinyilatkoztatata: „Bizonysosan elszen-

veded majd jó hirneved elvesztését, és ahol szeretetet és hűséget keresel árulást és szenvedést találsz". - Ez nagyon sok keresztény tapasztalatában megismétlődik. E világ minden istenhívó prófétának, apostolnak és magának az Urnak is szenvednie kellett. Aki meg akar menekülni a szenvedéstől, annak az igazságot kell megtagadni, lelkileg Istenből elfordulni, és a világgal kell szövetséget kötnie. Másrészt nagy kitüntetés magával az Urral közösségben - "szenvadásában részesedni" /Fil 3,10/. Akinek az Ur szenvadásából önként vállalt része van, az - ha a végső nap eljön, - bemehet az örök fényességbe, és "Veled is fog uralkodni"

/2.Tim 2,12/.

9. Mielőtt a kitűzött célt elérnénk kísértéseken, fájdalomon és szenvedésen kell áthaladnunk. Ezek a lépcsőfokok szükségesek lelkiéletünk gyarapodásához és a jövődből boldogsághoz; ezért Isten akarata, hogy a lépcsőfokokat ne lépjük át. Ha velünk kapcsolatban nem ez lett volna Isten terve, nem is kívánná tőlünk. De ha ez az akarata, mik vagyunk mi, hogy szembe helyezkedjünk Veled! Ehhez nincs mit hozzátenni. Ami osztályrészünkül jutott, fogadjuk szívesen, szívünkben ne hagyjunk semmire kétségnek helyet; mert a kételkedő sorompót állít maga és Isten közé, és ez képtelenné teszi arra, hogy jelenlétének és Veled való együttlétnek örvendhessen.

Amíg a földön élünk, túrnunk kell a szenvedést és a fájdalmat. A méh nemcsak a mózot gyűjti, hanem bizonyos célra fullánkja is van. A szép és illatos rózsza tülkőinek is meghatározott célja van. Szt. Pálnak is tülkő adatott a testében, hogy egy nagy és bölcs terv beteljesedjék. Nekünk is ét kell élni ezt a viasgidőt, hogy az a bizonyos örök cél, amiért teremtve lettünk, beteljesedjék.

V. F É J E Z E T

Ellenállás és kritika. 1. Ha az embereknek nem sikerül megérteni minket és jószándékunkat kifogásolják, vagy félreértésből szembeszállnak velünk vagy üldöznek, ebben sincs semmi új és meglepetésszerű. Rengeteg ember van, aki azt sem tudja miért él, mert különben nem arra pazarolná el az idejét, hogy beleavatkozzon más dolgába. Aki ezzel szemben megérti, hogy mi az Isten szándéka veled, annak mindig van bizonyos feladata, amit teljesítenie kell és nem kérdezi, hogy az emberek mit gondolnak és mondanak róla, mert Isten - akinek el kell számolnia - ismeri cselekedeteinek mozgató rugóit, és ő megtartja szeretetében és megvizsgálja őt. Ha a mi Urunk és Teremtőnk jó szándékainkat ismeri, miért hagynánk hogy mások ellenállása megzavarjon, különösen azért mert tudhatjuk, hogy eljön az idő, mikor éltünk jószándékai világosságra kerülnek.

Ha egy ember idegen országba érkezik, az emberek megbámulják, a kutyák meugatják. Hasonló a keresztények helyzete: ők nem e világba tartoznak - zarándokok és idegenek /Jn 17,14; Zsid 11,13/. Ezért ne legyenek meglepve, ha a világ kutyái őket idegennek tartják és meugatják, sőt, szét is tépik /Mt 7,6/. - "A kutyák ugatnak, de a karavánok tovább haladnak". A kutyák követik őket még egy ideig az ugatásukkal, aztán visszafordulnak, de a karavánok előbb-utóbb elérik céljukat.

2. Az igazsággal szemben álló kritikusok nem kaptak határozott feladatot. Talán volt utmutatásuk a jó irányba, de miután a megbízatásukat nem teljesítették, elvesztették azt. Es amikor az Isten művében a rájuk eső részt visszavették tőlük és nem volt semmi dolguk; - hogy télen kezük megint valamit tehessen, szórakozásul az emberekre, akik Isten szőlőjében dolgoztak, "köveket dobtak". A Sátán - munka nélkül találva őket - feladatot osztott nekik.

Ha egy vak tapogatva kopog a botjával, észszerű, hogy a látó félreálljon és elkerülje. De ha a vak mégis meglöki véletlenül, ne legyen

megsértve, hanem segítse a továbbjutásban. Ha dühbe gurul, akkor vakabb a vaknál, mert hiányzik az együttérzése, az embersége. Ha azért kell üldözést szenvednünk, mert az igazságot követjük, ne legyünk sértődöttek, hanem megbocsátva "tegyetek jót veled és imádkozzatok üldözőitekért" /Mt 5,44/. Es ha erre mégsem felel és ellenségeskedését nem szünteti meg, nem veszítünk semmit, az igazságért tettük, azért: Aki látóképességünket adta és Aki maga az örökségünk is jutalmunk.

A hó és jég birodalmában medvék és más állatok nyári időben felhiznak és zsirt tartalékolnak. Mikor jön a tél és több hónapig nem jutnak élelemhez, felélik ezt a tartalék zsirt. Így van ez a lelkiéletben is: az ima által tartalékot és erőt gyűjtünk úgy, hogy mikor az üldözés ideje eljön, erősek maradjunk és megingathatatlanok. Ha a szembehelyezkedés az élet szerzőjével, a mi Urunkkal akkora volt, hogy keresztre szegve megölték /Csel 3,15/, mik vagyunk; hogyan rettenhetünk vissza az üldözéstől? "Tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be" /Jn 1,11/.

3. Egyszer egy kerekedő egy idegen országba utazott, a felesége nemsokára egy fiút szült neki, de az asszony meghalt. A kerekedő a rokonnak időről-időre pénzt küldött, hogy a gyermeket tisztességesen felneveljék. Mikor a fiu már felnőtt, egy éjjel hazajött az apa és az újtól kopogott, felébresztve a fiút. A fiu tolvajnak tartotta az "idegent" és hevesen megtagadta. Az apa hiába próbálta újra meg újra magyarázni, hogy ő az apja, - a fiu sohasem látta az apját és szertörtől sem tudott. Megragadta őt, megsohazta őt átadta a rondszerzők. Reggel a vizsgálaton kiderült: ő valóban a rógóta távollevő apa. Erre a fiu a lelkiismeretfurdalástól mellét verte, sirt, komolyan bocsánatot kért és megígérte, hogy a jövőben emgedelmesen szolgál neki; a fiut nagyon bántotta, hogy az apját ilyen szügyenbe hozta és bocsánatát kérte. De szívezrek élnek közöttük, akikben nincs megbánás még most sem, és nem fordulnak Mennyei Atyánkhoz. Imádkozunk, megszorodva keményszívűségükön, hogy Isten kegyelmét nyilvánítsa ki nekik.

4. Sok ember van, aki sohasem veszi észre a saját hiányosságait és mulasztásait, csak a más hibái tűnnek a szemébe. A szem észleli a létező dolgokat, de sem önmagát, sem a saját hiányosságait nem látja. Így látunk az igazság eklenségei mindent, kivéve a saját hibáinkat. Ha tükörbe nézünk meglátjuk magunkat és a rajtunk lévő hibákat. Mi is, ha közösségben élünk a megtestesült Igével, a saját életünket felmérhetjük Isten írott szavával, magunkat az igazságban felismerve. Akkor nem csak azt mutatja meg milyen bűnösök vagyunk, hanem gyógyító és megmentő erejét is érzékeljük. - Ha engedelmesen Hozzá fordulunk, Veled szent közösségben élünk, hiányosságainkat megsemmisíti és az örökkévalóságban saját képére alakít, hogy örömrünk legyen és lássuk dicsőségét /Jn 17,24/.

V I J F E J E Z E T

Mi a gonosz? "A gonosz természetellenes és ellentmond saját létünk törvényének". /Wichcote, 1609-1683/.

"Minden gonoszt valami jó ellenében tesznek; senki sem tesz gonoszt a gonosz kedvéért". Egy érző ember, akármilyen rossz és elvetemült is, nem keresi tudatosan ami magának árt. Amit Isten alkotott, annak a gonosz nem született természete. A gonosz tönkre teszi az embert és mérgező hatású, ami másokat is megzavar, és amíg a világ áll, rombol. Az örök élet lényegének fogva jószághoz kötött, ami az Isten tulajdonsága. Csak ha az örök lények tulajdonsága lenne gonosz, akkor lehetne örök. Ha azt mondjuk: a gonoszság a Sátán tulajdonsága, ez hamis felfogás, mert őt is az ártatlanság állapotában teremtette Isten, és jelenlegi gonosz-sága azáltal nőtt fel, hogy rosszul használta szabadakarátát. A rossz tehát nem örök: kezdete volt, úgy végének is kell lennie; ennél fogva megállapíthatjuk, hogy a gonosznak vége lesz, mert önmagát pusztítja el.

2. Egy kínai filozófus - Tschu Fu Tszu /1130-1200/ - azt írja: „A születésnél minden ember hasonlít egy tiszta forráshoz, ami hegyeken és sík vidéken halad át, iszaptól és más hordaléktól zavaros lesz, de leülepedik az iszap, ha egy gát van az utjában, és csak a tiszta víz folyik tovább”. - Mengtse /Kr.e. 372-286/ mondása: „A lélek olyan mint egy buzaszem, ami a természeténél fogva jó, de ha elvetik a sorsa a földtől függ: - a csapadéktól, a trágyázástól és a környezettől”. Az ember is természetében és születésekor jó, de a környezet megromthatja.

Bizonyos szempontból igaz ez, de nem tagadhatjuk le az áteredő bűn hatását, sem természetünk rosszra való hajlamát. Például a gyerekeket ártatlannak tartjuk. Herbert Spencer /1820-1903/ szerint: „Az a népszerű felfogás, hogy a gyermekek ártatlanok, bár igaz: a gonosz tudásának ismeretére /tudomásul vételre/, de egészen hamis a rossz ösztönökkel kapcsolatban, - erről bizonyosságot tehet bárki, ha csak egy fél órát is eltölt egy gyerekszobában.

3. Ha egy ember éhezni és szomjuhozni a lélek ajándékait, és a benne lévő vágyat úgy igyekszik csillapítani, hogy része van valamilyen bűnben, Istennel szembeni engedetlenségében megsemmisíti a vágyát, de önmagát is, anélkül, hogy a keresett kielégítést megnyerje. - A Himalájában történt: Egy kiéhezett vándor csábító gyümölcsöt talált. Mohn elrogyasztotta, de az mérgeos volt; az éhes, aki kielégülést keresett és az óhság, ami őt kínozza: mindkettő véget ért, - halálba torkollott.

4. Ha a test oboedult vagy beteg, elkezdődik a szervezetben a harc a behatolt parányi kórokozók és a szervezet láthatatlan védőerő között, és ebben a küzdelemben az nyor, amelyik számban és erőben jobban el tud szaporodni. Ha a behatolt vírusokat, bacillusokat sikerül leküzdödni, ez a test győzelme. - Eppen ilyen a harc a jó és rossz gondolatok között az emberben, - és a jó és rossz között a világban. Ha a kísértés órájában a jó gondolatok győznek, ebből lelki egészség fakad és igazi boldogság.

Biztosan eljön az idő, mikor az emberek Isten kegyelmével korlátlan győzelmet aratnak a bűn fölött és a gonoszt örökre kitörlik.

VII. F E J E Z E T

A gonosz gondolatok és a gonosz élet hatása. 1. A rossz barát gonosz gondolata, tanácsa olyan mint egyfajta darázs szúrása a fiatal tölgylevelbe, ami, ha a levél kifejlődik, rajta a gubacs is megnő. A kigyónak nem árt a saját mérge, de más ártatlan teremtményeket megöl. Így a rosszindulatú embernek, aki a bűn mérget magában hordozza, nem árt úgy a gonosz mérgező hatása, mint a jónak.

2. Az-upasfa-Jáván-és-a-mérges-borostyán-Amerikában olyan mérgeanyagot /nedvet/ termel, ami a környezetükbe kerülőknek veszélyes sorvasztó betegséget okoz; így hat felismerhetetlenül a bűnös ember élete mérgezően a környezetre, és lelkibetegséget és lelkihalált is okozhat.

3. A faféreg a legkeményebb fát is elrágja annak ellenére, hogy rendkívül puha féreg, de teljesen tönkretetheti a fát. Így járunk mi is, ha Isten segítségével nem tartjuk távol a bűnös gondolatokat és rossz szokásainkat, amelyek olyan jelentéktelenségeknek tűnnek, mint a furóféreg, - lelkiéletünket egészen tönkre teszi, hogy csak a „héja” marad belőle.

4. Mérges rovarok, csuszómászók, kigyók, skorpiók szurnak harapnak és a sebbe mérgezacskójukból mérget recskendeznek, amivel halált vagy szenvedést okoznak. Vannak legyek és más férgek, amiket nem tartunk veszélyeseknek, pedig nem kevésbé halálosak; átviszik a betegséget mindenfelé, bűt, emberek sokaságának viszik a halált. - Így van, hogy sok embert nem számítanak a veszélyes gonosztevőkhöz, mégis, nem jobbak azoknál, mert anélkül, hogy mások észrevennék, használják réktelen nyelvüket, hogy maguk körül a halálos mértely tanítását terjesszék.

5. Bizonyos gyümölcslegyek az éretlen gyümölcsbe tojják petéiket. Ahogy a gyümölcs növekszik a tojócsó okozta lyuk bezárul, és mikor a peték kikelnek a lárvák a gyümölcsből táplálkoznak. Kívülről semmi sem látszik, mert a gyümölcs érett és csábító, de belül szétroncsolt, használhatatlan. Így járunk a rossz képzetekkel, rossz szokásokkal, amiket még fiatalságunkban magunkba fogadtunk. Állandóan növekednek, és miután lelkünk belsejébe hatnak, megromtják erkölcsi életünket. Ezért kora ifjúságunktól legyünk résen, mert a bűn a természetünket megromtja.

Mexikóban van egy bizonyos borsófajta, - a neve ugróborsó, - mert ha a nap forrón süti, addig hajladozik, fordul, míg egy kő vagy bokor árnyékát eléri. Ennek az a magyarázata, hogy egy rovar befurta magát a borsóból táplálkozott, míg a hüvely üres nem lett, ez a rovar, - hogy a forróságtól megmeneküljön - mozgatja úgy a borsót, míg a hús árnyékban erőlködése megnyugszik. Így nyomulnak az emberi szívbe a gonosz gondolatok, vágyak; és ha az igazság Napja fényét a bűnös életére árasztja, a bűnös nyugtalan lesz, megkísérli, hogy a sötétségbe szökhesen, ahol fény már éri, - és a sötétben elveszti Isten fényét és melegét.

6. Isten az embert saját képére és hasonlatosságára teremtette, ezért nem árthat neki semmi, ha ezt az egy feltételt megtartja: a szabad-akaratának használatánál bűnbe nem fullad. Ha bűnözünk nem Istennek ártunk, hanem magunknak és a mieinknek. A szeretet Istene azt akarja, hogy a bűn mindegyik fajtájától legyünk megmentve, hogy közösségben Vele lel-
jük örömlünket, - de a bűn kizár az Istennel való szent kapcsolatból. Minden egyes ember egymással olyan szoros kapcsolatban van, hogy ami bennünk holtyn, az másnak is rossz, és a más gonoszága a miénk is lesz. Sohasesm tettünk és soha nem tehetünk úgy rosszat, hogy másnak is ne ártsunk vele. A jó és a rossz amit teszünk, egy bizonyos mértékig hat embertársainkra. Ezért a megbánás értelme: a jövőben olyan tettektől óvakodjunk, ami magunknak és másoknak is kárt okoz, és Isten segítségével és kegyelmével - mint Zakeus, - igyekszünk jóvátenni amit másoknak vétettünk /Iz 19, 8-10/.

VIII. F E J E Z E T

Élet Krisztusban. 1. Az élet a vérben van. Azáltal, hogy Krisztus vérént ontotta, életet ad nekünk. Amint gyakran, hogy egy beteget meggyógyítsanak, szérumot, orvosságot fecskendeznek belé /transfusio/. - Így ment meg minket is Krisztus a bűn halálos betegségéből és a haláltól azáltal, hogy vérént odaadta. Az egész világmindenség egyetlen test. Minden tag az egész testtel összeköttetésben van; ha egy testrészt fáj, az egész test érzi. Ha a szérum /orvosság/ valahol alkalmazva lesz, az egész testre hat. - Ugyanígy van ez Krisztus halálával: habár ezen a világon lett keresztre feszítve, - ami csak egy része a látható és láthatatlan világmindenségnek, - a halála hatással van az egészre. És bár a világ megváltásáért egyetlen helyen /Jeruzsálemben/ lett keresztre feszítve, áldozatában az egész világ részesül. És ahogy a lélek az egész testben él, úgy Isten az Ő egész világmindenségében jelen van. Szent Bonaventura /ferences 1221-1274/ írja: „Az Ő /Isten/ központja mindenütt, de határa sehol”. Azaz: Isten a végtelen térben mindenütt jelen van.

2. Krisztust ártunk olyanná tették, mintha bűnös lett volna és a gonosztevők halálával halt meg. - Mészárolták egy történetet egy jó ember-ről: - ez csatlakozni akart egy gonosztevő bandához, hogy félresiklott életüket megmentse. Sokan azt gondolták, hogy ez az Isten embere is a banda tagja. Egy nagy betörésük alkalmával ráesett a gyanu, hogy részes a büntetésben. Fogásba vetették és mikor halálra ítélték, örömmel fogadta az ítéletet. A banditák tudták, hogy teljesen ártatlan. Halála után bántotta őket a gondolat, hogy az Isten embere miattuk halt meg, ezért sokan gonosz életüket, cselekedeteiket elhagyták. - Eppen így

cselekedett Jézus is, - és mind örökké hat ennek ereje. Ha a bűnösöket eltölti csodálatos szeretetével, az eddigieknek hátat fordítva, szívüket feléje kitarják, kitepi a rosszat a szívükből és új életet ad nekik, új teremtmények lesznek, akik Hozzá hasonlítanak.

3. 1921-ben egy erdőtüz volt a Himaláján. Amíg a legtöbb ember az oltással volt elfoglalva, észrevettem néhányat akik csak álltak és felnéztek egy fára. Megkérdeztem: - Mit láttok ott? - Azok fölmutattak egy fészekre, ami madárfiókával volt tele, de a fa ágai már lángoltak. Fellette céltalanul keringett egy madár nagy félelemmel. - Szeretnék volna a fészket megmenteni - mondták az emberek, de a tűz miatt nem tudunk oda jutni. - Odafigyeltem és láttam, hogy a fészek néhány perc múlva lángot fog. Azt gondoltam, hogy az anyamadár most már biztosan elrepül, de nem ez történt. Láttam, ahogy leszállt a fészekre, szárnyait a fiókákra terítette és néhány perc múlva velük együtt hamuvá égett. Sohasem láttam még hasonlót. Azt mondtam a körülállóknak: - Elbámultunk ezen a csodálatos szereteten. De kérem, gondolják meg, ha ilyen elcsodálkozóni való szeretet egy ilyen kis lénnyben is lehetséges, mennyivel csodálatosabb lehet annak a szeretete, aki ezt az önszertelen lényt teremtette. - Ugyan ez a végtelen szeretet indította meg úgy, hogy a mennyekből alászállva emberre lett, és aszált, hogy saját életét adta értünk, - akiket bűneinkben az örök halál fenyegetett, - megmentett.

4. Hogy Krisztus az igazság követelményét örvényesíti, azt számtalan hívő tapasztalata bizonyította. Minden tapasztalt keresztény bizonyíthatja, hogy jelenléte kielégíti a vágyakat és életet ajándékozik.

Mikor 1922-ben Palestina-ba utaztam, Jákob kutját is felkerestem, és mikor friss, édes vizből ittam felfrissültem, de 1-2 óra múlva megint szomjas lettem. Az Ur szavaira kellett nyomtatékosan gondolnom: „Mindaz, aki a vízből iszik ismét szomjazik, de aki abból a vízből iszik, melyet én adok, nem szomjazik soha többé. Az a víz melyet én adok, örök életre szolgál vízforrás lesz benne” /Jn 4, 13-14/.

Ittam Jákob kutjából és ismét szomjas lettem. De teljes alázattal és hálával mondhatom: a huz év alatt, mióta szívetem neki adtam és abból a vízből ittam, amit Ő nyújtott nekem, nem szomjaztam /lelkileg/, mert Ő igazán az Élet Forrása.

5. Tekintettel a tényre, hogy Krisztus személyében és szavaiban „a lélek az, ami életet” /Jn 6, 63/, találóan mondja dr. Parker: „Mérd fel Jézus vallási tanítását saját idejében és saját országában, összehasonlítva máséval. Gondold meg milyen művet hoztak szavai és tettei létre a világon. A legnagyobb szellemek és leggazdagabb szívek nem vallottak fenségesebb célt, és igazabb utat nem jártak mint Ő, tökéletes szeretetben Istenhez és emberhez. Ha azt mondják nekünk: ilyen ember sosem élt, -akkor az egész történelem hazugság! Feltételezhetjük, hogy Plato és Newton sosem élt? Csodálatos mivelket hogyan folytathatták és gondolataikat hogyan gondolták tovább? - Ki az az ember, aki Jézust kitalálhatta! - Csak Jézus.”

Csupán morálfilozófia, metafizika, intellektualizmus vagy civilizáció nem segíthet nekünk abban, hogy a bűnöket és féltelen szenvedélyeinket leküzdjük. Ha nem kapjuk ajándékba Isten kegyelmét és erejét, nem segíthet rajtunk az evilági nevelés és kultúra; hanem csak új eszközöket és utakat találunk ki, hogy bűnözünk és egymást megsemmisítsük. Ha tehát a bűntől és gonosz következményeitől meg akarunk menekülni, akkor feltétlenül szükséges, hogy magunkat biztonságba helyezzük, annak a kezébe, Aki teljes és szabad megváltást ajándékozhat.

IX. FEJEZET

A végső időben minden ember visszatér Istenhez.*

1. Szellemi-lelkünk adottsága kényszerít bennünket, hogy egy végtelen és feltétlen lény valóságában higjünk /Lánsel 1820-1871/.

Mint a tüzkőben a tűz, úgy él az emberszívben a vágy az Istennel való kapcsolatra. Ez a vágy elrejtett lesz a bűn kőkeménysége és a tudatlanság mögött. Aki azonban kapcsolatba kerül egy Istenben élő emberrel, vagy Isten szelleme megérinti, abban a vágy lángokként tör föl; ahogy a tüzkő is szikrázik, ha acélba ütődik,

Az emberi szívben vágy él, ami sem ebben, sem a jövőendő életben nem csitul el, - csak Istenben; ezért, ha az ember végre megtér, - miután az élettevékenysége ide-oda sodorta, - sehová sem térnet vissza, csak Istenbe.

2. Isten nem akarta, hogy az Ő létét gyenge értelmünkkel bizonyítsuk. Ha azt akarta volna, nem maradt volna szótlán. Minden időskben jelt adhatott volna, ami meggyőzőbben mindenben tültett volna, amit csak elképzelhetnénk. De az Ő akarata az, hogy az Ő népe, aki az Ő édes és életet adó jelenlétét megtapasztalta, tegyen bizonyosságot Róla; mert a személyes tapasztalat sokkal inkább meggyőz, mint a gondolati bizonyítás.

Nincs ember, aki Istent valaha is látta, vagy hallotta volna úgy, ahogy önmagában van; habár Ő sohasem szűnt meg hozzánk beszélni minden időskben prófétái és apostolai, és végül Fia által /Zsid 1, 1-2/.

Philó /zsidó vallásfilozófus, + Kr. u. 42/ szorint: „Az embori hang arra van teremtve, hogy meghallják, Isten hangját ellenben látni kell, mert amit Isten mond az tettekből áll és nem szavakból”. Ez azt jelenti, hogy Ő a természet könyvén és a teremtett világon át beszél; - de sajnos, az emberek nem ferasztják magukat azzal, hogy ezt a könyvet maguknak kibetűzzék. - Herbert Spencer /1820-1903, filozófus/ mondja: „Valóban szomorú látni, ahogy az emberek semmit sem érő dolgokkal roglalkoznak, és a legmagasztosabb jelenségekkel szemben közönyösek: nem törődnek vele, hogy az és ég mivéből megertsenek valamit is, és elmennek a fenséges eposz mellett, amit Isten ujsa a föld rétegeibe irt”.

3. Ha egy bálványimádó, aki nem Istent, hanem egy követ imád, egyfajta békét talál, ez nem azt jelenti, hogy a kőben valamilyen vigasztaló erő lakik. Vannak viszont akiknek segít az, ha a szívüket Isten alkotása felé fordítják, és Isten nekik valóban - ahogy hiszik - vigaszt nyújt. A bálványimádó imadásában ki van téve annak, hogy lelkileg nem növekszik, hanem az anyagi környezet befolyása alatt annyira süllyed, hogy belsőleg halott lesz, mint egy kő. Es ebben az állapotában nem ismerheti fel sem a saját, sem a kő teremtőjét, Aki mindezek mögött rejtve van, és aki szívének minden vágyát kielégítheti.

4. Mégis, amilyen rossz is lehet egy ember, - és élete, - ha gonosz is, - az ember lénnyben van egy isteni szikra vagy csira; ami sosem a bűn felé hajlik. A lelkiismerete és szellemi felismerő képessége eltompulhat és elhalhat, de sohasem lesz eloltva az isteni szikrája. Ezért a legelvetemiltebb gonosztevőben is mindig található még valami jó. Eszrevettem, hogy emberek, akik durván és fölöttébb kegyetlenül gyilkoltak, a szegényeknek és elnyomottaknak nemegyszer nagylelkien segítettek. Ha ez az isteni szikra vagy csira nem semmisíthető meg, akkor egy bűnös-sel szemben sem adhatjuk fel teljesen a reményünket. Ha azt mondjuk: megsemmisíthető, sodasem éreznék azért bánatot, hogy a bűn miatt Isten-től elszakítva vagyunk és lelkifélelmet sem éreznék a pokoltól. Mert a lelkiismeret félelmének hiányát és szenvedését felismerni, ehhez nincs az embernek más, csak ez a szikra. Enélkül az érzés nélkül a pokol nem

* A fordító megjegyzése: az író máshelyütt ebben a kérdésben nem ilyen egyértelmű.

lenne pokol. És ha az ember ennek a gyötrelmét érzi, előbb vagy utóbb - mert kínozza, üzi - Istenhez kell térnie, hogy megszabadítsa.

5. Az ember szabadon dönthet, de ha szabadakarát rosszul használja, magának és másoknak nagy kárt okozhat. De annyira nem tud magának ártani, hogy létét vagy az isteni szikrát megszüntetné. Ehhez senki másnak, csak a Teremtőnek van hatalma, de a Teremtő sem semmisíti meg; ha meg akarta volna semmisíteni, sohasem teremtette volna. De az ezt tenné, ez csak azt bizonyítaná: - cselekedett - anélkül, hogy az eredményt előre tudta volna, vagy felbecsülte volna. De az lehetetlen, hogy Istenről ezt feltételezzük.

Az ember saját lelkét nem teremtette és így meg sem tudja semmisíteni. A Teremtő minden teremtményt egy bizonyos célra teremtett. És ha az ember a saját lelkét és az isteni szikrát nem semmisítheti meg, és ezt Isten sem teszi, akkor a cél amiért az ember teremtve lett, egy bizonyos időben beteljesedik. És ha sokan elkészülnek és eltévednek, a végső időben Hozzá visszatérnek, Akinek a kérére és hasonlatosságára teremtve lettek, mert ez a végleges rendeltetésük.

/Az evangélikus kiadó megjegyzés: „Ebben a fejezetben Sunda a bibliai tanítás felismerésének nagyon a peremére került” - t. i. a minden ember megtérésével szemben áll Jézus tanítása: a végső időkben jobb oldalra állított Atyám áldottai, és a baloldalra állítottak között./

Az isteni szikráról írja Wislor /1880-1967/: „Ez a szikra a lélekkel együtt az emberbe teremtett; és az embernek ez a lény, amely minden módon a bűn ellen küzd, az erény irányába tart és ahhoz a forráshoz, amiből fakad”. Ahogy a test a lélek által él, úgy él a lélek Isten által. „En pedig, ha fölmagasztalnak a földről, mindent magamhoz vonok” /Jn 12,32/. - Isten az embert a Vele való közösségre teremtette, ezért nem maradhat örökre Tőle elszakadva.

X. F E J E Z E T

Erkölcösség és szépség. 1. Isten az alapja és feltétele minden erkölcsnek, mert Ő a forrása a jónak. Isten nélkül az erkölcsi élet egy köhöz hasonlít: szép, hideg, élettelen. Csak aki kapcsolatát Istennel töretlenül megőrzi, az tud jóságban és igazságban előrelépni, ami pedig a lélek szépsége. Aki nem helyezi reményét Istenbe, olyan mint a vándorúna /homoktűcska/, amit ma ide, holnap oda visz a szél és a vihar ereje és nem hagyja, hogy helyet találjon, ahol megmaradhat.

2. Azáltal, hogy Isten jelenlétében élünk és Őt ismerjük megtanuljuk, hogy saját valónkat és ittlétünket is megismerjük. Enélkül a segítség nélkül annak az Igazi Valójáról amik mi vagyunk, tudatlanok maradunk. A kínai filozófus Tschuang-Tse /Kr.e. 380-310/ mondja egy könyvében: „Azt álmodtam, hogy pillangó voltam és szálltam ide-oda, - hirtelen fölébredtem. Ott feküdtem én magam. Most nem tudom, hogy akkor voltam ember aki lepke létét álmodott, vagy most vagyok lepke, aki azt álmodja, hogy ember”. Ha az embernek a saját lényéről nincs valóságos ismerete, hogy választhat jó és rossz, erény és bűn között?

3. Kong-Fu-Tse -nek /Kr.e. 551-479. Konfucius/ különleges elképzelése volt a jóirányultságról /Rechtschaffenheit= becsületesség/ és az erkölcstről. Egy főherceg díszkedett neki, hogy saját államában milyen magas foku az erkölcs: „nálunk olyan becsületes emberek találsz, ha egy apa egy bányát lop, a saját fia is tanuskodik ellene! - Az én hazamban - válaszolta Konfucius - más a szabály: ott megvédi az apa a fiát és a fiu az apját. Ebben látjuk mi a becsületességet”. - „Egy embernek, akinek az emberi élet főszabályaiban semmit sem lehet a szemére vetni, kisebb félrelépéseinek is szabad utána nézni”. Ez összehasonlítható Krisztus tisztább tanításával: „Aki a kicsiben hi, az hi a nagyban is;

aki pedig hűtlen a kicsiben, a nagyban is hűtlen” /Lk 16,10/. A tanítás, amit Konfucius tagadó módon adott: „Ne tedd másnak amit nem akarsz, hogy neked tegyenek”, Krisztus tanításában igenlő: „Mindazt, amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek, ti is tegyétek velük” /Mt 7,12/. - Sok minden van amit, - ha megtesz az ember: bűn; de sok olyan is van amit - ha nem teszünk: bűn, - mint pl. Istent egész szívünkkel, egész lelkünkkel szeretni, felebarátunkat pedig mint önmagunkat.

4. Igazi lelki szépség az Isten határtalan szeretete, jósága és fenégsége. És mivel Ő állandóan jelen van a teremtett világban, így tevékeny részvétele világában, sokféle alakban, megvalósuló szépségben nyilvánul meg. Más szavakkal: a világban a teremtésben tükröződik a megtestesült szépség, lemásol egy belső rejtett szellemi szépséget. Emerson /1803-1882, amerikai filozófus/ szerint: „A természet minden jelensége megfelel egy kedélyállapotnak, és e kedélyállapotot csak úgy érzékelhetjük, hogy ezt a természeti jelenséget használjuk a leírásához”. - Carrit mondja: - „A szépség egyfajta só, nélküle életünk izetlen lenne”. És ez a szépség a valóságnak és jóságnak kinyilvánítása, akárhol találjuk: virágban, gyümölcsben, hegyen, tengerben, költészetben, prózában, művészetben, zenében vagy jótettekben. Ha ez a szépség szunnyadó és elnyomott érzéseinket érinti, ezek megörvendeztetnek minket, de csak ha képességünk van arra, hogy értékelni tudjuk mindezt. Így a próféták - az Őszövség szerint - rájöttek, hogy a zene a prófétáiduknál segítségükre van az igazság kinyilvánításában /Sám 10,5; 16,23; - 2.Kir 3,15/. Mi is öröszük: a zene szépsége szívünket a valóságra nyitja és segít azokat, akik képesek omolkedettségét érezni, mikor az Urat imádják.

5. A kapcsolat erkölcs és szépség között alapvető, mert az igazság mindkettő forrása és ott található, ahol az igazság otthonos. A szépség más életteljes és élettelen dolgokban is jelen van. De ha ezek a tulajdonságok az emberben nem találhatóak, - aki minden teremtmény relett áll, - akkor mélyebben áll, mint az alacsonyrendű teremtmények, sőt, az az élettelen dolgoknál is; a bűn az, ami meghamisította és utálatos lényé tette /az embert/. Ahogyan azoknak a jósága és szép élete hat, akiknek a szívüket az Igazság /Isten/ lakik, - érezzük tudatosan vagy öntudatlanul.

A tibeti utamon egy hegyi faluba értem. Az emberek ott nagyon piszkosak és mosdatlanok voltak. Eszrevettem, hogy egy fiu engem figyelmesen vizsgálgat; észrevettem, hogy a kezét kinyitva az enyémmel összehasonlítja. Nem szólt semmit, de egy kis idő múlva láttam, hogy elment és egy patakban kezeit mosta. Mikor visszajött, a megmosott kezét megint összehasonlította az enyémmel. - A kezeim tisztasága minden szó nélkül hatással voltak rá, és vágy támadt benne, hogy az övéi is tiszták legyenek. Eppen így van ez az életünkben is: a Mennyei Atyával való kapcsolatunknak - titkosan - van hatása a környezetünkre. Mennyre szükséges ezért, hogy életünkben az erények és a Mennyei Atya dicsősége láthatóvá legyen! /Mt 5,16; - Pét 2,9/.

XI. F E J E Z E T

Isten országa. 1. Azt mondta az Ur: „Ha valaki újra nem születik, nem látja meg Isten országát”; nem is szólva arról, hogy „nem mehet be”, de nem is láthatja. A testi szemek csak formával bíró anyagi dolgokat láthatnak, - de Isten szellem, és ha Őt és az Ő mennyei birodalmát látni akarjuk, „lélekből kell születni” /Jn 3, 5-6/. De akkor nem csak lelki szemekkel láthatjuk Őt, hanem Vele uralkodunk.

Ha egy ember a bűnét megbánja és Istenhez fordul, akkor Isten szeleme benne hat: újjászületik, új teremtmény lesz, és akkor és ott megkezdődik benne Isten országa, vagyis a Paradicsom. Krisztus azt mondta a

jobb latomnak a kereszten: „Még ma velem leszel a paradicsomban” /Lk 23, 43/. Ebből látszik, hogy az Urnak teljes ismerete volt a Paradicsom mibenlétéről és hatalma volt fölötte. Nem azt mondta: „Talán egy idő múlva a Paradicsomban leszel velem”, sem azt, hogy: „előbb odamegyek, Istentől engedélyt kérek, és akkor gondoskodom rólad”, - hanem mint tulajdonos, aki hatalommal beszél tulajdonáról. Így adott a halkölő latomnak vigaszt és vitte őt - mint keresztje első gyümölcsét - a Paradicsomba. - Így azok is, akik most Vele a bűnök és a világnak megcsiszoltak, éppen azon a napon ujjaszületnek, és ha a Paradicsomba, vagyis Isten országába belépnek, a szív csodálatos örömet és békéjét érzik. Akik földi módon gondolkodnak /anyagiakra hangoltak/ sem a Paradicsom békéjét nem „látják”, sem nem értik, hogy mi az az ujjaszületés, vagy Isten országa mit jelent.

2. Az Ur minden embernek lehetőséget ad, hogy megtérjen, hogy ujjaszülessen és az Ő országába bemenjen. Tudta, milyen Iskarióti Judás és hogyan fogja Őt elárulni. Mégsem bánt vele keményen, és megadta neki az értékes lehetőséget, hogy Vele éljen. Senki sem mondhatja, hogy egy gonosz embernek nincs lehetősége. De Judás kezdte el a nagy dőreséget: nem bánta meg bűnét és nem tért vissza Krisztushoz, hanem kiment és felakasztotta magát. Így járnak manapság is sokan Judás bűnőnek utján; nem mennek a Paradicsomba Isten országába, hanem újót helyükre kerülnek és a büntetés martalókévá lesznek /Csol. 1, 25/.

Az 6 „onját helyük”, vagyis a pokol olyan állapotot jelent, amelyben az ember a saját szabadakaratát használja, és Istennek nem engedelmeskedik, így önmagában teremti meg a szenvedést. Pokol nem a neve egy helynek, mert ha az egy hely volna, akkor Isten - aki minden helyen jelen van - lényének egy részével a pokolban lenne, ez sohasem lehetséges. A pokol egy állapota, ami nem Istenben áll fenn; - és aki valóban tudja Őt imádni és Istennel lelki közösségben él, örökre meg lesz védve a bűnök ettől az állapotától és a velejáró szenvedéstől.

Ahol Isten mindig van, ott van a mennyország, vagyis az Isten országa. Isten mindenütt jelen van, ezért a menny is valamiképpen mindenütt van. Az igazak, akik Őt imádják tudják ezt, és mindenütt, minden helyzetben boldogok: kinban és bosszuságban, barátok vagy ellenség között, itt vagy a másvilágon. Mert Istenben élnek és ez: Isten országa /Lk 17, 20-21/.

A bűnös látszatra kellemesen és gazdagon élhet, de szívének nyugtalanságától nem tud megszabadulni. Ha a mennyországba bemenhetne, az is pokol lenne neki, mert a pokol a saját szívében van, csak akkor léphet Isten országába, ha megváltozott szívében és ujjaszületett.

3. Isten országa a szeretet országa. Egy istenhívő egy látomásban azt látta, hogy idegen országba jutott. Mikor ott megérkezett elcsodálkozott, hogy az emberek kijöttek, hogy őt örömmel üdvözöljék, mintha egy rég nem látott testvér vagy barát lenne, aki éppen hozzájuk visszaérkezik. A városba ment velük, ahol nagy házakat látott, drága butorokkal a lakások, ha a lakók elmentek, akkor is nyitva voltak. Kérdezte, hogy lehet, hogy ez így van? De azt felelték: itt nincsenek tolvajok. Amíg az emberi szívek Isten felé zártak, az ajtót is zárni kell, - ha azonban a szív ajtaja nyitott Istennek és Ő a szívben lakozik, nem szükséges az ajtóra zárat felszerelni. Ahol Isten országa a szívekben van, ott a szeretet országa, ott mindenki szeretetben szolgál és csak a másik jólétére törekszik. - Egyszer volt itt két testvér. A fiatalabb hallotta, hogy az idősebbnek kell egy pár dolog. Így magához vett sok mindent és elindult, hogy bátyjának a házába vigye; de ugyanakkor az idősebbnek is eszébe jutott, hogy a fiatalabbnak segítsen. Csak a szeretet hajtotta őket anélkül, hogy egyik a másiknak mondott volna valamit, és így egyik is, a másik is elindult bizonyos dolgokkal a másikhoz. Féltetlen találkoztak, átéltek egymást mikor mindegyik a másik önzetlen

szeretetét látta, és igazán boldogok voltak. Így kell nekünk is egymásnak segíteni és egymást szeretni, és embertársaink javát keresni”.

Mikor az idegen tovább ment látta, hogy egy ember és egy angyal úgy találkoztak, mint igazi testvérek, és egy szívvel Krisztust, a testté lett szeretetet imádták. Mikor az idegen ezt látta, szíve ki-mondhatatlan szeretettel töltődött föl és felkiáltott: „semmi kétség, - ez az Isten országa és a mi igazi örök hazánk, amely után az emberi szív vágyódik”. Habár a mennyország az emberi szívekben már akkor megkezdődött, amíg az ember még a világban él, az életen túl is tart, abban az állapotban, amelyben nincs többé szenvedés, sem fájdalom, sem halál, sem könnyek, hanem végtelen élet és szüntelen öröm.

XII. F E J E Z E T

Szolgálat és áldozat. 1. Isten a teremésben és a renntartásban örökké munkálkodik /Jn 5, 17/. Tevékenysége sohasem szűnik meg. Ereztetjük a vérkeringésünkben és a lélogzetünkben, ami az élőlényekben szüntelenül folytatódik. De még az éleetlen teremtet világban is, - levegő, víz, föld nap és csillagok, - amennyiben teljesítik a Teremtő szándékát állandó rendezett mozgásban. Miért mulasztuk el kegyelomból nélkül mi, - akiket Isten fiainak neveznek, és valóban minden szempontból magamban állunk, mint az Ő egész érzéstelen teremése - azt a művet, amit a mi Teremtőnk kegyelmében és előrelátásában nekünk kiosztott?

2. A Sátán nem kap segítséget egy igaz ügy eredményeként, mégis szüntelenül müködi. Ejjel és nappal azon munkálkodik, hogy az embereket tévedésbe vigye. A kigyó, amely Évát bukásba vitte, most is ide-oda kuszik kéz és láb nélkül is! - Ha mi, akik az igazságot követjük és Isten megbízását és a lélek erejét megkapjuk, elmulasztjuk a mi megáldott munkánkat, akkor valóban mélyebben állunk, és rosszabbak vagyunk a Sátánál és a kigyónál. Legyünk hát éberek és virraszunk, és erőnket Istentől kapjuk, amivel a Sátánt és a gonoszt legyőzzük, és a meghatározott művet lelkiismeretünk szerint elvégezzük és befejezzük. /Jak 4, 7/.

3. Egy Sufi misztikus /nem keresztény értelemben/ egy utja alkalmával bizonyos mennyiségű gabonát vitt magával. Néhány nap múlva kinyitotta a zsákját és látta, hogy a gabonával elég sok hangyát is elhozott. Leült és elgondolkozott a hangyák helyzetén; megsajnálta a kis hangyákat, óvatosan bekötötte a zsákot, visszavitte őket eredeti bolyukhoz. - Lehetséges, hogy egy ember a tehetetlen rovarokkal ilyen együttérző legyen? De hogy lehet, hogy olyan nyomorúságosan megtörök együttérzőink, ha embertársainkkal kapcsolatba kerülve, akik Isten-képére lettek alkotva, mégis mint az elveszett bárány, vagy a megtévedt fiu eltévedtek? Bizonyosan a mi feladatunk, hogy őket az igazság útjára elvezessük, és hogy az örök hazába az Atyához visszatérjenek.

A hegyekben láttam egy hangyát, szaladgált, hogy élelmet találjon. Talált is egy magocskát, de csak megérintette és mindjárt tovább szaladt. Gondoltam, talán rossz vagy keserű a mag. De nem! Kis idő múlva sok hangyatársával jött vissza. Nem gondolt arra, hogy a táplálékot megének tartsa meg, hanem azt akarta, hogy a többieknek is legyen részük benne. - Az önző ember tanulhatna a hangyától. - Aki Istenhez kapcsol, életében sok lelki áldásban részesült, szavát azoknak adhatná, akik Róla még nem hallottak, hogy Istenel közösségben az áldását, és az örökkévaló örömet megkaphassák.

4. Egy szegény francia szobrász éppen egy nagyon szép agyagmodellt fejezett be. Ejjelre az idő nagyon hidegre és nedvesre fordult. A szobrász félt, hogy a fagy megárt az agyagszobornak, ezért fogta a takaróit

és körülcsavarta a modellt, ő pedig takaró nélkül feküdt le; reggel holtan találták, de a szobornak nem esett baja. Ha köztünk, emberek között ilyen is van, aki az életét is képes odaadni keze munkájáért, élettelen dolgokért, mennyivel inkább készeknek kell lennünk, hogy életünket élő lelkekért adjuk, akiket Isten saját képére és hasonlatosságára alkotott /1. Jn 3. 16/.

5. Ha egy sókristály fel nem oldódott, egyetlen szem borsót vagy babot sem izesít meg. Ha a nap melege a hegyekben nem olvasztja meg a havat, nem folyhat le és nem nedvesíti át a naptól kiszáritott síkságot; nap nélkül nem szállhat fel a pára, hogy felhőt képezve és esőként lehullva, a saját vidékét zölddé és termékennyé tegye. - Így áll a helyzet nálunk is: ha az igazság napjának forróságától és a Szentlélek tüzeitől nem olvad meg a szívünk /ha lemondás és áldozat nem vezet/, sem egy epedő léleknek szomjúságát nem csillapíthatjuk, sem az élet forrásához nem vezethetünk senkit oda, ahol örökre csillapítva leszünk és élővé válunk.

6. Nem szolgálhatunk a Teremtőnek és teremtményeinek anélkül, hogy nehézségekkel és kísértésekkel ne találkoznánk, - de lelkileg csak akkor növekedhetünk, ha ezekkel találkozunk. A világban senki sem mentos azoktól, és aki nem szövenedi el a kísértést, az - mint a filozófus írja: "vagy egy állat, vagy egy isten".

Nehézségek és kollektív problémák az a kereszt, amit hordanunk kell; de ha elvisszük, életet és megismerhetetlen áldást kapunk. Ahogy a madár szárnyakat hord és a szárnyak őt hordják, így megtanít a tapasztalat: - aki keresztjét örömmel veszi fel, azt a kereszt is felemeli és biztosan viszi, míg örök célját eléri.

7. Ezekhez a nehézségekhez a családi kötelességek és más feladatok is csatlakoznak. Némelyek ezt nem értik, és tehernek és hátráltatónak érzik. Polignói Szt. Angela /1248-1301/ "boldogságot kívánt magának", amikor anyja, gyermekei és férje meghaltak; először akadálynak érezte a mindennapi feladatait az Istenhez vezető úton, /később Istenhez tért és vezeklésben, felebaráti szolgálatban lelki magasságba jutott/. Hogy ezeket a feladatainkat önfeláldozással teljesítsük, éppen úgy Isten akarata számunkra, mint az, hogy napjainkat imával, bűjtel és virrasztással töltsük.

A tapasztalat arra tanít bennünket: amennyiben mások szolgálatára állunk, magunkon is segítünk és a lélek csodálatos békéjét érjük el. Ez a tény világosan mutatja, hogy bensőséges kapcsolatunk van másokkal és minden előrelépés a kölcsönös segítség és szolgálatban gyökerezik. Nevezhetjük ezt létünk alaprendjének, mert ha ezzel a renddel szembe helyezkedünk és én-központúan cselekszünk, akkor magunk és felebarátaink is kevés örömet találnak majd az életben, és önzésünk okozta viszályok miatt egymást lelkileg megsemmisítjük. - Vegyük életünk arany szabályának ezt az alapelvét a szolgálatnak: szeretetben szolgáljon egyik a másiknak. Istennek nem szolgálhatunk anélkül, hogy magunkat meg ne tagadnánk. Tanuljuk meg először - mint erről az első fejezetben szó volt - életünket az Úrral rejtetten folytatni, és amíg lábainhoz ülünk, tanuljuk a szeretet tudományát. De aztán engedjetelem kimenni az életbe, hogy embertársainkat szeressük, nekik szolgáljunk, ahogy önmagunkat szeretjük. Ezáltal életünkben most teljesítjük Teremtőnk és Urunk szándékát és akaratát, és a továbbiakban is teljesíteni fogjuk azt örökkön örökké.

Friso Malzer:
Sadhu Sundar Singh
ÜSSZEGYÜJTÖTT IRÁSAI

Hatodik rész

Krisztussal és Krisztus nélkül

Példák keresztények és nem-keresztények életéből,
amelyek megmutatják a különbséget
a Krisztussal és a Krisztus-nélküli élet között.

Ebben a könyvben arra vállalkoztam, hogy néhány lelkitapasztalatot írjak le keresztények és nem-keresztények különböző életutjáról, akikel misziós utjaim alatt, a világ különböző részein találkoztam. Kizárólag olyan eseményekre szorítkoztam, amelyeknél egyesek személyes kapcsolat révén, a saját vallási tapasztalataikat beszélték el, vagy akiket személyesen tudtam felkeresni.

Megpróbáltam összehasonlítani olyan embereket akik Krisztussal élnek, olyanokkal akik nélküle élnek: ezek vagy hűen kitartanak a saját vallásukban, vagy pedig önakarataikat érvényesítik az életükben. Hozzávettem még a saját tapasztalatomból egy keveset: mi voltam Krisztus nélkül, és mit jelent nekem most a jelenlevő Élő Krisztus.*

Ezt a könyvet azért írom, mert egyszerű elbeszélésekben kívánom megmutatni, hogy Krisztus és az Ő megváltó ereje hogyan működik az emberek életében. Mert véleményem szerint bebizonyosodott, hogy az Élő Krisztus ereje nem a filozófiában és a világ tökéletlen logikájában található meg, hanem az igaz keresztények életében és felismerésében. Bizva remélem, hogy olvasóim ezt a tényt nyitott szívvel fogadják és abból segítséget nyernek, hogy az Élő Krisztussal találkozzanak, aki az ön életüket és sok millió hívő életét gazdaggá tette.

Subathu, 1928, augusztus hó.

Sadhu Sundar Singh

1. FEJEZET

Nem-keresztények Krisztus nélkül.

Keresztények és nem-keresztények egyformán teremtményei és gyermekei az Egy-Istennek. Mégis nagy a különbség közöttük. Az emberek egy része az Ő felismerésének birtokában vannak; az Ő hasonlatosságára alakulnak át, és az örök életet és örök boldogságot öröklik, mert az emberré lett Jézus Krisztus jelenlétében élnek. Mások a saját kívánságaik utját követik és így, a saját akaratuknak vélt igazságát követve, homályban járnak: ők eltávolodnak a valódi igazságtól, megfosztják önmagukat az áldásoktól, melyek Krisztusban találhatók meg.

Hogyan különbözik azoknak az élete, akik Krisztusban élnek a többiek életétől, megmutatom a példákban, amelyeket a következőkben felsorolok.

Egy jól ismert tény: azokban az országokban, ahol az evangéliumot hirdették, ott a gondolkodás észrevehetően megváltozott, még ha viszonylag kevesen is váltak Krisztus valódi követőivé. Viszont azokban az országokban, amelyekben nem ismerik az evangélium tanítását, még körülbelül abban az állapotban élnek, mint amikor kulturálatlanok voltak és teljesen babonákban éltek.

Bizonyíték. Isten szava ezt mondja: - valamennyien Isten gyermekei vagyunk, mert Ő ugyanaz mindenki számára, és nem ismer személyválogatást: „bármely nemzethez tartozó ember kedves előtte, ha eltölti az Istenfélelem és igaz tetteket visz végbe” /Ap.Csel.10,35/, és: „Ő nem maradt bizonyíték nélkül” /Ap.Csel.14,17/. Az igazság világossága elégséges volt ahhoz, hogy a népeket Hozzá visszavezesse; azonban még nem

*Jelenlevő Élő Krisztus - Sunder Singhnek ez a sajátos kifejezése benne él attól a pillanattól kezdve, amikor azon a bizonyos hajnalon megjelent neki. - Valamennyi vallástanító meghalt; Krisztus örökké él és mindig jelen van. - /A fordító/

volt teljes az a világsága az igazságnak, amely utóbb Krisztusban - aki az igazság napja - meghidtetett /Mal 4,2; Iz 1,9/. - „Most, hogy a világ világsága” eljött, a viszonyok megváltoztak, mert az igazság keresők elindultak, hogy Őt a világságban kövessék; ellenben azok, akiknek szeme elvakult, elfordultak Tőle és a sötétben vándorolnak /Jn 3,19-21/.

Ha az ember az igazság keresésében /buzgó/ szívének vágyát nem elégti ki, nem tud megnyugodni; mert, - bár éber lelkiismerettel megkísérlelhet más módon megnyugodni, de azt a heves vágyát nem tudja elfojtani. Mégis, aki szándékosan Istent nem féli és ezzel szívének vágyát elfojtja, és a balsó sugallatokat elnémitja, - egy bizonyos békét önmagában elérhet, - de ez a halál békéje.

Most szeretném megkísérlelni annak a megállapítását, hogy mire jutottak, és mennyire sikerült a nem-keresztényeknek a lelki béke iránti vágyat kielégíteni.

Egy fakir: gyá. Nemrég láttam Hardvarban egy Sadhut egy szőges ágyon fekvődni. Odamentem és megkérdeztem tőle: „Milyen óéletről beszédes és kizsároló testet, ilyen módszerrel?” Ő kérdéssel válaszolt: „Te ezt nem tudod, hisz te is Sadhu vagy? Ez a bűnbánatomat és a test bünyargatását fejezi ki, így szolgálom Istent; azonban belátom, hogy a szőgek hegye nem olyan fájdalmas, mint amitta bűneim és gonosz vágyaim jelentenek nekem. A célom az, hogy vágyaimat megsemmisítsem, hogy aszállt megváltást nyerjek.” Megkérdeztem: „Mióta folytatod ezt; és mennyire jutottál közelebb óélethez?” - A válasza: „18 hónapja kezdtem el, azonban a célokat még nem értem el, de hát nem is lehetséges, hogy ilyen rövid idő alatt azt elérjem. Ehhez sok esztendő és sok újjászületés szükséges”.

Ezután a saját élményeiről beszélt nekem: - hogy mennyire kudarcot vallott az a törekvés, hogy saját erőlködéssel elérjem a megváltást, és hogy az Ur Jézus egy pillanat alatt a szívemet átváltoztatta és nyugtalan lelkemet az igazi békeességgel megnyugtatta, melyet sokan újjászületéssel, önkizsárolással sok esztendőn át remélnek elérni. És még hozzátettem: „Ha ebben az életben a célokat nem tudod elérni, mi biztosít téged arról, hogy valamilyen jövőben el fogod azt érni?” - En a bűneim tövisseitől és a gonosz kívánságoktól és kísértésektől megmenekültem: nem mintha valamilyen méltó lettem volna erre, vagy bizonyos jogom lett volna hozzá, hanem kizárólag Jézus kegyelme és irgalmasága által. Átdadtam magamat neki, aki nemcsak az én bűneimet, hanem az egész világ bűneit el tudja venni /Jn 1,29/. „Mert amit Neki - a bűntelennek - a kezét és lábát a szőgek átfurták a bűneink miatt, úgy most minket az Ő áldozata árán megmentett a bűntől és annak következményeitől”.

Amit ezt hallotta, nem próbált megértést tanusítani, hanem így válaszolt: „Sohasem tudom elfogadni azt, hogy pusztán ajándékként és egy rövid életben a megváltást elérjük”.

Milyen nehéz dolog az, ha valaki a Krisztusban való életet nem tapasztalta meg, hogy azt elfogadja és igaznak elismerje!

Fejjel lefelé lógya. Azután láttam egy másik bűnbánót, akinek lábai kötéllel egy fára felkötve, fejjel lefelé lógott. Akkor elmentem onnan és egy kis idő múlva, - amikor leoldotta magát, hogy pihenjen - visszatértem hozzá. Megkérdeztem tőle, hogy miért teszi ezt és mire jó így kizsárolni magát. Így válaszolt: „Jelenleg éppen nem vagyok abban a hangulatban, hogy beszéljek; azonban miután te egy Sadhu-testvér vagy, néhány szóval megmagyarázom tettemek okát. Gondold át csak röviden: mi olyan megdöbbentő, ha engem fejjel lefelé lógni látnak az emberek? - hisz maga a Teremtő minden embert az anya testében fejjel lefelé helyezte el. Nos, ez az én módszerem: Istennek bűnbánatban szolgálni. A világ szemében ez bolondság. De ezzel a magatartással szeretném az embereket arra emlékeztetni, hogy ha mi a bűnbán elmerülünk, akkor Isten szemében „fejre állunk”, még ha a világ szemében a lábunkon magabizto-

sáknak látszunk is. Én külsőleg és belsőleg is át akarom állítani magamat amíg megtudom, hogy dvégén Isten szemében jól állók”.

Így válaszoltam: „Különös gondolataid vannak. Igaz, hogy a világ fejre állt és az utjai fordítottak, azonban a világ kifordult rendjét a gyakorlatban ne vegyük át. Hogyan tudjuk mi magunkat saját erőlködéssünkkel a bűn kötelékéből kiszabadítani? Ez a feladat megaladja erőnket. Azért lett a szeretet Ura emberre, hogy bennünket a saját fogságunkból kiszabadítson /Ik 4,18/, és azért, hogy a világot újból a maga rendjébe visszaállítsa; ezért használja eszközként azokat, akiket Ő megmentett és kiszabadított” /Ap Csel 17,6/. - Erre a vezeikő jelezte, hogy nem kívánja folytatni a beszélgetést. Ezért felálltam és eljöttem.

Egy dolog biztos: dacára a félelmes szenvedésnek, melynek alávetette magát, mégsem volt képes arra, hogy életét úgy megújítsa, hogy megelégedést és békeességet nyert volna.

Remény nélkül. Ezután találtam egy másik vezeikőt; ez azt gyakorolta, hogy a nagy hősségben egész nap „öt tűz” között állt /egy négyzetes területnek a négy sarkán tűz égett, az ötödiknek pedig a forró nap sütötte/. Ugyancsak hideg időben órákosszat hideg vízben állt. Az arca a szomorúság és reménytelenség vonásai mutatkoztak. Volt velem egy másik dérfi is, aki mély részvétellel megkérdezte tőle: „Már öt éve gyótród magadat így. Megmondandó nekem, hogy ez a módszer mire tanított meg az életben és milyen hasznót nyertél öbből?” A Sadhu ezt mondta: „Nem remélok semmiféle hasznót ebből a jelenlegi életben, és a jövőre vonatkozóan sem tudok semmit, ez minden, amit erről mondhatok.”

Egy öncsonkitott kéz. Egyszer néhány napig Rikki Kesh közelében, a dzsungelben tartózkodtam, ahol sok Sadhu élt; ott láttam egy tömeget, amely körülvevett egy Sadhut, aki itt a Ganges völgyében telepedett le. Ez a Sadhu az egyik kezét a feje fölé tartotta úgy, hogy én távolról azt hittem, hogy áldást ad a népre. Ahogy közelebb kerültem hozzá láttam, hogy a karja annyira meg van merevedve, hogy már nem tudja lehajtani. Amikor befejezte a beszélgetést az emberekkel megkérdeztem tőle, mi történt a karjával, hogy így megbénult és megmerevedett. Ő bizsákn válaszolt kérdésekre mint egy hős, aki egy ütközetben győzelmet aratott az ellenségen. „Uram, - mondta - ezzel a kézzel sokat loptam és sokakat megvertem; de egyszer annyira megrémültem, hogy eddigi életem egész alapjában megrendült. A régi életemet föladtam és elhatároztam, hogy ezt a kezemet vagy levágom, vagy használhatatlanná teszem, hogy így a megérdemelt büntetést megkapja. Megbeszéltem a mesteremmel /Guru, hindu tanító/, és az ő tanácsára a karomat a fejemen tartottam, míg így megbénult és megmerevedett. Most nagyon büszke vagyok erre”.

En a következőt mondtam neki: „Csodálom a türelmedet és jószándékodat, de sajnálom, hogy egy Istentől kapott ajándékot így elrontottál. A kezedet nem tönkretenni, hanem mások segítségére kellett volna használni, és ilyen módon - bizonyos fokig - jóvá tehető volna az elkövetett kárt, amit okoztál. Az igazi türelem és győzelem nem abban áll, hogy értelmetlenül szétrombolod a kezedet, hanem hogy mások segítségére használod. Az én „Gurum”, Jézus Krisztus azt mondta: „Ha jobb kezed megbotránkozott, vágd le és vedd el magadtól” /Mt 5,30/. Ezzel azt akarta mondani, hogy a szívinkeblől vágjuk ki mindazt, ami a gonoszt szolgálja, úgy, hogy a jövőben ne legyen alkalmas ilyen célra”.

Alig hogy befejeztem az utolsó szót, olyan dühösen támadt rám, hogy ha használni tudta volna a kezét, kétségtelen, hogy megvert volna. Azután udvariasan megmagyaráztam neki, hogy milyen értelmetlen dolog volt tőle, hogy öncsonkitotta magát. Jobb lett volna, ha arra törekszik, hogy szívét megváltoztatja, mert így használhatná /a kezét/ és Isten akaratát teljesíthetné.

Hallgatás fogadalma. A következő nap elmentem egy férfit fölkeresni akiről az emberek Moni Bawa néven ismertek, aki Sadhu volt. Arra tett fogadalmat, hogy bizonyos számú éven át hallgatni fog. Ez az ember valódi igazságkereső volt. Már hat éve egyetlen szót sem vészelt. Kérdéseimre a választ: „Amit mondasz az valóban igaz; de az egyéniségem olyan rossz, hogy soha semmi jó nem jött ki a számon. En hazudni szoktam és az emberekkel sértő hangon beszéltem. Hat éve almult annak, hogy utójára beszéltem, azonban a célokat még mindig nem értem el. Jobb hallgatni, mint rosszul szólni. Édig nem részesültem semilyen áldásban és különös üzenetben sem az emberek számára; ezért jobb nekem a hallgatás”. - Még egy keveset beszélgettem vele, és egy evangéliumot adtam neki. Köszönettel vette és megígérte, hogy szorgalmasan fogja olvasni.

Egy Sanyasi /vándor-szerzetes, mint a Sadhuk/. Egyszer Banares helységben beszélgettem egy köpzett Sanyasival. A beszélgetés folyamán ezeket mondta: „A régi szabályok, melyek a Sadhu ó Sanyasi köpzésére szolgáltak csodálatosak. A hivatást az iskolában kezd, mint családapa folytatja, a későbbi életében kivonja magát a családi gondoktól és visszavonul az erdőbe. Jó végül öreg korban Sanyasi lesz - a lemondás állapotában. De a te utad, amelyre ráléptél nagyon ritka eset, mert te már fiatal korodban Sanyasi lettél”.

Azt mondta nekem: „Semmi ellenvetésem nincs a szabályaid ellen; de az alap /az ok/ amelyért Sadhu lettem, lényegesen különbözik a tiedtől. Én nem azért lettem Sadhu, mintha reméltem volna ettől valamilyen érdemet vagy megváltást. A szándékom az: minden világi igény nélkül, egyszerű módon, mint Sadhu szolgálni azt, aki engem az Ó kegyelmével megmentett. - Nem helyes az, hogy fiatalaságom és erőm legjobb napjaiban szolgáljak Nekem, aki életét adta értem? - Es te mit szólnál hozzá, ha tanítványaid egyike egy jó érett zamatot mangó helyett egy kiszáradt, csak mag és ráncos, zamat nélküli gyümölcsöt adna neked?”

Ő így válaszolt: „Egy ilyen magatartás megbocsáthatatlan lenne, a legnagyobb foku neveltlenség és sértés”.

En így folytattam: „Nos hát, ha a mi fiatalságunk napjait a saját élvezetünkre tékozzoljuk el és majd öregségünkben, gyengeségünkben csont és bőr, mulandó állapotunkban ajánljuk magunkat Isten szolgálatára; ez nem azt jelentené-e, hogy ez Istennel szemben esztelenség, sértés és bűn lenne, amit nem lehet megbocsátani?” A Sadhu így válaszolt: „Mi közöd neked mások megváltásához? Mindenkinek magának kell a saját megváltásán munkálkodnia; öröm, harag, Istenszolgálat nem mondanak nekünk semmit, mert a megváltásunk csak a saját tetteinktől függ /karma/”

Mennyivel jobb mégis Krisztus arany-tanítása: „Szeresd Uradat Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és minden erődből... és szeresd felebarátodat, mint tennmagadat!” /Mk 12, 30-31/. Ha ezt az alapszabályt betartjuk váltjuk, akkor az életünk nem lehet önző; és Istenhez való viszonyunk mint fű az apához, és magunk között mint valódi testvérek és nővérek leszünk. Ebben a szóban: szeretet, röviden összefoglaljuk az evangélium tanítását a megváltásról és az Isten országáról.

Azok az életutak, melyeket eddig megismertünk, a Sadhuk közül azok a kevesek, akik különbözőnek a közönséges emberi módtól, és az idejüket teljesen a lelki és vallási köteleességeiknek szentelik. Azonban a többi hinduk millióinak is azonos a hitük; még olyan vezérek is mint maga Gandhi bevallotta: nem sikerült Istenről bizonyítékot nyerni. A nemrég nyilvánosságra hozott önéletrajzában kimondta: „Még nem találtam meg Ot, de keresem”; és máshol ezt mondja: „Hogy még oly távol vagyok Tőle, az nekem szakadatlan kín”.

Egy nemzeti szabadságharcos. Akinek nem sikerül a szívét a saját vallásában vagy a saját tetteiben /meggyőződésében/ megnyugtatni, az könnyen hajlik arra, hogy minden vallás iránt közömbössé váljék, vagy egyáltalán elfordul minden vallástól. A nemzeti szabadságharcos egyik vezetője azt mondta nekem: „Mindaddig, amíg nem olvastam a hindu vallás könyveit, hűséges követője voltam a hinduizmusnak; de miután azokat tanulmányoztam, elvesztettem minden hitemet. Mert amikor a Védákban és más könyvekben kutattam, nem találtam olyan tanokra, amelyekre vártam, és azoknak - egymásnak messzemenően ellentmondó - tanításai teljesen összezavartak engem. Véleményem szerint nekünk egyáltalán el kell fordulnunk a vallástól és önrányításra kell törekednünk /Swaraj = Selbsterregierung/, mert évszázadokon keresztül a vallás a maga Maya-tanával más népek rabszolgáivá tett minket. Legjobb ideje, hogy ettől a szolgálattól kiszabadítsuk magunkat.” - /A Maya-tan: A látható világ önmagában csalódás, csak a láthatatlan világ valóság. Ez a tan /elmélet/ a hindut a látható világtól eltávolította úgy, hogy a világgal szemben közömbössé lett. A látható világhoz tartozik a politika /államrend/ is. Az óhitű hindu ezért nem érdeklődik a politikai és szociális előhaladás./

Erre én megjegyeztem: „De fölöttébb nagyobb minden kűtöttségnél a bűn szolgálat, ezért kell mindenkőlőtől ettől a szolgálattól megszabadulnunk. Mielőtt a Swaraj létjogosultságát megkapnánk, Isten jogát kell biztosítani, hogy bennünk lakjon és rajtunk uralkodjon. Akkor Ő a mi jogainkat is fogja biztosítani, mert nélkülük nekünk sincsenek jogaink. Ha mi például ezt a mulandó Home-Rulet /önrányítást/ követjük, akkor Krisztus nélkül az Home-Ruin - önrombolás lesz. Azért kell nekünk először Isten országát és az Ő igazságát keresnünk, akkor a többi dologban mind részesülünk” /Mt 6, 33/. Azonban az én álláspontom nem használt semmit. Ő csak tovább ismételte: „Nekünk legelőször a Home-Rulet kell megkapnunk, akkor mindenki szabadon választhatja azt a vallást, amelyik neki tetszik”.

Egy férfi, aki ott ült velünk ezt a nézetet vallotta: „Én sem hindu, sem keresztény nem vagyok, hanem az Islam-reform követője, így teljesen pártatlan vagyok és azt mondom: India a szabadságtól még mériöldnyi távolságban van, úgy politikailag, mint a vallás tekintetében. Isten segítségével még hosszú utat kell vándorolnunk, mielőtt a valódi szabadságot elérjük.

Most pedig más vallások követőinek állapotára kívánok egy pillantást vetni.

Egy buddhista remete. Egy napon, amikor Tibetben a keresztény remetéről beszéltem, egy férfi megjegyezte, hogy országukban is sok remete él, és a szembe-lévő-hegyen-van-egy-barlang, amelyben már hosszú években át egy-lóma él imádságban és elmélyülésben. A barlang bejáratát befalaztatta és soha nem jön ki onnan. A szomszédságból az emberek naponta egyszer teát és pirított árpalisztet szoktak neki egy nyíláson keresztül beadni. Miután már hosszú ideig a sötétben élt, megvakult, és életének hátralevő részét is a barlangban akarja eltölteni. Magammal vittem a férfit, aki ezt nekem elmondta és fölmentem, hogy a remetét fölkeressem. Egy ideig várni kellett, mert éppen imában és elmélkedésben volt mélyülve. De aztán kérésünkre előjött és a nyílás közelébe leült. Lehetetlen volt Őt abban a sötétben és szűk cellájában látni, és Ő sem látott bennünket, mégis könnyen tudtunk egymással beszélni. Először azt kérdezte, hogy honnan és mi végett jöttem. Azután én kérdeztem meg Őt tapasztalatairól: „Milyen eredményt értél el ezzel a magányos elmélyüléssel, miután Buddha Istenről semmit sem tanított, - kihez imádkozol?” - Ezt mondta: „Én Buddhában Istent látom és hozzá imádkozom. Nem azért rejtőzöm el ebben a barlangban, hogy valamit elérjek, hanem hogy még jobban megszabaduljak minden vágytól, hogy valamit

kívánjak. Arra törekszem, hogy a Nirvanát elnyerjem, - minden érzelem és vágy kioltását, legyen az akár szenvedés vagy békeség. Azonban még mindig testileg és lelkileg sötétben vagyok, és nem tudom mi lesz a vég. Azt tudom, hogy ami még mindig hiányzik nekem, valamilyen másik újjászüléskor meg fogom kapni."

Azt válaszoltam: "A vágyat és érzelmet, mely benned van Istentől kaptad, nem azért, hanem elnyomod és eloltad, hanem hogy Benné elcsendesüljön. Ha a Teremtő azt akarta volna, hogy megsemmisüljenek, akkor meg sem teremtette volna vágyaidat; ezek megsemmisítése nem megváltás, hanem öngyilkosság, mert ezek elválaszthatatlanul az élethez tartoznak. Az a kísérlet, hogy a vágyakat megsemmisítsük, teljesen hasztalan, hiszen az a vágy, hogy egy vágyat megöljünk, szintén vágy. Hogyan lehet ily módon szabadságot és megváltást elérni, ha egyik vágy a másikat okozza. A legjobb a vágyat nem elfojtani, hanem Öbenné kielégíteni, aki ezt alkotta, - és ebben van az igazi megváltás". - "Nana! - szölt ő, - majd meglátjuk, hogy majd mi lesz", - és ezzel befejezte a beszélgetésünket.

Egy kínai orvos. Pekingsben egy gyülekezet előtt beszéltem Krisztusról, a világ Udvözítőjéről. Amint befejeztem hozzám jött egy kínai orvos és a következőket mondta: "Krisztus csak kb. 2000 éve született, de már jóval előbb működött országunkban olyan tanító mint Konfuciusz. Hogy lehet azt állítani, hogy Krisztus tanítása a világot átható tanítás? Konfuciusz és a többi tanítóink tanításai és példái kielégítettek minket?"

"Azt válaszoltam: "Ha te azt mondd, hogy Krisztus csak 2000 éve jött a világra, akkor te tévedsz. Már jóval, mielőtt emberre lett, már a világban volt, de a világ nem ismerte fel Őt; akik azonban megismerték Őt, örömmel telt benne /Jn 1,10; 8,56-58/. En nem vagyok ellene Konfuciusznak és tanításának, de mondd még nekem, mennyire haladt előre Kína az ő tanítása és példája révén; és mondd meg nekem, hogy különösen te mit nyertél saját magad részére a tanításából?"

Ő így felelt: "Ez a tanítás nem hasonlít egy falathoz, amit az ember lenyel és a hatás azonnal észleljük. Az eredményt lassan, saját maga mutatja meg". Így folytattam: "Kétségtelen, hogy egy falatot nem emésztünk meg azonnal úgy, hogy szervezetünknek részévé váljon, de legalább azonnal örülünk a jó ízének, ha csak valamilyen betegség az izlésünket nem gyengítette le. Magában a jó tanítás hasonlít a gyémánt nyakékhez amelyet, ha egy betegnek a nyakába akasztunk, a betegség nem hat rá. Krisztus tanítása azonban nemcsak jó tanítás, hanem egyúttal "lélek és élet" /Jn 6,63/, és a sok-sok millió, akik befogadták Őt általa új életet nyertek".

Az orvos azt mondta: "Ez az új élet és átalakulás nem jöhet kívülről, hanem a saját erőfeszítésünkön múlik". Azt mondtam: "Valóban, az események elfogadása tőlünk függ, mégis: az új életet a saját erőfeszítésünkkel nem nyerjük el. Egy vad fa saját magától nem lesz nemes fa, de oltással nemes fává változik. Hasonlóképpen a bűnös ember is, ha a hit által Krisztusba lesz beoltva; Krisztus élete belé árad és átváltozik egy új teremtménnyé, - ez a megváltás". Itt elhívták az orvost egy beteghez, így vége lett a beszélgetésünknek.

Egy Rabbí. Jeruzsálemben találkoztam egy zsidó rabbival, aki szemléletében elég nyílt volt. Megkérdeztem tőle, mit gondol Krisztusról és az Igéret Földjének jövőjéről. - Azt mondta: "Ami engem illet, én várom a Messiás eljövételét, és hogy helyreállítja az Igéret földjét; de nem tudom, hogy ez az óhaj ebben az életben, vagy a jövőben fog beteljesedni. Azt sem tudom biztosan megmondani, hogy Jézus, akit ebben a városban feszítettek keresztre, a Messiás volt-e, vagy a Messiásnak még ezután kell eljőnie. Természetesen, hozzá kell tennem, Jézus nagy próféta volt, és az én népem szerrőlött kemény és embertelen

módon bánt vele. És tudom, hogy a mai napig bűnünk büntetését szenvedjük, amiért megöltük őt: - „Az ő vére mirajtunk”.

Még sok beszélgetést és hasonló esetet tudnék elmondani, de ennyi elég lesz. Akinek alkalma volt más országokban a különböző vallások követőivel érintkezni, és aki azok inségét részvétellel tanulmányozta, meggyőződhet arról, hogy: ha Krisztus nem érinti meg őket, akkor az életüknek nincs tartós békéje és reményisége.

Sokan éreznek életükben olyan hiányt, hogy sohasem remélik, - hogy saját erőlködésük vagy esetleg azok a jótettek amit elérték - kielégítik őket. Mennyire igaz mégis Isten szava: „Akiben a Fiu van, annak van élete; akiben nincs Isten Fia, annak nincs élete" /1.Jn 5,12/.

----- 0 -----

2. F E J E Z E T

Nem-keresztények Krisztussal. /Krisztushívó nem-keresztények/

Aki Indiában keresztény hívőként munkálkodik és a népnek minden osztályával szoros kapcsolatba kerül, tudja, hogy figyelemreméltó nagyszámú nem-keresztény van, akik titokban hisznek Krisztusban mint megváltójukban. Ezt a tényállást többé-kövésbé megtaláljuk más országokban is. Vannak sokan olyanok is, akik ugyan nem tekintik megváltójuknak, de ennek ellenére erősebb befolyása alatt állnak, mint a saját vallásuk tanítóinak. Tudomásom van egész nagyszámú nem-keresztény vezetőkről Indiában, akikre Krisztus szelleme nagyon nagy hatással van; de még egyáltalán nem ismerték fel, hogy Jézus már mennyire megnyerte őket.

Krisztus befolyása az ellenfélre. Nagyon figyelemreméltó, hogy Krisztus sokszor még olyan emberek életében is észrevehetően működik, akik a saját vallásuknak szenvedélyes követői, és a kereszténységgel szemben ellenséges a magatartásuk. Odáig mennek, hogy a saját vallásukat nyilvánosan kritizálják és Krisztus tanításának fényében akarják azt megújítani. Sőt, sokan utánozzák a keresztényeket. Ha az ő vallásukat ujszerű módon előadják, úgy sokszor a régi tanítók szavait használják, azonban azt új tartalommal töltik meg, amit közvetve vagy közvetlenül a kereszténységtől vettek át. Ezen az uton már annyira mentek, hogy saját tanáikat keresztény kifejezésekre öltöztetve adják elő. Ezáltal már sokan, keresztények és még nyugati tudósok is félre lettek vezetve: ugyanis azt hiszik, hogy a kereszténység és a nagy világvallások között nincs nagy különbség.

Ebben a fejezetben azokról szeretnék tudósítani-akik anélkül, hogy a saját nem-keresztény környezetüktől megvááltak volna, mégis megkísérlik az életükben Krisztust követni.

"Ne tiltsátok meg neki". Szűkkeblű keresztények sokszor nem tekintik azokat keresztényeknek akik, bár Krisztusban hisznek, de maguk nem csatlakoznak semilyen keresztény közösséghez. En sem tartom helyesnek, hogy nem merészelnek nyilvánosan megnyilatkozni; mégsem érzem azt, hogy ők nem keresztények. Közöttük találunk olyanokat, akiknek Krisztusért végzett szolgálatai messze túltesznek sok keresztényen. Ez különösen ott mutatkozik, ahová keresztény munkások nehezen tudnak eljutni. Nincs jogom valamelyik nevet nyilvánosságra hozni az ilyen csoportokból; azonban a hitükről és műveikről tudósítani tudok. Az álláspontjuk hasonló azokéhoz, akikre János ap. az Urnak a figyelmét rölhívta: "...láttunk valakit, aki ördögött üzött a te nevedben. Megtiltottuk neki, mert nem követ téged mivelünk. - Jézus így válaszolt: Ne tiltsátok meg, mert aki nincs ellenetek, veletek van" /Lk 9,49-50/.

Sok keresztény van közöttünk, akik azt mondánák a nem hivatásos munkásoknak, meg kell nekik tiltani, mert nem tagjai a hivatalos egyháznak. De hát, ha az Ur nem tiltotta el őket, akkor nekünk mennyiben van jogunk hozzá!

Titkos vagy nyilvános szolgálat? Több alkalommal találkoztam olyan emberek csoportjával akik, jöhetnek mint titkos tanítványok élnek társas egységben, és tevékenységükkel képességük és felismerésük mértéke szerint az Urnak szolgálnak.

Egyik napon megkérdeztem közülük az egyiket: „Miért nem valljátok meg az Urat nyilvánosan az emberek előtt?” /Mt 10,32; Mk 16,15-16/. Ezt válaszolta: „A mi társaságunkban ezrével vannak férfiak és nők, akik különböző életkörülmények között élnek. Valamennyien hisznek Krisztusban mint Üdvözítőjükben és az ő nevében meg vannak keresztelve; imádják Őt és örömmel szolgálnak neki. Habár a társaságot teljesen áthatotta a kereszténység, tevékenységünket mégis titokban végezzük. Nem ember-e ez a sokezer, akik előtt mi tanúságot tesszünk? Es most még néhány szót a munkánkról. Különböző utak vannak; amelyekben járunk. Ha olyan sokan nyilvánosan dolgoznak kell, hogy legyenek olyanok is, akiket az indítja, hogy rejtve működjenek. A testünk belső és külső szervekből áll. Valamennyi ugyanazon testhez tartoznak és ugyanazon szellem irányítja, habár a munka, amelyet el kell végezni, még oly különböző. Pontosan így van ez Krisztus Testével, amelyet Egyháznak nevezünk. Ezenkívül hasonlítanak a keresztények a sóhoz vagy a kovászhoz, amelyek lassan és csendben dolgoznak. Krisztus bennünk „emberhalászok”-nak is meghívott. Te is tudod: ha a halász kiveti a hálóját, azt zajtalanul teszi, különben a halak mind eltűnnek. Jelenleg vannak a társadalmunkban halak, szőkeval, kisgyermek és nagyok akik, amikor a zajos halászokat látták, Krisztustól elirramodtak. Most azonban szilárdan oltalmába veszi és senki sem tépheti ki őket a kezéből. Es most ezek is igyekeznek ugyanúgy csendben, másokat az Üdvözítőhöz vezetni. Nos mondj, hogy ez az élet Krisztus akarata szerint való, vagy nem?”

Valóságos keresztény élet. Nem fér ahhoz kétség, hogy az igazi keresztény élet, akár nyilvános vagy rejtett és bárhol, mindenkör jó gyümölcsöt hoz és jó hatással van másokra. A becsületes igazságkeresők, ha egy ilyen valódi hívő életét látják, minden bizonnyal az Elet Forrásához fognak eljutni.

Elmondok egy példát. Két prédikátor kiment a piacra, hogy ott prédikáljanak. /Indiában és másutt is szokás volt/. Az első jól képzett és jó szónok volt. Elkezdett beszélni, azonban néhány perc múlva egy hindu kérdésekkel ostromolta őt, és kénytelen volt a beszédét abbahagyni, hogy a kérdésekre válaszoljon; ezekkel azonban csak saját magát, de nem a kérdezőt elégitette ki. Végre, mikor már nem tudta folytatni, a társához fordult: - most ez a testvér fog neked válaszolni. Ez a másik prédikátor sem jó szónok, sem ügyes előadó nem volt, azonban igazi keresztény és buzgó-ímszózó. Amikor előlépett, a hindu ösztözetett kezekkel meghajolt előtte és üdvözölte őt, azután az előző prédikátorhoz szölt: „Neki nem kell kérdéseket róltennem, mert ismerem az életét; az ő életében az Elő Krisztust láttam, és rajta keresztül megtaláltam az Üdvösség utját. De az ellenvetésem neked szól: mert a szóddal hirdeted Krisztust, de az életteddel megtagadod. Sokkal jobb lenne, ha az ilyen ajkak egyszer a mindenkorra zárva maradnának, mert te engem és másokat Krisztustól távol tartottál. Bár a társaddal évekkal ezelőtt találkoztam volna, akkor nem maradtam volna olyan sokáig távol az én Uramtól. De ami sokáig várat, a vége jó. Ebben is kell, hogy valamilyen hasznos cél rejtőzzön. Isten bocsásson meg neked”. - Amint a megbírált prédikátor ezt végig hallgatta, meghajolt fővel, szegyenkezve ment haza, - és az ujjonnan megtért az Isten-emberével távozott, és Isten szolgálatára szentelte életét.

Keresni és találni. Van egy általános tapasztalat: - aki keres, az talál és aki talált, az tovább keres. Ahogy Pascal /1623-1662/ mondja: „Nem kerestél volna engem, ha már meg nem találtál volna”. Aki Isten jelenlétét még nem tapasztalta meg, az közömbösen fog viselkedni abban, hogy Őt keresse vagy nem. Isten minden embernek értelmet adott a jelenlétének megértéséhez; de az embertől függ, hogy keresi-e Őt vagy nem. Mi mindnyájan elérhetjük Istent; azonban, hogy Vele kapcsolatot létrehozzunk, a szívünket összhangba kell hoznunk Vele. Ha a rádió-adó közvetítését - éneket, zenét vagy előadást ami a kisugárzó hullámokban jelen van - hallgatni akarom, akkor szükségem van egy rádiókészülékre, amely pontosan a megfelelő hullámhosszra van beállítva. Ha akészüléket nem állítom be vételre, akkor teljesen mindegy, hogy az adó sugáros, vagy nem.

Egy igazságkereső. Egy igazságkereső elbeszélte nekem a tapasztalatát: „Az én régi vallásomban találtam egyfajta vigaszt, bár a béke birtokába nem jutottam. Mégis, ez a vigasz felébresztette bennem a vágyat a valódi békeesség után, és mialatt kerestem, csodálatos módon, fokozatosan odavezetett /a vágyam/ a békeesség forrásához, amikor ennyire jutottam, tudatára ébredtem annak; ez az indítás /vágy/ és ez a szívbéli békeesség, mindkettő - az Elő Krisztustól jött, amelyben minden nyugtalan vágyam nyugalmat talált”.

A saját állapotomat és más igazságkeresőket, akik előbb Krisztust nem ismerték, a következő történettel tudom megvilágítani: - Ezelőtt néhány óvval egy óhinog időjén, volt egy tolintályos állásban lévő férfi, pénz nélkül és közel az éhhalálhoz. Buzgóságából vagy szegénységéből nem akart gyámoltalan helyzetéről beszélni, sem pedig segítségért könyörögni. Csak egyedül Istenhez tudott fordulni. Az imája hamarosan meghallgatást nyert: egy kerekedő, aki röviddel ezelőtt idegen országból visszatért, értesült a súlyos állapotáról: éjnek idején, titokban élelmiszert küldött a lakására. Ezen ima meghallgatásának nagyon örült, letérdelt és kiöntötte szívét Istennek, és dicsőítette Őt. Nemsokára véget ért az éhínség. Ekkor fölkereste őt a kerekedő és anyai pénzt előlegezett neki, amennyire szüksége volt. Ahogy felismerte a jótévőjét, szinte hálával lábaihoz esett és megcsókolta. Ekkor ráismert, hogy jótévője a saját bátyja, akiről azt hitte, hogy már régen meghalt az idegen országban.

Egy Pandit. Egy napon felkerestem a zarándokokat egy Ganges melletti városban. /A zarándokok a folyóban a szokásos fürdést végezték/. Eppen hogy fölálltam, odajött egy Pandit, leült mellém és megkérdezte: „Te is eljöttél a többi zarándokokkal fürödni?” Azt mondtam neki: „Nem, én már a hitem által Krisztus véreben megfürödtem, és az ő kegyelme által meg vagyok mentve, ezért nincs szükségem a szertartásos fürdőre a Gangesbe. Azért jöttem ide, hogy a zarándokoknak beszéljek az Üdvözítőről”. Amikor a Pandit ezt hallotta, meglepődött; az én csodálkozásom sem volt kisebb, mikor ő sugárzó arccal mondta: „Ez remek, Swami; én is azért vagyok itt”. Es nagy szeretettel átölelt. Mikor ezt többen a zarándokok közül látták odajöttek, hogy a kettőnk között folyó beszélgetést hallgassák. Mind a kettőn prédikáltunk nekik az evangéliumról, és ők figyelmesen hallgatták.

Akkor az egyik zarándok megkérdezte: „Talán Krisztust Krishna-nak gondoljátok, vagy pedig valamely más megtestesülése az Istenségnek?” Ekkor a Pandit egy pár Sanskrit verset mondott el és így válaszolt: „Mi nem Krishna-ról beszélünk, hanem Krisztusról, a büntelen megtestesülésről, ami a Shastras-ban van megígérve; mert Krishna nem azért jött, hogy a bűnösöket megmentse, hanem hogy megsemmisítse őket; de Krisztus azért jött, hogy megmentse a bűnösöket” /Mt 9,13; Lk 9,56/.

Mikor a beszédet befejeztük, a Pandit elvitt engem a házába és bemutatott a feleségének és két fiának, akik ugyan olyan komoly és buzgó keresztények voltak, mint ő maga. Mikor az étkezést befejeztük, még egy pár órát elbeszélgettünk s elmondta nekem, hogy már sok esztendőn át ehhez hasonló módon dolgozik az Urnak, és az ő prédikációi nyomán már sokan tértek át a hitünkre. A helybeli miszionáriusok és keresztények nem ismerték őt, - bár a mag, melyet elhintett kikelt és növekedésnek indult, de ők nem tudták, hogy - hogyan. /Mk 4,26-29/.

Megkértem, mesélje el nekem, hogyan lett keresztény, és ő elmondta nekem a történetét: „Sokszor hallottam Krisztusról, de az előítéletem mindig távoltartott, és - amennyire csak tudtam - tartózkodtam a miszionáriusoktól, a keresztényektől és az ő Krisztusuktól. Egyszer aztán találkoztam két képzett férfival a Kumbh-Melanon /vallásos ünnep Indiában/ Allahabad-ban, ezek a Pitkos Keresztény Társasághoz tartoztak. Sanskrit tanítók voltak. Klószor hinduknak tartottam őket, mégis lassan-lassan, nagyon világosan bebizonyították, hogy egyedül Krisztus a Megváltó. Néhány nap múlva meg is szünt minden kételkedésem és félreértésem a kereszténységgel szemben. Akkor az a két Sadhu a Jumna folyóban megkeresztelt az Atya, a Fiu és a Szentlélek nevében. Attól a naptól az időmet és erőmet a Megváltó szolgálatára szenteltem. Ha én azzal a két Sadhuval nem találkoztam volna, akkor valószínűleg sohasem lettem volna keresztény.

Törvény és megváltás. „Ez a két Sadhu - folytatta a Pandit - magyarázatot adott egyes nehézségeim tisztázására. Ezeket mondták például: ahogy egyes vallásokban a törvényt tanítják, úgy van a hindu vallásban is a Karma-törvény /a teljesítmény és annak fizetése/. A törvény senkit sem tesz jó-vá. Csak megkülönbözteti a jót a rossztól, vagy különbséget jelöl meg arról, hogy mit tegyünk és mit ne tegyünk. Még soha senki sem teljesítette a törvényt, és senki sem tudja azt teljesíteni, ezért nincs meg az emberekben a feltámadás reménye. Nem azon mulk, hogy a törvény Mózesétől van-e, vagy Rshitától /indiai bölcs, a kegyelmet és igazságot Krisztus adja. A törvény senkit sem tesz igaz-zá, csak az igazságosság fontosságát hangsúlyozza, és ezt Krisztus adja azzal, hogy emberre lett, beteljesítette a törvényt /Róm 5,19/. És azért, hogy a saját életét adta oda, azoknak is életet ajándékozott, akik a saját bűneikben halottak. És amikor a megváltás mívét bevégezte felkiáltott „Beteljesedett” /Jn 19,30/.

„Most - fűzte hozzá a Pandit - hiszek a családokkal együtt Krisztusban, nem csupán mert valaki az inségünktől megmentett hanem, mert személyes meggyőződésből felismertük: - Krisztus valóban a mi Megváltónk és megváltója a világnak” /Jn 4,42/.

Egy egyiptomi Muslim. Emlékszem egy hasonló bizonyítokra, amit nekem elmondtak, amikor Kairóban voltam. Aki ezt elmesélte, külsőleg Muslimnak látszott, de szívében keresztény volt. Ezt mondta: „Gyermekkorom óta a törvény és Isten parancsolataira oktattak. Valóban a törvény szerint akartam élni. De beláttam, hogy oly sokszor kudarcot vallottam, hogy a végén minden reményemet elvesztettem. Tudtam, hogy Isten kegyes és irgalmas, azonban nem találtam nyugalmaimat. Valahányszor bűnös állapotomra gondoltam, tisztán felfogtam: Isten és a mennyország szent; de én sohasem tudnék - még ha bűneim megbocsáttatnak is - benneni a szent Isten jelenlétébe, míg a bűnös lényem át nem változik és meg nem tisztul. Eveken át tanulmányoztam a Koránt, a Hadith-ot és más szent könyveket, hogy megtaláljam a módját, hogyan szabadulhatok meg a régi lényemtől, hogy üdvöt és új életet nyerjek; azonban minden fáradozóm hiába volt. - Mégis, köszönöm Istennek a szeretetét, hogy még mielőtt elindultam Őt keresni, máris Ő keresett engem. Még amikor én őt és ő engem megtalált, még nem ismertem Őt tökéletesen, amíg ujja nem születtem. Most ismerem: az Ő képmása bennem van, és mióta a világ

teremtetett az enyém volt és én az Övé. A szívem most telve van békével, mert megtaláltam a valódi iszlámot /békét/: Jézus Krisztust, akit keresztire feszítettek, de örökké él. Az életem hátralevő részét az Ő szolgálatában töltöm el.

Azután folytatva a szót hiányolta, hogy az egyházban a lelkiélet oly alacsony fokon áll és hozzátette: „Jobb lenne nekem a Niluaba fulladni, semhogy az egyház tagjaként megkeresztelkednem; mert tagjainak az életmódja sokszor csak kevéssel jobb, mint az én régi vallásom követőinek. Mire volna jó a tövisből kiszabadulni és a bogáncs közé esni, vagy a mocsarból kijönni és az iszapba elmerülni? Ugy tűnik, hogy jobb ha távol tartom magamat valamennyiüktől, és kapcsolatban maradok az én Urammal, hogy bármikor és bárhol bizonyosságot tegyek róla. Bizonyosan hiszem, hogy Ő a szolgálatomat elfogadja.

Ez az ember jól ismerte a keleti és nyugati keresztényeket, ismerte erkölcsös, lelki- és szociális életüket. Sohasem lett volna tagja az egyháznak, bár Krisztust elfogadta; mert úgy találta: volna egyházakban hiányzott az együttérzés, a szeretet és a keresztény közösség.

Ez a tényállás felhívja a keresztényeket, hogy ébredjenek és ismerjék fel felelősségüket, - mert ez a férfi semmiképpen nem egyedülálló. Sokan - hozzá hasonlóan - akiket egyes egyházak hidegsége eltaszított, távol tartottak maguktól; - és Krisztus maga fogja nekik - a Krisztus-nélküli keresztényeknek - mondani: „Sohasem ismertelek titeket!”

Két testvér. /Mt 7,23/.

Egy másik rórrí, akivel többször találkoztam, sok évi korosús után megtalálta Krisztust, a Megváltóját. Ő is távol maradt a látható egyháztól, és a saját módján munkálkodott és kötségbonthatatlan, hogy az Ur megáldotta működését. Egy napon egy másik rórrí jelenlétében egy nagyon érdekesítő eseményt mondott el a munkájáról: „Amikor én Krisztust mint Megváltómat elfogadtam és Ő elfogadott engem, arra törekedtem mindenekelőtt, hogy a hozzátartozóim megismerjék Őt. Hogyan András először testvéremhez, Péterhez ment /Jn 1,41/, úgy szólítottam én is először testvéremet; - Megtaláltam a Názáreti Jézust, Ő megszabadított bűneimtől és megajándékozott az igazi békével, amelyet sok éven át kerestem.

Amint ezt meghallotta dühösen rám ordított: - Átok rád és a te békédre! Te el akarod hagyni a hindu vallást és ezekhez a keresztényekhez csatlakozni, akiknek a vallása nem más, mint csalás. Szégyent hozol a magad és családod nevére. Akkor már jobb, ha kutba ugrasz. En Ishwarhoz /Isten/ imádkozom, hogy visszavezessen az igaz utra, vagy sujtson vaksággal, hogy az igazságot belásd és a vallásodat ne hagyj el. En azt mondtam neki: - Ne mérgeledj, hanem vizsgálj meg magadban komolyan ezeket a dolgokat, akkor majd meg fogod látni, hogy melyik vallás hamis és melyik az igaz. Te imádkoztál az istenedhez, hogy vakuljak meg; én viszont kérem az én Istenemet - aki a szeretet, - hogy nyissa fel szemeidet, hogy Őt lásad és megismerhesd.

Amint ezt hallotta, elhallgatott és csendbe maradt. Több napon át folytattuk beszélgetésünket, és bizonyos idő után azt mondta nekem: - Nohát, nem lesz nagy baj, ha te továbbra is Krisztusban hiszel - és nálunk fogsz lakni; előrebozsátom, te innen nem mész el valamely Miszióstelep baromfiudvarába! Ezt válaszoltam: - Nem érzek semmi vágyat, hogy a miszióban lakjak, mert én nem valamely Páter vagy prédikátor személyére való tekintettel lettem keresztény, hanem kizárólag Krisztus akaratából, aki mindig velem van /Mt 28,20/. Azután elkezdte velem naponta a Bibliát olvasni, és Isten lelke elkezdett benne működni. Isten meghallgatta az imámat és relnyitotta testvérem szemeit, aki azért imádkozott, hogy én vakuljak meg. Ő most nemcsak test szerint, hanem lelki kapcsolatunk révén - Igazi Testvérem. Aztán odarordult a mellette levő férfihez és szólt: - Ez a testvérem. Akkor ez is elkezdte nálatelt könyvek közt elmondani keresztény tapasztalatait, és mi hárman együtt letérdeltünk és imádkoztunk egymásért. Aztán elkészöntünk békeköszöntéssel!”

Egy Sikh sardar. Egy napon elmentem egy ialuba prédikálni, melynek lakói főleg Sikh-ek voltak. Amikor rájöttem, hogy én egy áttért Sikh vagyok, hevesen ellenkeztek a prédikációmmal és elkezdtek engem tégladarabokkal dobálni. Últ köztük egy férfi, aki figyelmesen leste a dolgot. Ez azonnal felállt és intette az embereket, hogy hagyják abba és megvédett engem a támadásuktól. Később megtudtam, hogy ő egy tekintélyes és befolyásos földesúr. Amint az emberek elkezdtek szétoszlani, elvitt engem a lakására és szeretettel megvendéglelt. Mikor kipinentem magamat félrevonultunk és fenntartás nélkül feltárta szívét és elmondta a következőt: „Pár évvel ezelőtt elmentem egy országos vásárra, ott volt egy ember, aki vallásos könyveket árult. En is megálltam ott és megnéztem egy Evangéliumot. Egyes hü követői az Arya Sama-j-nak /egy 19 sz.-i hindu mozgalom/ közbeléptek, leintettek engem és másokat, hogy ilyen könyveket ne vásároljunk; de egy Sadhu, aki mellém jött megszólalt: - Nem, nem, ne féljeteK és ne legyetek szűkkeblűek. Ez a könyv, bárki olvasta, még senkit sem vezetett rosszra; azonban sokak életét megváltoztatta. En magam is szoktam ezt a könyvet olvasni. Ha a hindu, buddhista, iszlám vagy más vallás olyan gyenge és olyan kevés bizonyító erővel bír, hogy ennek a könyvnek egyszerű olvasása amazokat föllümulja, legyőzi, akkor egyáltalán nincs értelme azokban hinni. Jobb, ha egy ilyen vallást követünk, ami a többieket föllümulja; ez megszabadítja követőit a bűntől, ezáltal megerősödnek és győzelmeoK lesznek”.

„Erre folytatta a Sikh: „elkezdődött egy vita az Arya Sama-j-követő és a Sadhu között. En azonban úgy tettem, ahogy a Sadhu tanácsolta, megvettem az Evangéliumot és elmondtam. Sajnálom, hogy azzal a Sadhuval már nem találkozhattam. Ahogy hazáértam, elkezdtem és naponta tanulmányoztam az evangéliumot. Es ez úgy hatott rám, hogy az életemet teljesen megváltoztatta. Most már tudom: egyedül Krisztus az én Megváltóm és ő az egész világ Megváltója, és naponta elmondom azt az imát, amelyet a tanítványainak tamított. Most szívemben tökéletes béke van, amit azelőtt sohasem éreztem. Szívem mélyéből megköszönöm Neki; és bármikor alkalom nyílik, hirdetni fogom az ő életet-ajándékozó tanítását. - Idáig ismerem a Lélek-keresztséget, de a vízkeresztséget nem. - Hogy tudsz engem keresztelni? Mert én már öreg és gyenge vagyok, már nem tudom a házamat elhagyni és olyan idegenek között élni /missziós telepen/, akik akár indiaiak, akár nem indiaiak. Ők már egész természetükben európaiak lettek, de erkölcsileg és lelkileg semmivel se jobbak az én népemnél itt; hanem bizonyos dolgokban még sokkal rosszabbak. Ezenkívül egy gondolom, az nem Isten akarata, hogy innen elköltözzek és náluk lakjak. Kétségtelen, hogy egyesek közülük igazi keresztények, azonban többségében nem jobbak semmiképen, mint a nem-keresztények. Jobbnak látom, ha itt maradok és megteszem az Urnak amit tudok és amire képes vagyok; - és könyves szemmel hozzáfűzte: - ha ma jönne, vagy váratlanul elhívna az ő jelenlétébe, semmi esetre sem fog magától eltaszítani” /Jn 6, 37/.

„Ahogy egy-ült és a szemét törölte, elkezdtem a saját élményeimet és üldöztetéseimet részletesen elmesélni, és Isten milyen csodálatosan mentett meg. Egy pár napig nála maradtam, és ő minden esetben segített prédikálni. Mútan én nem kerestelek, tanácsoltam neki, hogy hívassa valamelyik misszionáriust és úgy járjon el, mint az a férfi, akiből az Ur egy légző gonosz lelket üzött ki: - Jézus haza küldte, hogy valamennyi hozzátartozójának igazolja, milyen nagy dolgot művelt vele az Ur. /Jk 5, 19/

Véleményem szerint jobb lenne, ha az ujjonnan megtértek, ahelyett hogy saját hozzátartozói és barátai köréből elszakadnak, a saját házaikban lakjanak tovább, hogy itt tegyenek bizonyosságot hitükről. Akkor azáltal, hogy szembe kell nézniük az üldözésekkel és harcolniuk kell, megerősödnek. Kétségtelen, hogy sok veszélyt, kísértést és kellemetlenséget kell vállalniuk. Mégis meg kell fontolni azt is, hogy az új környezetben, ahol mentve vannak a vérrokonságtól, ugyanolyan nagy veszélynek és nehézségeknek vannak kitéve. A saját egyéni tapasztalatom szerint azt mon-

danám: a nehézségek - habár más jellegűek, - ugyan olyan nagyok, mint a régi otthonukban.

Ebben a fejezetben igazolni kívántam, hogy: Krisztus mívének az átélése nem szorítkozik az „alkotmányos” /hierarchikus/ egyházra, hanem a nem-keresztények között sokkal nagyobb arányokat ölt, mint amennyiről tudomásunk van, vagy fölbecsülni tudjuk. Es az kétséget kizáróan igaz: - emberek a világnak minden fajtájából továbbra is be fognak menni az Isten Országába, - míg sokezer „az Ország fiaia” közül, a látható Egyház tagjai - a külső sötétségre kivettetnek /Mt 8, 11-12/.

----- 0 -----

3. F E J E Z E T

Keresztények Krisztus nélkül.

Az előző fejezetben sokakat láttunk, olyanokat, akik nem számítanak keresztényeknek, azonban szívükben igazi keresztények. Ebben a fejezetben látni fogjuk, hogy sokan, akik született keresztények, mégis „nem-keresztények”. Krisztus szava: „En vagyok az ut, az igazság és az élet” /Jn 14, 6/. Az utat csak akkor ismerjük, ha rálépünk; az igazságot, ha teljes szívünkkel keressük; és az életet, ha azt éljük.

Van sok úgynevezett keresztény, akik nem vágnak orra az utra lépni, az igazságot megismerni, vagy egyáltalán ezt az életet élni. Így omni rászük nincs az igazság megismerésében, sem tapasztalatuk arról az életről, amely az Élő Krisztus-ól élet, - és elhagyják az utat, hogy saját utjaikat járassák, melynek vége a pusztulás. Ezért nemcsak Krisztus-nélküliek és saját maguk hitetlenek, hanem sokkal rosszabbak, mint sok nem-keresztény.

Övéi nem fogadták be. /Jn 1, 11/. Sok nyugati államban, amelyeket keresztényeknek ismerünk, kiterjedt szociális és politikai szabadság alakult ki; ez közvetlen eredménye a kereszténységnek, - Krisztus tanításának. Minden népnél találok számos igazi keresztényt; azonban mégsem állíthatjuk egy népről, hogy annak minden rétege tökéletes keresztény. Véleményem szerint azok a népek, akik fölemelkedésüket a krisztusi küldetés áldásainak köszönhetik, a mai időkben elfordultak Tőle, és parancsait nem fogadják be. A népeknek őt személyesen Üdvözítőjüknak kellene elfogadniuk. Ahelyett azonban nagyon sokszor elhagyják és nem tisztelik olyannyira, hogy az istenséget is megtagadják. Ezért beigazolták Krisztus szavait, amelyeket egykor mondott: „Ki megosztotta kenyerem, sarkát emelte ellenem” /Jn 13, 18/. Övéihez jött, hogy őket elesett-ségükből és bűnös romlottságükből fölemelje az életbe, és visszahelyezze az Istengyermeiség állapotába, - „de övéi nem fogadták be”.

Egy diák. Egy kongresszus után - melyet Cambridgeben /GBH/ tartottam - jött hozzám egy jóképességi indiai diák. Indiában egy missziós iskolába járt. Azt mondta nekem: - amikor ebben az iskolában járt, a szíve nagyon Krisztushoz vonzotta, úgy, hogy elhatározta, hogy keresztény lesz. Elment egy misszionáriushoz és kérte, hogy keresztelje meg. De a misszionárius nem teljesíthette kérését, mert még nem volt meg hozzá a kora, melyet az állam a keresztység felvételére előírt. Mindazonáltal úgy határozott, ha az előírt kort eléri, megkeresztelteti magát. Ezek megtörténte után belépett egy Missziós Kollégiumba, és később a szülei kiküldték Angliába. - „Amikor ide készültem, - mondotta - nagyon örültem, hogy az a szerencse jutott nekem, hogy egy keresztény országba kaptam kiküldetést, hogy ott képezem magamat és lelki áldásokat nyerjek abban az országban, ahonnan a mi jó misszionáriusaink jöttek. Azonban, mikor egy bizonyos időt eltöltöttem és láttam, hogy az emberek itt

milyen életet élnek, alaposan kijózanodtam. A vakáció alatt átmentem Franciaországba, Svájcba, Németországba és más nagyobb államokba és úgy találtam: ott az emberek rosszabb pogányok, mint a nem-keresztény országokban. Mert ha ezekben az országokban /India, Afganisztán stb./ az emberek nem hinduk, akkor muszlimok; ha nem muszlimok, akkor valamilyen más vallást követnek. De hát ezekben az európai országokban: ha nem keresztény, akkor nincs tovább, és nincs semmiféle vallásuk, csak a világiasság, az anyagi érdekek. És ez nemcsak a nagyközönségre vonatkozik, hanem ugyanúgy némely magas képzettségű vezető személyiségekre is. Még a saját tanáraim közül is egyesek úgy nyilatkoztak: - ők nem hisznek egy külön vallásban; valamennyit egyformának tartják.

Azonkívül találtam egyeseket, - azok közül, akik keresztényeknek vallják magukat, - akik gyökerében támadták meg a kereszténységet: ők a keresztény hit fundamentumát, - Krisztus istenségét tagadták. Amikor én ezeket a dolgokat felismertem, először úgy elfogott az aggodalom, hogy - ha én Krisztus közösségét és szeretetét előző életemben nem isleltem volna meg, akkor teljesen vallástalanná lettem volna és Krisztusban való hitemet elvesztettem volna. Így történt ez egyik barátommal; 6 hitt Krisztusban a Megváltóban, azonban nem volt mélyebb vallási élménye Ővele: Kitartóan helyeselte azt az állítást, hogy a kereszténység nem több, mint a szépnék a szíplelése, és azt mondta: ha visszatér Indiába, akkor meg fogja mondani a misszionáriusoknak, ha a kereszténységben egyáltalán igazság van, akkor jobban tennék, ha visszamennének a saját népükhöz és azt tanítanák, mert azoknak nagyobb szükségük van rá, mint nekünk. Elhatároztam, - így fojzta be a látogatóm, a fiatal diák, hogy sohasem leszok tagja valamilyen szeretet nélküli egyháznak, habár, amennyire lehetséges, követni akarom az én Uramat és Őt szolgálni akarom.

V a l ó s á g - az előző témához. Így válaszoltam neki: „Teljes mértékben egyetérték veled, mert én ugyan olyan tapasztalatokat szereztem. Tudom, nagyon sokan vannak, akik keresztényeknek nevezik magukat anélkül, hogy Krisztussal kapcsolatban valamilyen tapasztalatuk lenne. Eny hívom őket: - Keresztények Krisztus nélkül. Ha egy egyháznak a tagjai Krisztus-nélküli életet élnek, akkor az: Egyház kereszténység nélkül. Vallás olyan keresztényekkel, akik tagadják Krisztus istenségét valóban Krisztus-nélküli kereszténység. Mint a hüvely gyümölcs nélkül, test lélek nélkül. Kulturális és erkölcsös élet, - legyen az bármennyire szép - hasonlít egy hideg léttelen szoborhoz. Ne engedd magadat a fel-fogásodtól eltéríteni. A hiba nem a mi élő Urunkban van. Nem Ő tagadta meg őket, hanem az emberek, akik Őt nem értették meg és nem követték; mert nem adtak Neki alkalmat, hogy életüket megváltoztassa és szívüket paradicsommá alakítsa”.

Krisztus istensége. Mielőtt Krisztus istenségét meg akarjuk ismerni, új teremtményekké kell válnunk. Régi-lényünk - bűnösségünk és elesett-ségünk - nem képes Őt megismerni. Nekünk új életet és új lényt kell magunkra öltetni, mielőtt Őt megismerjük, aki k e p m á s a láthatatlan Istennek, - és akinek képmására v a g y u n k t e r e m t v e - /Kol 1,15; -3,10/, csak akkor fogjuk Őt megismerni, mint az „igaz latent” /1. Jn 5,20/.

Lélegzet és lélek. Az ember nemcsak az ősalápotából esett ki, hanem halott is. Azért nem érzékel Isten jelenlétét, mely bennünket - mint a levegő - körülvesz. Egy halott nem lélegzik, sem a levegőt nem érzi, amelyben fekszik. Ugyanez áll az emberre, aki a bűnben halott: sem Isten jelenlétét nem érzi, sem az imádság lehelletét nem lélegzi magába.

Amikor Isten Adamba az élet lehelletét lehelté, akkor ő „élő lélek” lett /1. Péter 1,27/; mégis, a bűn miatt lett ez a lélek halott. Így szükség volt arra, hogy az Ur az élet lehelletét újra bele lehelje. /Jn 20,22/.

A világ Világossága /Jn 8,12/. A napot csak a saját világosságában láthatjuk; és a „Világ Világosságát” is csak a saját fényében láthatjuk és ismerhetjük fel. Azonban mielőtt láthatnánk, kell hogy lelki-szemünk megnyíljon. Mégis a vakok és azok, „kiknek szemei vannak és nem látnak” /Mk 8,18/, hasonlítanak a bagolyhoz és a denevérehez; ezeknek van ugyan szemük, de a nap nem használ nekik semmit.

Krisztus kinyilatkoztatása. Isten-ismeret /hit/ és lelki felismerés nem függnek az evilági ismeretektől. Csupán „-izmus” és „ológia” sokszor használatlan; sokkal inkább elnémitja a lélek belső hangját és helyette megszólal az emberi „okosság” hangja, és ez - ahelyett, hogy az igazság útjára vezetne - tévútra vezet. Valódi lelki felismerést csak az imádságból és elmélkedésből nyerünk; mert akkor Isten szól az emberhez, szívének titkos kamrájába, és ott halljuk „csendes, szelíd hangját”. Ilyenkor Isten kinyilatkoztat a gyermekeinek olyan dolgokat, amelyek e világ bölcssei elől rejtve vannak. Mert azok nem tapasztalták meg az újjászületést, pedig egyedül ezáltal új Istengermei viszonyba léphettek volna Velé. Jézus kinyilatkoztatja magát az embereknek, - akik benne hisznek - és Önmaga által az Atyát is /Mt 11,26-27/. - „Aki ismeri /az Atyát/ és megtartja parancsaimat, az szeret engem. Aki pedig szeret engem, azt Atyám is szeretni fogja. Szeretni fogom őt én is és kinyilatkoztatom magamat neki” /Jn 14,21/. Világi tudományt csak képzés /tuitio/ által nyerünk, de lelki ismereteket csak /intuitio/ - belső megvilágítás által nyerünk.

Egy amerikai tanár. Bostonban egy intelligens ember, - aki szintén keresztény volt Krisztus nélkül - azt kérdezte tőlem: „Ha Isten a szeretet, miért rejti el magát a világtól? Meg kellene mutatnia magát, hogy az emberek megmentsse a tévelytől és a saját megsemmisítésüktől”. Ezt válaszoltam: „Egyszer kinyilatkoztatta magát Krisztus által, és most is megmutatja magát minden embernek, aki Őt teljes szívvel keresi. Igaz, Ő a szeretet, de egyben emésztő tisz is /Zsid 12,29/, mert mindent el-emészt, ami tisztátalan, szentségtelen és az Ő akaratának ellenáll. A nap melege és világossága által segíti a fát növekedésében, de ha a fa valamiképpen beteg lesz vagy más károsodás éri, akkor ugyanaz a nap nem segíti azt, hanem hősége által elszárad. Ennek nem a nap az oka, hanem a fa állapotából adódik. Így cselekszik a szeretet Istene - az élet Világossága - is: minden módon segíti az embert, hogy lelkileg fel-nőjjön. De az ember a maga lényével ezt az életet-adó Világosságot a saját megsemmisítésére is használhatja. Ez hát az egyetlen út, amelyen Isten valamiképpen az egész világmindenségben az embernek - aki az Ő képére és hasonlatosságára teremtett - értani tud: ha az ember engedtlensége és esztelensége által saját magának kárt okoz, és a saját maga ellensége lesz”.

Hogyan érthetünk másoknak. Ha egy ember Isten nélkül él és ezáltal önmagát már annyira megkárosította, hogy szellemi felfogóképessége és érzékenysége eltempul, akkor elkezd másokat támadni. Mert ha a belső érzéke már annyira jutott, akkor már halott és már nem tudja, hogy másoknak - akik hozzá hasonlóan tagok Krisztusban - kárt okoz. Ha ő mások érzékei iránt szellemileg éber volna, akkor ahelyett, hogy kárt okozna, a javukat keresné és azt a szándékot teljesítené, amit a Teremtő életével el akart érni.

Egy gazdag férfi. Európában találkoztam egyszer egy férfival, aki /nek tekintélyes vagyona volt, és egyben filozófiailag is igen képzet volt. Azonban sem gazdagsága, sem képzettsége nem tudta szívének a békeség utáni vágyát kielégíteni. Röviddel előtte hogy találkoztam vele jó-néhány országot beutazott és olyan helyet keresett, ahol nátralevő nap-

jaít békességben eltölthetné. Ami után kutatott: egy olyan ország, amely sem túl meleg, sem túl hideg; sem veszélyes betegségek vagy mérgező rovarok nincsenek; ahol a szociális és emberi erkölcsi állapotok kielégítőek. "Ilyen helyen" - mondotta - akarom életem hátralévő napjait békességben eltölteni". Amikor ez a keresztény Krisztus nélkül - hasonlóan Noé galambjához - a föld felületén nem talált nyughelyet, megundorodva, visszatért Svájcba. Amint beszélggettünk, azt mondta nekem: "Arra vállalkoztam, hogy a világot körülutazzam, hogy az élet gondjai és bajaitól megmeneküljek. De miért jött ön Európába?" Ezt válaszoltam neki: "A földön sehol sincs olyan hely, amely önmagának vagy bárki másnak békességet tud adni annak a belső vágyának, amely nem testi érdekből fakad, hanem - a lélek sóvárgása. Ez végre is csak Öbenné elégül ki, aki a lelket és a vágyat teremtette. Az én utazásom főcélja nem hasonlít az önéhez. En azért jöttem, hogy Krisztusról tanúságot tegyek, Aki a lelket békességgel töltötte be. Utazásom második oka az, hogy az ugynevezett keresztény országokban tanulmányozzam, hogy néz ki az emberek élete Krisztussal és Krisztus nélkül. Műtán több országban keresztül utaztam, észrevettem: azok, akik befogadták Öt, - a sok világi gond és baj ellenére - az életvitelük boldog; azok viszont, akik Tőle elfordultak - habár mindenben bővelkednek és saját tulajdonnal rendelkeznek - nem ismerik a szív békességét. Igazi keresztényeket sátrakban ugyanúgy, mint palotákban találhatok boldogan; amíg az ugynevezett keresztényok, sem a lelki boldogságot, sem a békességet nem ismerik, amelyet maguk a legszegényebb igazi keresztényok a legnagyobb szegénységükben is tapasztalhatnak.

A világ Megváltója. "Ugyanazt a különbséget keresztények és nem-keresztények között - folytattam tovább - nemcsak nyugaton tapasztalhatom, hanem keleten is; és ez gyakorlatilag mutatja - Krisztus a világ Üdvözítője. Ahogyan csak egy nap van az égen, mely egytörmán világot keleten és nyugaton, ugyanúgy, csak egy "az igazi világoság, mely minden embert megvilágosít; Aki a világba jött" /Jn 1,9/.

Az emberek - úgy keleten mint nyugaton - valamennyien gyermekei egy és ugyanazon Mindenke-Anyjának, az egyháznak, és - eltekintve egy pár felületes kivételtől - az emberi lény és az ő szükségletei az egész világon ugyanazok. A tapasztalat meggyőzően igazolja: csak egy valaki létezik, aki minden ember szükségletét teljesen csilapítani tudja: de ez csak azoknak lehetséges, akik az Ő akarata szerint élnek".

Materializmus. Az európai azt kérdezte: "Mit tart ön a materializmusról, mert a keleti emberek bennünket materialistáknak neveznek". Azt mondtam: "Sem az anyag, sem más dolog önmagában nem rossz, hanem az azzal való visszaélésből származik a rossz. Ha az anyagot a rendelkezésnek megfelelően használják, akkor minden rendben van. De ha azzal lelkünknek vágyát akarjuk kielégíteni és így szívünkben helyt adunk neki, akkor elfoglalja ott az Istent megillető helyet, megsemmisíti lelki érzékünket, és a lelkünket ugyanolyan életlenül teszi, mint maga az anyag. Ez a materializmus megtalálható többé-kevésbé úgy keleten mint nyugaton. Az anyag arra van rendezve, hogy azzal lelkünk "házát" /testünket/ fenntartsuk és mértékkel használjuk. Ha az anyag használatában a törvényes határokat túllépjük, akkor visszautasítjuk a lelket a második helyre, és az anyagot emeljük az imádás helyére, és ennek a végső eredménye - lelkünk szétrombolása".

Egy Mahardzsza. A közelmúltban egy indiai fejedelem meghívott a palotájába, ahol három napig a vendége voltam. /Sunder S. idejében Indiában, az angol tartományokon kívül, még kb. 500 fejedelemség létezett/ Ő beutazott néhány nyugati országot, és egy bizonyos fokig beérőlyosolta őt a nyugati materializmus és az ottani életmód, de nem annyira, hogy a lelki dolgok iránt közömbössé vált volna. Egyik este, személyes beszél-

getésünk alkalmával, elmondta nekem a saját történetét: "Naponta hálát adok Istennek az áldásokért, melyeket Jézus Krisztus által kaptam, és bevallom gyengeségemet, hogy Krisztust nem vallhatom meg nyilvánosan. Ha ezt megtenném, akkor nemcsak az alattvalóim, hanem az angol uralom is, mely magát kereszténynek vallja, azonnal megfosztana a trónomtól. Ezért is csak angol, és nem keresztény uralomnak nevezhetjük, mert ők inkább csak politikai ügyekkel foglalkoznak, semmint vallási tényezőkkel. Természetesen tudom, hogy inkább a vallási kötelességeimre kellene gondolnom, és nem arra, hogy jogaimat föl kell adnom. Mint uralkodó fejedelem készen kellene lennem a trónomat Annak akarataért föladnom, aki énértem mennyei trónját föladta.

Resteltem hogy el kell mondanom: - mielőtt az un. keresztény országokat felkerestem, lelkiileg jobban éreztem magamat, mint most. Megrémltem mikor odaértem és azt a sötétséget láttam, mely oly közel van a Világossághoz. Ha én ezt tudtam volna, akkor soha sem mentem volna oda. Valódi szándékom az volt mikor odamentem: hogy az ősegyházhoz menjek, - ott tiszta tejet igyam és az erősítő ételét egyem, hogy majd visszatérésem után a vallási és állami kötelességeimet jobban teljesíthessem. Azonban az ilyen tej helyett likőrt adtak, és kenyér helyett követ nyújtottak nekem, - és amikor visszatértem rosszabb voltam, mint azelőtt. Még más dolgok is voltak, de nem akarom őket előhozni. - Ezzel mégsem akarom azt mondani, hogy a kereszténység kudarcot vallott; hanem az emberek tagadták meg és hűtlenné lottak hozzá. Ez nemcsak a közönségre érvényes, hanem éppen úgy a vallásos és politikai vezetőkre is. Mégis, hagyjuk ezt most. - Imádkozzon értom, hogy Isten segítsen és vezéreljen engem, hogy azt tényleg, ami rám tartozik".

Ez is egy pülda a Krisztus-nélküli kereszténység figyelmeztetésre és intésre, hogy felbúdjon és lússa be, mennyire hűtlen lett a Valósághoz. - Ahogy az Ur szólt: "Gondold meg... tarts bünbánatot... különben föllépek ellened és elmozdítom helyéred" a gyertyatartót" /Jel 2,5/. Ahogy a Mahardzsza mondta: - olyan közel van a sötétség a világossághoz; ha azonban engedetlenség és közöny miatt magát a gyertyatartót ellökik, mekkora lesz ott a sötétség!

Éjféle napfény. Dacára a megismételt figyelmeztetésnek, az emberek megdöglőtlenné és közönyösekké maradtak; behunyták szemüket a Világosság és Élet elől a sötétben. Egyik nyáron Észak-Európában jártam, ahol a nap éjfélkor sem nyugszik le. Ott irt nekem egy svéd barátom: "Örvendünk, hogy önt az éjféle napfény országában láthatjuk". En így válaszoltam: "Valóban, ez az éjféle napfény országa. De ebben az országban még sokan vannak, akik - dacára az igazság életet-ajándékozó sugaraiknak, - még mindig a sötétségben töltik életüket".

Egy néma. Sok ember úgy él, mint az állatok a mezőn. Van nyelvük, de nem tudnak beszélni és némák: nincs közölnivalójuk sem önmaguknak, sem másoknak. Az állatoknak van ugyan nyelvük, de nem tudnak beszélni: de nincs is miről beszélnük, kivéve egyes érzelmeket, melyeket hanggal vagy viselkedésükkel kifejeznek. - Az emberek, akik nem élnek szellemi életet, hasonlóan az állatokhoz. Sőt, bizonyos szempontból azoknál rosszabbak, mert az ökor ismeri a gazdáját és a számár a jászolát. Ellenben az ember, a teremtés koronája, nem ismeri Urát /Iz 1,13/. A nyelve nagyonyors a hazugságra, de lassu az igazságra; mert nem ismeri az Urát, Istenét /Jer 9,3/.

Kereszthordozás. Sokszor csodálkozunk az olyan emberek világi sikerein, akik nem fogadták be az Igazság Lelkét, sem Őt nem ismerik. Semmiféle lelki megfontolás nem tartja őket vissza, és - hogy céljukat elérjék, - mindenkor készek az Igazság hangját visszautasítani és az Ő követését megtagadni /Lk 16,6; 1.Kor 2,14/. Sokan hordják a keresztet a vállukon, habár némelyek - nem mindenki, - olyanok, mint Cyrenei Simon,

aki a keresztet csak kényszerből vitte /Lk 15,21/, nem készségesek, hogy Krisztussal hordják a keresztet, még kevésbé, hogy Őt kövessék, pedig naponta a saját keresztjüket hordják.

A mágnes és a kereszt. Így szólt az Ur: „Én pedig, ha földmagasztalnak a földről, mindent magamhoz vonok” /Jn 12,32/. Ez azt jelenti, hogy végtelen szeretete, amelyet a keresztben kinyilatkoztat, mint egy mágnes, vonzza magához az embereket, aki csak hagyja magát vonzani; és azután azt kívánja, hogy ahol Ő van, a szolgálói is ott legyenek /Jn 12,26/. Azonban, ahogy a mágnesacél magához húz, - nem aranyat vagy ezüstöt - úgy vonzza Krisztus keresztje a bűnösöket magához, akik igaz bűnbánattal és saját inségükben Hozzá fordulnak; - de nem vonzza azokat, akik a saját gazdagságukban bíznak és azzal megelégszenek anélkül, hogy az Ő életét éljék. - A két férfi közül, akiket Krisztussal keresztire feszítettek, az egyik bűnbánattal, inségében Hozzá fordult, és - hallotta a szavát: „Ma velem leszel a paradicsomban” /Lk 23,43/. A másik azonban nem tartotta szükségesnek a bűnbánatot, nem fordult segítségért Hozzá, ezért a bűnével halt meg. - Es mi lesz a vége azoknak, akik Krisztus nélkül halnak meg? Látni fogják Ábrahámot és a prófétákat Isten országában, - keletről és nyugatról; ábrakról és délről, - azonban Ők: keresztények Krisztus nélkül, „ők ki lesznek taszítva” /Lk 13,28-29/.

----- 0 -----

4. P E J E Z E T

Keresztények Krisztussal.

Valódi keresztények nemcsak Krisztussal vannak, hanem Őbenne élnek, és Ő él bennük. Es mert Ő örökké él, vele fogunk élni örökké, aki halála által legyőzte a halált /Jn 14,19/. De ebből az új életben nemcsak önmagukért élnek, hanem másokért, mert az emberek társas közösségi szelme megköveteli: az Istennel való közösség mellett embertársainkkal való érintkezést is keressük, és - úgy a saját, mint mások örök boldogulása attól függ, mennyire segítjük kölcsönösen egymás boldogulását. Az önzés megmérgezi a közös boldogulást. Azért, amikor Urunk azt mondta: „Szeresd felebarátodat mint te magadat” /Mt 19,19/, azt akarta: - ahol valódi szeretet van, ott önmagától kifejezésre jut az a kívánság, hogy másoknak jó sora legyen és másoktól csak azt várja el, amit Ő maga kész adni. Ilyen módon a mennyei Atya jelenlétében az Ő gyermekei megkapják a kölcsönös boldogságnak jutalmát.

Önzés. Az önzés minden rossznak és minden nyugtalanságnak a gyökere. Az önző ember keresztül néz másoknak ezernyi kedvességén, de nem felejt el egyetlen jótettet, amit ő másoknak tett; a saját ezernyi hibát elfelejti; de másoknál a légyből elefántot csinál. Ezért mondta az Ur: „Aki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét mindennap és kövessen engem” /Lk 9,23/. Aki önmagát megtagadja, hogy Isten akaratát teljesítse, az egyben a saját akaratát is teljesíti, mert ez annak az akaratának, aki Őt alkotta. Pl: tudatlanságomban beképzelem magamnak, hogy az én utam a legjobb; mégis rájövök arra, hogy semmi más nem tudok, mint azt az utat járni, melyet Isten mutat nekem. Ha egyszer fölhangyok azzal, hogy Isten utjával ellenkezem, és magamat az Ő akaratának átadom, akkor a békém újra helyreáll és újra összhangban vagyok vele. Ha az akaratomat Neki odaadom, akkor megtalálom a békémet abban, hogy Isten akaratát teljesítem. Ha pedig ellenkezőleg fenntartom magamnak, hogy a saját akaratomat kövessék, akkor nemcsak a saját akaratom nem teljesül, hanem még a képességemet is tönkreteszem a saját akaratom véghezviteléhez, - mert amit teszünk nincs összhangban Istennel.

Más szóval: aki magát megtagadja, megtalálja önmagát, Istent és minden mást; aki pedig nem tagadja meg magát, lelki öngyilkosságot követ el, mert saját magát állítja szembe Isten akaratával.

Bizalom a gazdagságban. Nézzétek az ég madarait: nem vetnek, nem aratnak, sem csűrökbe nem gyűjtenek, de fészket raknak kicsinyelnek. Ezzel szemben az ember, aki itt vet és arat és begyűjt, azonban a saját és gyermekeinek a jövő /örök/ életére nem rordít gondot; bizonyos, hogy gazdagságával együtt, melyet összehalmozott, megsemmisül. Mert ez az Ő hibája: a szívet a gazdagsághoz kötötte, és azt nem Isten dicsőségére és embertársai javára használta /Lk 16,9; 18,22/. Arany, ezüst és a világ gazdagsága sohasem tudják önmaguktól az éhségünket csillapítani, vagy a szomjunkat oltani, - ezek csak eszközül szolgálhatnak arra, hogy azok hiányának kínját enyhítse. De mindenkor igaz: hogyha a vagyont helyesen használjuk, akkor ezek eszközölhetnek arra, hogy barátokat szerezzünk „az örök hajlékban” /Lk 16,9/.

Elrejtett kincs. Arany, ezüst és drágakövek haszontalanok, míg a földben nyugszanak. Ugyanez a helyzet az Istentől kapott erő, képesség és az emberi vagyonnal: ezek, ha nem használják, értéktelenekek. - Ha azonban Krisztus egy keresztény ember életébe belép, akkor ezeket az elrejtett értékeket napfényre hozza és használja őket, hogy az Ő törvénnyel a földön elvégezzék; - a halászból „emberhalászokat” csinál, és rajtuk keresztül vitte véghez az emberiség megváltásának örök törvénnyel. Az arany a bányá molygában nem tisztá, azért tisztítják tűzben. A gyémánt önmagában alakatlan, azért kell formálni és csiszolni. Hasonló módon tisztítja meg a Szentlélek tüze a keresztények életét a salaktól, és a kereszt által alakítja és csiszolja őket „szép formává és szikrázó briliánsokká”, akik Isten fényének fényét visszatükrözik.

Egy amerikai üzletember. Amerikában egy üzletember azt mondta nekem: „Én keresztény vagyok; azonban, - bár megteszem, ami erőmből telik - tudom, hogy nem vagyok olyan tökéletes, ahogy Isten akarja. Gondolja ön, hogy ez az én megváltásomat gátolja?” Így válaszoltam: „Olyan tökéletesek, mint ahogy azt Mennyei Atyánk akarja, csak az égben lehetünk. Mégis, az Ő kegyelmével elérhetjük a tökéletességnek azt a fokát, amit egy halandó ember elérhet. A mi üdvösségünk nem attól függ, hogy már most tökéletesek legyünk, hanem - miután meg vagyunk váltva - elnyerjük végül a tökéletességünket. Ne legyünk türelmetlenek amiatt, hogy itt a „halálra szánt test”-be vagyunk börtönözve. A testünkön mindig egy bizonyos mennyiségű szenny tapad; de az nem árt, ha azt naponta lemoszuk. Ez érvényes az ember belsőjére is: ha vannak is hibáink és gyengeségeink, az nem árt, ha Isten lelke; - aki életünknek Élete és lelkünknek lelke - bennünk lakik, és ha életünket napi imádság által tisztán tartjuk. Azonban, dacára minden mosakodásunknak, nem tudjuk megakadályozni, hogy testünk, - ha a lélek egyszer elhagyta. - széthulljon. Ugyanúgy történik velünk, emberekkel, ha Isten lelke a mi engedetlenségünk folytán elhagy, akkor bekövetkezik a biztos megsemmisülés és lelki halál” /Róm 8,9-11/.

A világ dolgainak helyes használata. Nem helytelen és nem káros mindazon dolgokat használni, amiket Isten teremtett, feltéve, hogy hálálával és azokat kellően értékelve használjuk. De veszélyes akkor lehet a használatuk, ha a szívünkben Isten helyét a teremtett dolgok foglalják el. Nem élünk víz nélkül, de a vízben sem. A vizet inni kell, de nem szabad belefulladásni. Ha nem iszunk vizet, akkor szomjan halunk, ha vizet nem elmerülünk benne, ugyancsak halálunkat leljük benne. Azért úgy kell használnunk a világ dolgait, hogy testünket erőben tartjuk; akkor nem hatalmasodnak el, és nem fojtják el bennünk a lélek lélegzetét - az imádségot.

A tökéletességünk. „Az Isten akarata az: éljünk a világban, de nem a világból, hogy - amíg benne élünk önmagunkat és másokat megmentsünk. Egy csónak a vízbe való, de víz nem lehet a csónaknak. Ha a csónak megtelik vízzel, akkor el kell víznednie, és akik benne ülnek vízbe fulladnak. Így legyenek a keresztyének a világban, de a világ ne öbennük. Csak ezen az úton fognak ők és öveik sértetlenül a célhoz, az égbe jutni. - Ezért, - folytattam tovább - ne hagyja magát az üzletétől nagyon kimeríteni, hogy semmi ideje ne maradjon az Isten-szolgálatra és az imádságra. Ne engedje, hogy a világ és annak szeretete betöltse a szívét, nehogy azok eluralkodjanak rajta; hanem emelkedjék ezeken felül, hogy ön gyözedelmeskedjen fölöttük. Mi magunk még nem vagyunk tökéletesek; ezért nem lehetnek már kielétesek a gondolataink és tetteink sem. Azonban ezek a hibáink ne csüggyesszenek el, mert a tökéletesség csirája most bennünk van, amittől függ az eljövendő tökéletességünk. És Ő, aki bennünket fiaivá fölemelt, fog minket az Ő idejében tökéletessé tenni”.

Imádság és munka. Erről kérdezett engem egy lélkész: „Többet imádkozunk-e, vagy többet dolgozunk; vagy oszduk el időnket a kettő között?” Azt feleltem: „Mind a kettő egyformán szükséges. Imádság munka nélkül épp olyan rossz, mint munka imádság nélkül. Az ön faggatásának kielégítésére: - egy kotlóstyuk egy homályos sarokban ül a fészékben, bár a tojásait már kiszedték alóla. - Eppen olyan gyümölcstelen azoknak az élete, akik a tevékeny életből visszahúzódnak és az idejüket teljesen imádságban töltik el”.

Krisztus kinyilatkoztatása. A lelkiész megint kérdezett: „Miért nem nyilatkoztatja ki magát Krisztus napjainkban, ahogy Pálnak nyilatkoztatja ki magát?” Azt feleltem: „Napjainkban is kinyilatkoztatja magát alkalmissal egyeseknek szükség szerint. Az emberi szükségletek mindenütt egyformák, de azok lényegesen különböznek egymástól. Rajtuk szerint. Azért nyilatkoztatja ki magát Isten, - aki minden ember szívét ismeri - minden igazságkeresőnek állapota és szüksége szerint.

Isten a mennyben és a földön hirdeti hatalmát, bölcsességét és dicsőségét, kezének csodálatos műve által, de az ember, aki bizonyos módon a természetet nyelve, - hallgat: Isten bölcsesége és hatalma az Ő teremtésében nyilatkozik meg, de amikor saját magát akarta kinyilatkoztatni, csak úgy tehetta azt, hogy emberré lett. Isten kinyilatkoztatja magát napjainkban a mi elveszett emberiségünknek - emberek által, akik az Ő jelenlétében élnek, és akikben Ő maga lakik.

Szándékaink és kívánságaink mélyén, legmélyebb tudatunkban sokszor megszólal egy hang: - tedd ezt, vagy - ezt ne tedd. Ezek a hangok Istentől jönnek. Aki Isten közelében él, készséggel hallja ezeket a hangokat, de mások csak fáradozással, kényszerűen hallják. Ha ezeket a hangokat halljuk és engedelmeskedünk nekik, akkor Isten akarata nyilatkozik meg bennünk. Ha viszont ezeket a hangokat, bár halljuk, de nem fogadjuk meg, akkor csak önmagunkra hallgatunk és saját akaratunkat tesszük.

Az emberi lélek egy olyan gyengéd valóság, hogy csak olyan finom eszközzel tud megnyilatkozni, mint az agy: a gondolat, beszéd és tettek kifejezésével. Hasonlóképpen szüksége van a Szentléleknek is ki-finomult és megtisztult életre eszköz gyanánt, hogy megnyilatkozhasson. Ugyanis, Isten fenségének a fénye világítja be szolgáinak az életét is, hogy így a világnak kinyilatkoztassa magát.

Napfogyatkozás. Krisztus szolgálai hasonlítanak a holdhoz, amely a fényét a naptól kapja, és a földre csak közvetve sugároz. Gyakran a nap és a föld közé kerül, ezáltal napfogyatkozás jön létre. Ugyanígy lépnek Isten méltatlan szolgálai sokszor Isten és a világ közé, és így eltakarják az Ő arcát az emberek elől.

Az Istenszolgálat és a munka különböző útjai. Chicagóban egy másik lelkiész azt kérdezte tőlem: „Mi a legjobb módja az istentiszteletnek és a keresztyén munkának?” Így válaszoltam: „Mindenkor bármilyen módszert használunk, az a fő, hogy Istent lélekben és igazságban imádjuk. Keleten, amikor az emberek belepnek az istentisztelet helyiségében, levetik a cipőjüket; nyugaton leveszik a kalapjukat. Azonban a „lélek és igazság” nem függ a cipőktől vagy kalapoktól, sem a lábaktól vagy a fejektől, hanem - a szívektől. Ami a munkát illati: az a munka a legjobb, amely nem az ember akaratának a függvénye, hanem isteni indítástól történik. - A szektákban vannak férgék, ők arra pazarolják minden idejüket, hogy más szektáknak a hibáira rámutatnak; azonban kihagyják a számításukból az Elő Krisztust, pedig mégis Ő minden ténykedésnek a tényezője. A lényeg az: igaz tanúi legyünk, és tanúságunk tapasztalatból fakadjon. Isten nem akar hamis tanúságot, sem a „gonosz tanait”. Aki ilyen bizonyosságot tesz, az önmagát nagymértékben károsítja /Lk 4, 34-35; Ap. Csel 19, 15-16/. Aki csak tud valamit Krisztusról, de Őt magát nem ismeri, szóljon bár „emberek vagy angyalok nyelvén”, de bizonyosságot csak arról tehet, akit személyes tapasztalatból ismer.”

Isten megismerése. Mielőtt felismernénk Istent, kell, hogy lelki-erőnk és belső érzékeinket - amelyek a bűn miatt elhaltak - új életre ébresszük. Egy dermedt hideg napon egy vak ember próbált olvasni a vakírósos Bibliából; de az ujjai annyira meg voltak dermedve, hogy egy szót sem tudott kivenni. Aztán odament a kályhához, hogy fölmelegítse dermedt ujjait. Néhány perc múlva megindult a vérkeringés az ujjában, és így tudott már olvasni. - Hasonló módon élezzti és melegíti föl belső érzékeinket a Szentlélek tűző imádság és magabeszűlés/elmélkedés/ által, és mi képesek leszünk Őt érzékelni és jelenlétének örüvendeni.

Közvetlen kinyilatkoztatás. Ha mi ujjászületünk és Isten gyermekéivé leszünk, akkor Isten lelke tanít minket és valamilyen nyelv segítségével közöl velünk lelki igazságokat. Ha mi lélekből születünk, akkor a lélek nyelve anyanyelvünk lesz, és olyan könnyen fogjuk azt megérteni, mint a gyermek édesanyja nyelvét. Véleményünket valamilyen nyelven mondjuk ki, de a lelki ember megérti a lélek igazságait anélkül, hogy valamilyen nyelven kifejezné magát. Ha pl. egy gyermeknek, akinek az anyanyelve angol, a szót: Isten, szanszkrit nyelven tanítjuk: Iawara Isten, de már korábban megvolt a képzelet vagy megelőző tudása, amely Istenre utalt, és pedig anélkül, hogy azt szavakkal közvetítették volna. Honnan származott az? - A vak és siketnéma Helen Keller mondja: - Ő már ismerte Istent, mielőtt az Ő nevét valamilyen emberi nyelven tudta volna. - Ha ez az ismeret nem közvetlen kinyilatkoztatás volt, akkor honnan származik? /Helen Keller amerikai író /sz. 1880/, másfél éves korában megvakult és megnémult.

Vetés a homályban. Amikor egy ember ujjászületett és Isten gyermekéivé lesz, megváltozik az élete és a magatartása az előzőhöz képest, és a világ mindjárt elkezd különösnek és bolondnak nézni; szembe helyezkedik vele, vagy üldözni kezdi. A világnak ezen ellenállásán kívül még sokféle nehézségen kell keresztül mennie, mert Isten akarja, hogy a tökéletességet szenvedés árán nyerjük el. Ha ezek a nehézségek és harcok számunkra nem volnának jók, akkor Isten az életünkben távol tartotta volna. De miután hozzá segítene, hogy a kegyelemben növekedjünk hagyja, hogy ellenük harcoljunk. Hát ha Isten nem akarja, hogy a gondoktól és szenvedésektől szabadok legyünk, - miért ép ezek csak a mi javunkra vannak: miért kívánnánk mi azt, hogy ezektől szabaduljunk? Nézzük a buzaszemet, amely a földbe van vetve. Nap mint nap harcol a sötétben fölfelé, míg végre a szalmaszál a földből feltör a világosságba és a melegbe, amelyek őt termékenyvé teszik. Ugyanígy van ez az emberekkel is.

Meghalni és élni. Ahogy a földnek bizonyos területén az éjszaka csak néhány órán át tart, viszont a másik területen több hónapig tart, úgy van ez a mi életünkben is: vannak örömteli idők és vannak szenvedéssel teli idők, és mindnyájunknak végső fokon át kell haladnunk a „halál árnyékának völgyén” /22. Zsolt./ Akik életükben a keresztet hordozták, valóban mondhatják: „Mint halálraszántak, de mégis élünk” /2. Kor 6, 9/. A fa télen lehullatja leveleit és úgy tűnik, mintha elhalt volna, de tavasszal újra átáramlik benne az élet és újra kiszövell. Így történik a keresztényekkel is: az üldözések idején a halálra köszül, azonban mindig újra felújul az élete. Dacára minden szenvedésének „életük Krisztussal az Istenben van elrejtve” /Kol 3, 3/. A Golf áramlat a trópusi meleg vizeken át jön az európai száraz földre és megóvja azt a tél pusztító hidegétől. Hasonlóan működik az Isten Lelke: átáramlik az igaz keresztények életébe és megtartja őket mindig a szellemi egészség és öröm „tűzében”.

Öröm a szenvedésben. Az igaz keresztényeknek, akik Krisztusban élnek, - mert a világ üldözi őket - elnyomást kell elszenvedniük, de ez a szenvedés nem olyan nehéz, hogy őket megsemmisítse, mert mindennek közepette hamarosan tudatára ébrednek, hogy az Élő Krisztus velük van, és a szenvedésük „örömré fordul” /Jn 16, 20/. Ez azonban nem azt jelenti, hogy a szenvedésért, vagy ha véget ért a szenvedés, szükségesszerűen örömmel kell következnie. Mégis, itt egy nagy igazság rejlik, amely mélyebb, mint amit a világ valaha is kitalálhat: - magában a szenvedésben egy csodálatos öröm jelentkezik. Még ha mindent el lehetne vonni, amit a világ az örömről szűkebben tart, mégsem tudja tőlük senki sem elvinni azt a csodálatos örömet. Nem egy vagy kétfő, hanem millióan vértanúakkal igazolták a szónak az igazát: az Ő „igája édes” és az Ő „terhe könnyű” /Mt 11, 30/, és ezeket a tényeket csodálatos módon igazolták. Valódi béke csak akkor adódik, amikor a teher tényleg rajtunk van, és nem akkor, amikor leveszik rólunk. A világnak nincs tudomása erről: a nagy csodáról, sem elhinni nem tudja.

Művészeti és valódi öröm. Az emberek esztelenségükben kábítószert használnak: nemcsak azért, hogy gondjaikat feledjék, hanem hogy azáltal átmenetileg derűsek és jókedvűek legyenek. Nincs annyi belátásuk, hogy felismerjék: ha már ezek a mulandó ingerlőszerkelemmes hatnak rájuk, akkor kell; hogy az az öröm, amelyet Őbenne találhatunk, - aki mindeneiket alkotott, - messzemenően fölülmulja azt az élvezetet, és sokkal tartósabb. Ha csak egyszer megízlelnék az Ő jelenlétének igazi örömet, akkor többé soha sem pazarolnák el drága idejüket arra, hogy ilyen mesterséges örömben mulandó eszközökkel élvezetet keressenek.

Egy megtérő iszákos. Hogy milyen balga a világ, és mennyire valószínű a krisztusi jelenlét-bennünk, megláthatjuk a következő példában. Egy Moti Lal nevű férfi, amikor ittas volt mindenféle értelmetlen és rossz dolgot szokott művelni. Egyeseknek a szomszédok közül tetéztek a „hósteitei”, és igyekeztek tetszésnyilvánításukat ki is fejezni. Neki semmi szándéka nem volt a keresztényekhez közeledni. Mégis, egy napon fölkeresett egy igazi hívőt, erre a barátjának tiszta élete és jósága olyan mélyen hatott rá, hogy ettől teljesen megváltozott. Amikor a szomszédai és rokonai látták, hogy mennyire megváltozott, megharagudtak rá, elkezdték üldözni és azt mondták: „Most beszennyezte magát és felhagyott minden vallással”. Ő így válaszolt: „Csodálkozom rajtatok. Amikor még részeges és tényleg piszkos voltam, nem hanyatoltok fel szemém; most pedig, hogy gonosz életemet megbántam és Krisztus által az Ő megváltásában részesültem, azt mondjátok, hogy beszennyeztem magamat”.

Amikor látták, hogy egyetlen szóval sem tudják őt Krisztusban való hitéről letériteríteni, kizárták a kasztjából és a saját házából. Nem panaszkodott, se nem sópánkodott, hanem örömteli szívvel dicsérte Istent és elkezdett testvéreirelt imádkozni. Azután elindult a folyón keresztül egy másik városba. A folyó ott éppen nagyon széles volt. Alig hogy elérte a komp a folyó közepét, heves vihar támadt föl és felborította a kompot. Az utasok közül többen belefutottak a vízbe, és Moti Lal úgy menekült meg, hogy átúszott a túlsó partra. - Amikor hazulról elzavarták sok mindent elveszített; és most a folyóban is elveszített néhány holmit. Ezek után már csak pár rupiája maradt, - és azt is elvették tőle a rablók a dzsungelben, ahol partot ért. Így a hazájától, barátaitól és pénztől kifoasztva és magára hagyva állt a világban. Ha ő az Élő Krisztust nem tapasztalta volna meg és nem erősödött volna meg benne, most össze-roppant volna. Külsőleg ugyan mindent elveszített, de a békességet és az Ur jelenlétének tudatát nem vehette el tőle senki. Elmesélte a történetét a rablóknak, akiket ez nagyon megindított. Aztán telve örömmel, szívbeli békességgel és könnyes szemmel mondta a rablóknak: „Tőlem mindent elvettek, de senki sem tudja az igazi gazdagságot elvenni tőlem, amit Krisztusban kaptam”.

Amikor a rablók ezt hallották, visszaadták neki a rupiákat, 6 pedig utnak indult, be a városba. Ott maradt, munkából tartotta el magát, és amennyire tehetette, biznyságot tett Krisztusról.

Egy keresztény hölgy. Egy keresztény hölgy, aki sok időt töltött az Ur szolgálatában, győgyíthatatlan beteg lett úgy, hogy 18 évig ágyhoz volt kötve. Szeretett mély együttérzőt tanultottak iránta, amiért olyan nehéz keresztet kellett elviselnie, és nagy szeretettel és türelemmel ápolták. A legnagyobb bánata az volt, hogy most nincs alkalma az Urat szolgálni. Sokat tépelődött magában azzal a gondolattal, hogy mennyit tehetett volna, ha az ereje megvolna, másképp: milyen terhet jelent ő most másoknak. De - habár nem tudta: az imádsága által talán többet használt másoknak, mint amit tehetett volna egészségesen. Ugy feküdt az ágyában, mint egy kedves illatos virág. Az emberek, akik meglátogatták és vigasztalni jöttek, rendszerint tőle kaptak vigasztalást úgy, hogy az ő életük is - a tőle nyert „jó illattal” telt meg.

Egy agnosztikus. Ennek a hölgynek a csendes lelki tevékenysége olyan érezhetően mély benyomást tett, hogy egy férfi, aki a keresztény igazságot tagadta, és aki őt évről-évre békességben és boldogságban feküdni látta, elkezdett ezen gondolkodni: - kell hogy egy mélyebb valóság legyen az életben, mert csupán üres hit vagy képzelődés nem tudnának neki soha ilyen hosszú időre békét biztosítani. Most újra elkezdte tanulmányozni az evangéliumot és Krisztus életét, és egy bizonyos idő múlva meggyőződött azok igazságáról.

Elment a hölgyhöz és azt mondta neki: „Valószínűtlen, hogy én valaha a mi élő Urunk megmentő erejében éskeresztény igazságában hittem volna, ha én őnt az életben nem láttam volna. Sem szép-predikációk, sem meggyőző teológiai érvek nem tudtak engem fölírítani; de az ön csodálatos keresztény életének a csodája számomra a legerősebb bizonyítékot jelentette, és ez élő meggyőző bizonyíték, melyre az én filozófiai ellenvetéseim nem állhatnak meg. Ha ön azt gondolja, hogy többet tudna tenni, ha egészséges volna, akkor téved; mert ha ez igaz volna, akkor Isten önnek egészséget adott volna. De ebben a gyengeségben olyan szolgálatot végez, amit egészséges állapotban soha nem tudna tenni. Ezt az állapotot ne tekintse betegségnek, hanem a szolgálatnak egy olyan útját, amely az ön számára jobb, mint bármi más. Ez nem egy halálos ágy, hanem annak igazolása, hogy az örök élet Krisztusban lett nyilvánkozatva.” - Amikor a hölgy ezt az újabb bizonyítékot látta, hogy betegsége - hasonlóan Lázár halálához - Isten dicsőségére szolgál, csodálható öröme még nagyobb lett. Így bizonyult a nehéz kereszt saját magának és sokak számára áldásnak.

Egy örmény lelkész. Néhány héttel ezelőtt levelet kaptam egy örmény lelkésztől. Ő azok közül való volt, akik évekkal ezelőtt jelen voltak, amikor az örményeket ezrével kivégezték. Ezt írta: „Sokszor igaz keresztényt szemem láttára végeztek ki, és én magam is súlyosan megsebesültem úgy, hogy mint halottat ott hagytak. Félelmetes és szívszaggató látvány volt, de egyben nagy örömmel végítva. Bár a férfiakat és nőket, úreket és fiatalokat nagy kegyetlenséggel végezték ki, - mégis valamennyiük életében megnyilvánult az Elő Krisztus hatalma. Még a gyilkosok is meglepődtek, amikor ezt látták. Mi annyi erőt kaptunk, amennyire szükségünk volt. Egyesek közülünk egész tisztán látták Krisztust és az angyalokat, és nagy örömmel oltalmába ajánlottuk lelkünket. Valójában nem az üdöklés napja volt ez, hanem a mennyegző napja. Én is kívántam volna a vértanúk sokaságával elmenni; mégis hálát adok Istennek azért, hogy a vértanúk seregéből kimentek, hogy továbbra is szolgálhassam Őt, - és elvezetett oda, ahol sebeim begyógyultak és újra munkaképes lettem”.
 Egy másik örmény barátom is hasonló élményről írt nekem, amelyen keresztül ment, de most nem szükséges, hogy az ő levelét itt közöljem.

Még sok csodálatos példát tudnék felhozni, hogy a keresztény élet igazságát és valóságát bizonyítsam. Tény az, hogy minden nemzetben és minden nőpólvannak férfiak és nők, akik Krisztussal élnek, és az életük gyümölcsöt hoz számtalan áldással, amit Tőle kapnak. Milyen igazán vigasztaló a népe számára, hogy életet-adó jelenlétét ismeri és a saját életében tapasztalta az Ő fenyegető ígéretének valóságát: „Ime, én vagyok minden nap, a világ végéig” /Mt 28, 20/.

5. F E J E Z E T

S a j á t é l i m é n y e i m

a Krisztus-nélküli és Krisztussal való életemben.

Én egy Sikh családban születtem /Rampur, 1889. szept. 3/, mely valóságát illetően a hindu vallást tekintette leglényesebbnek, és anyám volt a vallásnak hűséges, eleven példaképe és képviselője. Szokása volt kora hajnalban fölkelni és fürdés után a hindu szent könyveit olvasni. Az ő tiszta élete és tanítása rám nagyobb hatása volt, mint a család többi tagjára. Már korán, kicsi koromban belém véste azt a szokást, hogy ha fölkelek akkor első kötelességem, hogy imádkozzak lelki táplálékért és Isten áldásáért, és csak utána fogyaszszam el a reggelimet. Néha mégis azon voltam, hogy előbb reggelizzek. Azonban az én Isteni előnyöm belém sulykolta néha szeretettel, néha meg büntetéssel érzékelhetem azt a rendszert, hogy előbb Istent keressem és azután egyéb tennivalóimat. Habár én akkor még túl fiatal voltam ahhoz, hogy ezt értékelni tudtam volna, annál inkább felismertem ennek hasznát később. Es most, valahányszor arra visszagondolok, nem tudok eléggé hálát adni Istennek ezért a nevelésért. Es soha sem tudok elég hálás lenni Istennek azért, hogy nekem egy ilyen jó anyát adott, aki kora gyermekésem idején belém ömlesztette a szeretetet Isten iránt, és az Istenféltelmet. Az ő szíve volt az én legjobb teológusom; és amennyire tőle tellett, jól előkészített engem, hogy egykor mint Sadhu /hitiridető/ az Ur szoljái között miközök.

Egy Pandit és egy Sadhu. Néhány évig anyám tanított engem a hindu szent könyvekből. Később átadott egy hindu Panditnak /Szanszkrit tudós, oktató/ és egy öreg Sikh Sathunak. Ezek naponta két-három órát szoktak nálunk eltölteni, hogy engem tanítsanak. A Pandit egyszerű tetteket tanított a hindu könyvekből, és amikor meghalt, egy másik Pandit tanított a Szanszkrit-írásokra. A tiszteletrezálató Sadhu a Grantot tanított

ta nekem, vagyis a Sikh-ek szent írásait. Én elfogadtam eme tant és bizonyos vigasztalást is nyertem belőle; de én mégis éheztem a valódi békeség után. Ok engem nagy együttérzéssel tanítottak és a saját jó tapasztalataikat szívesen közölték. Azonban Ők azt az igazi áldást nem birtokolták, amely után az én lelkem sóvárgott. Hogy is tudnának Ők azon segíteni, hogy azta lelkibékeséget megtaláljam?

Az apám. Szokásom volt, hogy sokszor éjjel felolvastam a hindu írásokat, hogy valamiképpen a lelkibékeségem utáni szomjamat csillapítsam. Apám sokszor figyelmeztetett: „Ártani fog az egészségednek, ha te késő éjszakáig olvasol”. Bár a szülői házamban sok minden volt, ami engem boldoggá tehetett volna, azonban ezek nem gyakoroltak rám vonzó hatást. Apám sokszor mondogatta: „A te korodban a fiatalok nem gondolkodására, csak a játéokra, szórakozásra; hogy van az, hogy téged már ilyen fiatalon ez a szenvedély megfogott? A későbbi életben van elég idő ezeken a dolgokon elgondolkodni. Nekem az a gyanum, hogy te ezeket a boldonságokat anyádtól és a Sadhutól örökölted”.

A Pandit és én. Többször kértem a Panditot, hogy lelkinehézségeimet osszassa el. Ő azt mondta: „Úgy tűnik nekem, hogy a te nehézségeid egy egészen ritka jelenség. En csak annyit mondhatok neked: ha felősz és lelkilag több tapasztalattal és ismerettel rendelkezel majd, akkor ezok a nehézségek maguktól elmúlnak. Most ne gyötörd magadat ezokkal, hanem tudd azt, amit apád neked tanácsol”. - En pedig azt mondtam neki: „De ha nem ólok addig míg megúvók, akkor mi lesz? Azonkívül az óhadégek és szomjúságnak a csillapítása nem függ a kortól vagy, hogy valaki kicsi vagy nagy. Ha egy fiatal kenyeret kér, akkor azt fogjátok mondani neki: - menj játszani és ha majd megnősz, és az igazi éhséget megérted, akkor fogsz kenyeret kapni? Vajon a játék megnyugtatója őt, ha az éhség kínozza, vagy étkezés nélkül meg fog élni mire nagyra nő? Most kell neki enni adni! En most nagyon éhezem lelki-kenyérre. Ha neked ez nincsen, kérlek, mondd meg hol és hogyan juthatok hozzá. Ha azonban nem tudod hol kaphatom meg, azt is mondd meg nekem”. A Pandit azt mondta nekem: „Te ezeket a mély szellemi dolgokat most még nem érted; a szellemi életnek ezt a fokát nem tudod egyszerre elérni. Aki el akar oda jutni, annak hosszú időre van szüksége, - miért olyan sürgős neked oda eljutni? Ha ez az éhség ebben az életben nem nyer kielégülést, akkor a te következő újjászületésedkor elérheted, - feltéve, - hogy tovább fogsz törekedni azért”. Amint így beszélt, fölkelte és eltávozott, de feleletet nem adott.

A Sadhu és én. A Sadhunak is beszéltem több ízben a nehézségeimről, de ő ugyanúgy, hasonló választ adott: „Ezzel ne gyötörd magad agyon. Ha eléred a felismerést, akkor mindezen nehézségek megszűnnek”. Így válaszoltam: -Kétséget-kizáróan-igaz, ha én ezt a tökéletes és legutolsó felismerést elértem, eltűnnek a nehézségeim, de ezen a fokon mégis kellene, hogy az én gyenge felismerésem egyes nehézségeimet eltávolítsa, hogy képes legyek a jövőben további megvilágítást remélni. Azonban mégsem látom, növekvő felismeréssel hogyan jutok tovább; mert úgy néz ki, mintha a további felismerés odavezetne, hogy szükségleteimet és nehézségeimet még tisztábban lássam, és akkor hogyan fogok az újabb nehézségekkel szembenézni? Itt nemcsak felismerés szükséges, hanem kenyérre az éhezőnek; mert ha már az én gyenge felismerésem megmutatta a szükségleteimet, akkor a magasabb felismerésem még több szükségleteimet fogja föltárni. Hogyan fogok én ezekkel találkozni?
 A Sadhu így válaszolt: „Nem tökéletesen véges felismerés által, hanem tökéletes és végleges felismerés által fog a vágyad megnyugodni. Mert ha tökéletes megismerést elérsz, akkor felismered: ez a szükséglet és hiány csak egy csalódás, te magad Brahma /Isten/ vagy, - vagy egy rész belőle, - és ha ezt belátod, akkor mit kívánsz még többet?” De én

kitartottam: „Megbocsát, de én nem tudom ezt elhinni; mert ha egy rész lennék Brahmából, akkor képtelenség lenne bennem a csalódás. Mert ha csalódás Brahmában /Istenben/ lehetséges lenne, akkor Isten is a csalódásnak lenne alávetve. Ha ezt valóságként elfogadnánk, - a csalódás legyőzte Brahmát, és Brahma maga a csalódás - ez Istenkromlás.

Segítség helyett, ezzel a módszerrel csak egy újabb örvénybe taszítottatok. Nagyon hálás lennék nektek, ha a tapasztalat és az ismeret alapján segítettétek az Istent megismerni, hogy ezzel az éhségetem és szomjúságomat Benne lecsillapíthatnám. Kérlek, gondold meg, én nem feloldódnál akarok Benne, hanem szabadulást akarok Benne elérni”. Ekkor így szólt a Sadhu: „Gyermekek, nem érdemes most ilyen dolgokkal az időt elfecsérelni. Majd eljön az idő, amikor te magad meg fogod érteni ezeket a dolgokat”.

Megint csalódtam. Sehol sem találtam meg ama szellemi táplálékot, amely után éheztem; - és ebben a nyugtalan állapotban maradtam mindaddig, míg meg nem találtam az Élő Krisztust.

Hazugság és lopás. A korábbi években anyám a lelkembe véste, hogy a bűnt minden formájában kerüljem, és minden ember iránt segítőkész legyek. - és szűkegben részvétellel viseltessem. Egy napon, amikor apám egy kevéske zsebpénzt adott nekem, kiszaladtam a bazárba valamit vásárolni. Utközben találok egy nagyon öreg névvel, aki az éhségtől és a hidegtől teljesen elepedt. Amikor tőlem segítséget kért, olyan részvét fogott el, hogy az összes pénzemet odaadtam neki. Ahogy hazaróton szóltam apámnak, hogy adjon a szegény asszonynak egy takarót, mert különben a hidegben megfagy. Ő olutasított és azt mondta, hogy ő már sokszor segített rajta és most már a szomszédokon a sor, hogy ők is megtegyék a magukét.

Amikor láttam, hogy apám nem akar segíteni, akkor titokban kivettem a zsepből öt rupiát, amit a szegény névnek oda akartam adni, hogy vegyen rajta egy takarót. Az a gondolat, hogy segíteni tudok neki, örömmel töltött el; azonban az a tudat, hogy én most bűnöző vagyok, kínozza a lelkiismeretemet. A szorongásom még nagyobb lett; amikor apám este megállapította, hogy az öt rupia hiányzik; s nyomban megkérdezte, hogy én vettem-e el, de én tagadtam. Habár a büntetést elkerültem, egész éjszaka nem tudtam aludni, annyira kínozott a lelkiismeretem. Kora reggel odamentem apámhoz, bevallottam bűnömöt és hazugságomat, és visszadtam a pénzt. Bár félnem kellett a büntetéstől, annak elviselésére szívemben felkészültem. Azonban büntetés helyett karjaiba vett és könyves szemekkel ezt mondta: „Fiam, én mindig bíztam benned és most tisztán bebizonyosodott, hogy neked igazam volt”. Ő nemcsak megbocsátott nekem, hanem az öt rupiáért vásárolt az öreg névnek egy takarót és nekem is ajándékozott még egy rupiát, amelyért szabad volt nekem valami édeséget vásárolni. Mostantól kezdve apám többé nem szabadkozott; ha valamit kértem tőle; én pedig a magam részéről megfogadtam, hogy sohasem fogok a lelkiismeretem ellen cselekedni, vagy pedig a szüleim akaratára ellen tenni.

Bátyám és anyám halála. Ezután egy idő múlva meghalt az anyám /14 éves koromban/, és néhány hónapra rá az idősebb bátyám is meghalt, aki lelkiileg és érzelmileg nagyon közel állt hozzám. A két legkedvesebb elvesztése rám nézve súlyos csapás volt. Mindenekelőtt az a tudat, hogy többé nem láthatom őket, elcsüggesztett és kétségbe ejtett, mert én sohasem tudtam azt felfogni, hogy milyen állapotban fognak újjászületni. s arról sem volt sejtelmem; hogy mi leszek én az eljövendő újjászületésemkor. A hindu vallásban egy összetört szív számára, amilyen az enyém, csak egyetlen választás van: alávetni magamat a sors végzetének és a kérlelhetetlen hindu törvénynek /Karma/ meghajolni.

Missziós és állami iskola. Ezután történt az életemben egy másik változás. Polgári képzésem céljából egy kis elemi iskolába küldtek, amelyet egy amerikai missziós telep nyitott itt nálunk Rampurbán. Ebben az időben nagy volt bennem az előítélet a kereszténységgel szemben annyira, hogy vonakodtam a napi bibliárákon a Bibliát olvasni. A tanárain megkövetelték, hogy ezeken az órákon részt vegyek. Én azonban annyira elleneztem azt, hogy a következő évben ebből az iskolából kimaradtam és egy állami iskolát látogattam Sanawal nevű helységben, amely három mérföldre volt tőlünk /kb. 5 km/, és ott tanultam néhány hónapig. Én éreztem, hogy az evangélium mit tanít az Isten szeretetéről, kissé megfogott engem, azonban még mindig hamisnak és ellenmondásosnak tartottam. Olyan erősen kitartottam a saját felfogásom mellett, és a belső nyugtalanságom olyan nagy volt, hogy egy napon apám szemeláttára és mások előtt egy Újszövetséget szétéptem és a tűzbe dobtam.

Az Élő Krisztus megjelenése. Abban az időben, az akkori felfogásom szerint azt gondoltam, azzal, hogy az Újszövetséget elégettem, egy jócselekedetet vittem véghez. Amde a szívem nyugtalansága egyre nőtt, és ezután két napig nagyon szerencsétlennek éreztem magamat. Amikor a harmadik nap úgy éreztem, hogy ezt a nyugtalanságot nem tudom tovább elviselni, hajnali 3 órákor fölkeltem, megfürödtem és imádkoztam: - ha valóban egy Isten létezik, úgy nyilatkoztasson ki magát és mutassa meg nekem az údvösség útját, és vesseen végot lolkom nyugtalanságának. Én véglegesen elhatároztam, hogy ha ez az imádságom válasz nélkül marad, akkor még hajnalhajandta előtt lemegyek a vasúthoz és az elhaladó vonat előtt a fejemet a sínre teszem. Egőzen rőlnőgy óráig rolytattam az imámat és vártam, hogy Krishna vagy Buddha, vagy valaki más a hindu „szentek” közül mutatkozzon meg nekem.

Ők nem jelentek meg, ehelyett azonban egy rény sugar bevilágította a szobámat. Én kinyitottam az ajtót, hogy lássam, honnan jön a fény, de kint minden sötét volt. Ujra bementem és láttam, hogy a fény folyton erősödik és alakja, mint egy fénygömb helyezkedik el a padlón. És ebben a fényben nem a várt személyek jelentek meg, hanem az

E l ő K r i s t u s ,

akit én halottnak hittem. Soha, mindörökre - nem fogom elfelejteni az Ő dicsőséges, szeretettel teli arcát, s még kevésbé a szavakat, melyeket nekem mondott: „Miért üldözöl engem? - Lásd én érted

és az egész világot meghaltam a keresztben”.

Ezek a szavak, mint egy villám, beleégtek a szívembe, és ekkor a padlóra estem előtte. A szívem kimondhatatlan örömmel és békeséggel telte be, és az egész életem megváltozott. - Most a régi Sundar Singh meghalt - és egy új Sundar Singh született, hogy az Élő Krisztusnak szolgáljon.

Az-üldözés kezdete. Egy kis idő múlva bementem apámhoz, aki még aludt, s elmondtam neki a látomásomat és közöltem vele, hogy én most keresztény vagyok. Ő így válaszolt: „Miről beszélsz te? - alig három napja, hogy elégetted a könyvüket. Menj és aludj, te ostoba gyerek”, és ezzel megfordult és aludt tovább. Később elmeséltem az egész családnak, hogy mit láttam - és hogy én most keresztény vagyok. Egyesek azt mondták, hogy bolond vagyok, mások meg, hogy álmodtam. De amikor látták, hogy engem nem tudnak eltéríteni, elkezdtek üldözni. De az az üldözés semmi se volt ahhoz a lelki nyugtalansághoz képest, amelyben szenvedtem, amikor Krisztus nélkül éltem; és nem volt nehéz a szenvedést és üldözést elviselni, amelyek most bekövetkeztek.

Azzal a gondolattal, hogy Sadhu legyek, már régóta foglalkoztam, és most elhatároztam, hogy mint Sadhu fogok az Ur Krisztusnak szolgálni.

Abban az időben volt még három fiatal, akik szintén keresztények akartak lenni. Kettő mégis visszafordult szülei kemény büntetése miatt. A harmadik pedig elment Khanna nevű helységben és ott Rev. E.P. Newton megkeresztelte; de röviddel utána eljött az apja hozzá és elmondta neki, hogy anyja halálos betegen fekszik, és ezzel hazaa csalta a fiút. Kis idő múlva ő halt meg, nyilvánvalóan mérgezték.

Keresztények, a megütközés botrányköve. Amikor számomra Rampurban /a szülői házban/ a helyzet már elviselhetlenné vált, Mr. Newton azt tanácsolta, hogy lépjek be Luthiana-ba a Keresztény Kollégiumba /misziós iskola/. Ott a misszionáriusok - Dr. Wherry és Dr. Fire - nagyon kedvesen fogadtak és mindenben támogattak. Azonban nagyon megijedtem, amikor ott láttam azt a nem-keresztény életet, ahogy egyes fiatalok és egyes bennlakó keresztények éltek; - mert én azt gondoltam, hogy aki az Elő Krisztust követi, annak angyalnak kell lennie; ebben óriásit csalódtam; Nagyon valószínű: ha nekem nem jelent volna meg az Elő Krisztus és nem ajándékozott volna meg új élettel; akkor én e megbotrányozástól eltévelyedtem volna és a kereszténység ellen fordultam volna. Azért úgy határoztam, hogy ezt az iakolat és ezeket a keresztényeket itthagom és egyedül élek, és mint Sadhu Krisztust követem mindenkor az Ő szolgálatában, bárhová visz engem. A nyári vakáció alatt Subathu-ba és Simlá-ba mentem, és ahelyett hogy visszamentem volna az iskolába, megkeresztelkedtem és elindultam mint Sadhu különböző helységekbe az evangéliumot hirdetni.

Nem-keresztény igazságkeresők önként vállalnak hihetetlen nélkülözéseket; hogy az igazságot megtalálják. Ha mindannyian, akik keresztényeknek novizik magukat csak megközelítő fokban öröklötték volna meg magukat hitükből és ódaadásban az Elő Krisztus királyi uralmának kiterjesztésére, akkor már régen keresztény lett volna az egész világ. De hát be kell ismernünk a keresztény Egyház áttekinthetetlen lemaradását.

"Szemcsepppek". Abból, hogy én most Krisztussal élek és Vele tapasztalatokat szereztem, ezt a titkot tanultam meg: - még mielőtt Őt ismertem vagy benne mint Megváltómban hittem volna, már működött a lelkemben anélkül, hogy tudtam volna; mint mikor a gyógyszer a szembe csepegtetik. Mert a szem, - bár nem látja a gyógszert, amely benne van és a látását tisztítja, - mégis érzi azt.

Anyja és gyermeke. Az én nyugtalan lelkem kereste Őt. És bár közel volt hozzám, mégis rejtve maradt előttem, azonban Ő kíséreltet tett, hogy engem magához vonzzon. Én a világ nagy kertjében voltam, mint az a gyermek, akinek az anyja elrejtőzött egy bokor mögött. A gyermek keste és elkezdett az anyja után kiabálni, és amikor ezt a kertész hallotta, előjött és gyümölcseivel kedveskedett neki. De a gyermek eldobta magától és tovább kiabált: „Ez nem kell nekem, - az anyámat akarom”. Egy kis idő múlva előbujt az édesanyja a bokor mögött; karjaiba vette gyermekét, megcsókolta és letörölte könnyeit. - Hasonlóképpen rejtőzik el a mi Szellemi Anyánk /Isten/ bizonyos időkben a világmindenségnek ezen „kertjében”. Aki tehát - mint ama gyermek - semmi másra, csak az „Anyá” szeretetével tudja szívét megbékéltetni, felismeri: hogy Ő virraszt fölötte és szívéhez vonzza őt, letöröl szeméről minden könnyet és mindörökké megajándékozza őt az igazi boldogsággal. /Iz. 49, 15; Jel 21/

Hit és szeretet. Krisztus nélkül reménytelen voltam és telve félelemmel a jövő eléttől. Azonban most az Ő jelenlétével a félelmet szeretet, a reménytelenséget a felismerés váltotta fel; a félelem elmúlik, de a szeretet örök. Hit és szeretet a lélek indája: - az Isten napjának fényében és melegében felnő az égig és a szeretet Urát körülkussza. De nélküle reménytelenül a homályban elhervad és meghal.

Halál és élet. Közösségben Ővele - aki a feltámadás és az élet - megszabadulunk a haláltól való félelemtől, és amennyiben részünk van ama győzelemben a halál fölött, bemelegünk az örök életbe. Ő egy időben mind a két világban jelen van. Amikor a fizikai világban volt, ugyanakkor a szellemi világban is jelen volt; - amikor Lázár sirjánál állt és a Teremtő hangján szólt: „Lázár jöjj ki!”, akkor Lázárnak a lelkét nem a testéből, sem a sírból, hanem a szellemek világából hívta elő. Mikor megkapta a parancsot, a lélek visszazárlt a sírba a testébe.

Élményem egy faluban. Erre az új életre jellemző az, hogy másokat is készíten Krisztus megismerésére; nem külső kényszerrel, hanem abból a vágyból kiindulva, hogy másoknak is része legyen ezen csodálatos tapasztalat örömeiben. Bármennyire fájdalmas néha ez a próbálkozás, de az ilyen szolgálat öröme mindent elleledtet.

Egyszer egy faluba mentem prédikálni, amely két mérföldre volt szülővárosomtól, Rampurtól. Jó ideig beszéltem egyfolytában, és mielőtt befejeztem, már sötétedni kezdett; az emberek otthagytak és mind hazamentek. Fáradtan és éhesen lepihentem egy fa alatt. Egész nap nem ettem semmit; mégis ahhoz a szabályhoz tartottam magam, hogy nem koldulok. Amint így feküdtem fáradtan és éhesen, megkísérett a Sátán ilyen gondolatokkal: amikor még otthon voltam, mindig megvolt mindenem, amire szükségem volt; de most, hogy mindent elhagytam Krisztusért, szegény lettem és éhezem. Akkor mégis, mindezek ellenére, a szívem megtölt csodálatos békével és örömmel; így legyőztem a kísértést, és utána hangulatom támadt, hogy ónokoljak, és ójfélig dicsőítom Istent. Ezután pedig ezeket a szavakat vettem ajkamra: „Amíg otthon jóban és könyvelomban éltam, nem tudtam semmit erről a csodálatos békéről. Most azonban, hogy minden oda van, megtaláltam Krisztusban azt a békét, melyet a világ nem adhat, de el sem vehet /Jn 14, 27/.

Néhányan az emberek közül hallották az énekeket és felbédtek, kettő közülük pedig odajött hozzám. Nagyon meg voltak hatódva, amikor életem néhány eseményéről beszéltem nekik. Mikor aztán megtudták, hogy reggel óta nem ettem semmit, zavarba jöttek, hogy miért nem szóltam nekik. Ők azonnal összekészítettek enivalót és elhozták nekem. És én hálát adtam Istennek - és nekik. Etkezés után lefeküdtem és aludtam.

Tapasztalatom Rampurban. A következő napon egy pár közeli faluban prédikáltam és utána bementem Rampurba. Az emberek ott is figyelmesen meghallgattak. Este felé elmentem a szülői házamba. Apám először vonakodott engem látni és beengedni; mert azért, hogy keresztény lettem, a családra szegényt hoztam. Mégis, egy kis idő múlva kijött és így szólt: „Hogyan, te az éjszaka itt akarsz maradni? - de korán hajnalban távoznod kell; nem akarom a képedet többé látni!” Én hallgattam és este megengedte, hogy egy bizonyos távolságban leüljek, nehogy őket vagy az edényeiket beszennyezzem. Akkor hozott nekem enivalót és vizet, - a kancsókat magasan tartotta s úgy öntötte a kezembe, ahogy a kaszton kivülieknek szoktak inni adni. Amikor láttam, hogyan bánt velem, nem tudtam könnyelmet visszatartani, - kicsordultak a szememből, mert az apám, aki engem oly sok szeretettel elhalmozott, most gyűlölt, mintha érinthetetlen volnék. Azonban mindezek ellenére a szívem kimondhatatlan békével volt eltelve. Köszönetet mondtam neki ezért a bánásmódot is, és azt mondtam neki: „Nem baj, hogy eltaszítottál; mert én szeretetből váltóztam és messze fölülmúlja a tiédet. Mielőtt keresztény lettem, gyűlöltem Krisztust, de Ő mégsem taszított el; úgy most nem is panaszkodom. Megköszönöm neked a régi szeretetedet és a jelenlegi bánásmódat is”. Aztán udvariasan elköszöntem és eljöttem. Kírt a szabadban inádkoztam és hálát adtam Istennek, s utána egy fa alatt elaludtam. Másnap reggel tovább folytattam utamat.

Az Urnak igaz ígérete. Amikor elkezdtem prédikálni, először a szülővárosomban kezdtem és utána a szomszédos helységekre mentem; de később távolabbi utakat tettem, egész Indiában. A későbbiekben pedig az Ur az Ó szolgálatában a világ különböző országaiba küldött. És sok év után szakadatlan inám meghallgatást nyert: - apám is az Urhoz fordult. Habár különféle szenvedéseken kellett keresztül mennem, az számomra mégis nagy áldás eszköze volt, és hálás szívvel, a saját tapasztalatomból meggyőződéssel mondhatom: - az Ur ígéreteinek minden szava szösz szerint igaz. Így mondta: „Senki sem hagyja el otthonát, testvéreit, nővéreit, atyját, anyját, gyermekeit vagy földjét értem és az evangéliumért, hogy százannyit ne kapna: már most ezen a világon otthont, testvért, nővért, anyát, gyermeket és földet, a másvilágon pedig az örök életet” /Lk 10,29-30/. En nem csak százannyit kaptam, hanem százszor százannyit. És ha adódnak olyanok, akiknél ez az ígélet nem teljesedett be, akkor az nem azt jelenti, hogy az Ur ígérete nem igaz, hanem inkább arra utal, hogy az illető életében valami nincs rendben, vagy, hogy Isten „valami jobbat rendelt nekik” /Zsid 11,39-40/.

Lelkitapasztalatok. Németországban egy vezető pszichológus érdeklődött nálam a lelkitapasztalataim és szivbeli békeségem felől: - „Milyen bizonyítéka van arról, hogy a lelki békesége a Szentlélek jelenlététől van, hogy Krisztus az Ön szívével uralja; hogy az nem a saját énjétől származik, hanem - valóság?” Így válaszoltam: „Hogy bennünk éhség és szomjúság létezik, igazolja azt, hogy egy külső valóságnak kell lenni - étel és ital, - amely azokat kielégíti. Tudna Ön egy olyan embert megnevezni bárhol a világon, aki a saját központi orájával képes lenne egy hosszú időn keresztül az éhséget és szomjúságot kielégíteni? Ez teljesen lehetetlen. Bár lehetséges, hogy valaki szuggesztió által egy olyan lelkiállapotba jut, hogy egy kis időre az éhséget nem érzi, azonban az lehetetlen, hogy egy ember egy életen át szuggesztió által lelkének teljes békeségét elnyerje, - azt a békét, mely minden békét meghalad - /Fil 4,7/. Ezt a békát tartósan csak Őbenne érhetjük el, aki ezt a lelki éhséget és szomjúságot teremtette. És ha Vele tudatos kapcsolatban élünk és Tőle a szív békeségét megkaptuk, akkor az egész valónk azt mutatja, hogy végre elértük azt a Valóságot, amely után oly szenvedélyesen vágyunk”.

Krisztus és az Ő egyháza. Egy német ur, aki buzgón támogatta a missziókat, megkérdezte tőlem: „Milyen formában működik majd az alkotmányozott egyház, ha egész India keresztény lesz?” Ezt válaszoltam: „Nincs a világon egyetlen ország sem, amely teljesen keresztény. És ha India valamikor mégis keresztény lenne, akkor is csak annyira jutna, mint bármelyik, a nyugati keresztény országok közt. Mert amíg a világ áll, mindig lesznek jók és rosszak, buzgók és közönyösek. Csak ha valamilyen szívben-lélemben megváltoznának /újászületés/, akkor mondhatnánk azt: elközéledt a mennyek országa, - de akkor a világ már nem lenne világ, hanem m e n n y o r s z á g.

Ami az egyházat illeti: az emberek folyton változtatják az istentisztelet formáit - és alapítanak új szektákat, de egyikkel sincsenek megelégedve. Ami valóban szükséges nem abban áll, hogy új formákat vegyünk fel, hanem, hogy az Elő Krisztus élő vízének forrását engedjük magunkba átáradni. Ha egy folyó a Himalája hegyvidékéből eléri a síkságot, akkor az emberek medret ácnak neki. De amíg a hegyvidéken sziklák között és a völgyeken át utat váj magának, senkinek sem kell csatornát ásni. Ugyanígy, először utat törnek maguknak az életben az egyéni keresztények, és nem érzik szükségét annak, hogy „csatornákat” építsenek. Ha azonban az /az Elő Viz/ az egész emberi közösségbe árad, akkor majd gondoskodnak csatornáról, egyházzal, amelyben a szükségletük teljesül. Idővel az emberek által létrehozott szekták el rognak tűnni, és csak egy - az Elő Krisztus Egyháza - lesz, és lesz „egy akol és egy pásztor” /Jn 10,16/.

Egy filozófus és egy szent. Bár nem mondhatjuk, hogy valamelyik ország egészen keresztény, mégis minden országban vannak igaz keresztények, akik az Urnak buzgón szolgálnak. Ők nem lesznek büszkék, ha diccsérik, sem türelmetlenek nem lesznek, ha elmarasztalják. Ők tudják, hogy veszelj rejlik abban, ha az emberek dicsegrően nyilatkoznak róluk. Ahogy az Ur mondta: „Jaj, ha az emberek hizelegnek nektek!” /Lk 6,26/, mert az hátráltatja az életet és a lelki előmenetelt. Ez a veszelj mégsem áll fenn, ha az emberek rosszul nyilatkoznak róluk. Az igazság a közepeten van: sem a dicseget, sem a kornolás nem befolyásolhatja a lelki előmenetelünket. Ime egy példa:

Egy filozófus egyszer felkeresett egy szentéletű férfit és azt kérdezte tőle: „Miért tartanak téged az emberek szentnek?” - „Szeretettel és tiszteletből - felelte, - én bűnös vagyok mint ők, csak Isten kegyelméből vagyok megmentve”. A filozófus tovább kérdezte: „Ha ez így van, miért különbözteted magadat a többi emberektől?” - A szent ezt mondta: „Talán emlékszel arra, amit Sokrates mondott: - ő már odáig jutott, - azt tudja, hogy semmit sem tud. - Megkérdezték tőle: - ha mint filozófus semmit sem tud, miért különbözteti meg magát a tudatlan emberektől? Sokrates így válaszolt: „En legalább tudom, hogy semmit sem tudok, de ők még azt sem tudják, hogy semmit sem tudnak”. - „Ugy - mondta a szent, - nálam is, ez a különbség, köztöm és az emberek közt. En tudom, hogy én egy bűnös vagyok; de ők még azt sem tudják, hogy ők bűnösök, ezért aztán a mögváltásuk tekintetében hanyagok és közömbösök”.

Világosság és sötétség. Mindig virrasszunk és imádkozunk; mert ha a bennünk lévő világosság elsötétodik, makkora loss akkor a sötétség! /Mt 6,23/. Habár kicsi a szomjúság, mégis sok tárgyat látunk, kionit és nagyot, közelit és távolit. Ha a pupilla megeőrül, nemcsak a szem sötétül el, hanem számunkra az egész világ sötét lesz. Ezért kell imádkoznunk, hogy a világosság bennünk ne homályosuljon el és azért is, hogy a világosságunk világítson az emberek előtt úgy, hogy mennyei Atyánkat dicsőítsük.

A buvár. A világon úgy kell élnünk, mint egy buvár: ha aláereszkedik az óceánban, akkor vagy visszatartja a lélegzetét, hogy víz ne kerüljön a tüdejébe, vagy pedig a felszínről lélegezeten lélegzik. Mi éljünk a világban, de nem a világból. Nekünk hasonlitanunk kell a buvárhoz. Nem szabad a világ szellemét belélegeznünk, hanem az imádság lélegezeteke segítségével, - amely fölvezet az örökkévaló Istenhez, - kell a Szentlelket belélegeznünk. Így - mint a buvár, - amíg a földön élünk, meg fogjuk találni az üdvösség értékes kincseit.

6. F E J E Z E T

A b e n s ó é l e t .

Az élet minden teremtményben egy láthatatlan és rejtett valóság; ami az életből külsőleg látható, az csak a tevékenysége és egy rész-megnyilytkozása. Az Istentagadó nem érti, mi az élet; így az anyagra magyarázza. Azonban az élet forrása: az Elet; élettelen anyag nem hozhat elő életet. Csak aki szoros kapcsolatban van az élet Forrásával, az értheti meg ezt a titkot.

Nem tudjuk a teremtménynek a valóságos belső életét felfogni, mert az az ő egyéni rész-megnyilatkozása mögött rejte van. /Senkinek sem lehet a belső lényét, legtitkosabb érzelmi valóságát megismerni./

A szellemi élet a maga teljességében csak a szellemvilágban tudja magát kinyilatkoztatni; mert ez az anyagi világ nem teszi lehetővé azt kemerítően kifejezni.

Az állatot pl. csak külsőleg látjuk és nem értjük, hogy önmagában milyen. Az állat meleg, mozog, nő és egyéb életjeleket mutat. Mi csak ezeket a jeleket látjuk, de nem az életet, mely külső jelekben mutatkozik. Ismerhetünk valamit külsőleg anélkül, hogy tudnánk, hogy az a dolog önmagában micsoda. Ha azonban Őbenne élünk, aki az élet forrása, akkor a szükségleteinkhez és képességeinkhez mérten megismerjük Őt, hogy önmagában milyen..Azáltal, hogy Őt így megismerjük eljutunk odáig, hogy saját magunkat megismerjük, akik az Ő képére és hasonlatosságára vagyunk teremtve, és így ismerjük meg lényünk valóságos belső életét.

Az önhittség szelleme gátol bennünket abban, hogy a Valóságot megismerjük. Ne legyünk hasonlók Karneadeshez /Diogenes tanítványa/, aki a tanítómesterének ezt mondta: „Ha én jól ítéltem, akkor neked nincs igazad; ha nem, ő Diogenes, akkor add vissza a tandíjamat”. Karneades nem akarta a hibáját beismerni. Minden áron a mesterére akarta a felelősséget hátrítani: ha neki igaza van, akkor a mesternek nincs igaza; ha viszont neki nincs igaza, akkor is a tanítómestere a hibás, mert nem jól tanította.

Nagyon nehéz a belső élet mély tapasztalatait megmagyarázni. Ahogy Goete mondta: „A legjobbat mégsem tudod elmondani”. Azonban tapasztalatból rájövünk és tetteinkben jut kifejezésre. Ez az, amit gondoltam. Egyik napon, amikor elmélkedtem és imádkoztam, nagyon átéreztem az Ő jelenlétét. „A szívem mennyel örümtől tuláradt. Azt láttam, hogy ebben a gondterhes és szenvedéssel teli világban van egy rejtett és kimeríthetetlen ér, a nagy örömek az oro, amelyről a világ semmit sem tud; mert hisz maguk az emberek, akik ezt megtapasztalták sem tudnak erről kioldódtól és meggyőződésből beszélni. Nagyon szorítottam volna a külső ömözödő faluba monni, hogy örömsöt máocokkal megosztam. De a betegség miatt a lelkeim és teotem között ellonkező támadt a lélek monni akart, de a test nem tartott vele. Végre mégis gyöttem és elvonszoltam beteg testemmel magammal. A faluban elmeséltem az embereknek; hogy Krisztus jelenléte mit tett velem, és ezt értük is tette. Ők tudták, hogy beteg vagyok és hogy itt egy belső indítás kényszerített arra, hogy hozzájuk beszéljek. Habár mindent nem tudtam elmondani, hogy mit jelentett Krisztus jelenléte, de itt mégis az a mély élmény tettem nyert kifejezést, és az emberek lelki segítséget nyertek. Ahol a nyelv felmondja a szolgálatot, ott az élet mutatja a valóságot tetteken. Ahogy Szt.Pál mondja: „A betű öl, a lélek pedig éltet” /2.Kor 3,6/.

Egyes rovarok körülptogatják csápjaikkal a környezetüket és megkülönböztetik a hasznos dolgokat a károsoktól. Ugyanílyen magatartást tanúsítanak a lelki emberek: belső érzékük segítségével kikerülnek azokat a területeket, amelyek befolyásukkal veszélyesek és károsak, és örömeiket lelik az Isten szeretete és életet-adó jelenlétének. Az ő boldog tapasztalatuk arra ösztönzi őket, hogy Istenről tanúságot tegyenek. Ahogy Tertullian /Kr.u. 150-220/ mondotta: „Mindig, ha a lélek önmagára talál, és újra elnyeri az ő természetes egészességét, akkor Istenről beszél”.

Csaknem minden embernek - többé-kevésbé - van belső képessége, amellyel a szellemi igazságokat felfogja anélkül, hogy tudná, hogyan jutott hozzá. Ahogy ezt valaki mondta: „Őn tudja, anélkül hogy tudná - hogyan”. Hasonlóan Colburn /1804-1840/ esetéhez, akit megkérdeztek hat éves korában, hogy 11 évben hány másodperc van. A gyermek négy másodperc múlva megadta a pontos választ. Amikor megkérdezték tőle, honnan tudta ezt ilyen gyorsan megválaszolni, ő azt mondta: nem tudom, a válasz éppen csak eszembe jutott. Pontosan így nyilatkoztatja ki Isten a szellemi valóságokat azoknak, akik az Ő akaratának utján akar-nak járni.

Az élni akarás, mely minden emberben működik arra serkenti, hogy életét a tökéletességig fokozza, azaz, abba az állapotba jusson, amelyben Isten szándéka az életében teljesedik, hogy Benne boldog legyen.

Másrészt azok számára, akik az örömteli belső életet Istenben nem tapasztalták meg: - az élet egy teher. Schopenhauer /német filozófus, 1788-1860/ is ezek közé tartozott, azt mondta: „Az élet egy pokol”. Itt aztán nem ritka eset, ha ilyen emberek öngyilkosok lesznek. Ilyen volt a hatása Hegesias görög filozófusnak /Kr.e. III. sz.d./, hogy több százan - fiatal emberek - öngyilkosok lettek. Így többen is, - mint: Zeno, Empedokles és Seneca végeztek az életükkel. Mégis furcsa, hogy az ő filozófiájuk nem mutatott rá, hogyan távolítsák el maguktól azt, ami életüket boldogtalanná tette, semmint hogy öngyilkosok legyenek. Ilyen a világ bölcsesége /Jak 3,15/. Habár egyesek, akik az élet harcában és munkájában elfáradtak, az élni akarásukat elfojtani akarják, de mégsem tudnak a hinni-akarásuktól szabadulni. Mert még ha nincs is hitük az Istenben, vagy valamilyen más lelki valóságban, úgy legalább a saját hitetlenségükben hisznek. Phirrho /Kr.e. 360-270/ mondta: „Nem tudunk bizonyosat arról, hogy nincs bizonyosságunk”.

Az ember belső élete vagy személyisége nem attól lesz szabaddá, hogy helyét megváltoztatja vagy a testet megüli, hanem csak attól, ha a „régi embert” leveti /Ef 4,22; Kol 3,9/ és az új embert felüli, és ilyenformán a halálból életre kel. Aki megtéved, nem kíséri meg, hogy belső vágját a Teremtőben csillapítsa, hanem azt a saját görbe utjain akarja kielégíteni. Ennek az az eredménye, hogy sem boldog, sem megelégedett nem lesz, hanem nyomorúságra jut. Pl. egy bűnbűz ősszelop dolgokat és felhalmozza azokat, hogy majdan boldoggá tegye magát; azonban nemcsak boldogságát távoztítbl, hanem gonosz tetteivel saját magát és képességeit a boldoguláshoz lerombolja. Bűnö magatartása megüli nemos képességeit. És ha elvoozti az őrzőket ahhoz, hogy a tolvaálás bűn, s ha nem őroz lelkiismeretfurdalót, akkor már lelki öngyilkoságot követett el: ő nemcsak a képességeit ölte meg, hanem a lelket is, mely ama képességekkel bírt.

Igazi öröm és igazi békeség nem rúgnak királyi hatalomtól, sem gazdagságtól vagy más mulandó dolgok birtoklásától. Mert ha ez így volna, akkor a gazdagok mind boldogok és elégedettek lennének, és fejedelnek, mint: Buddha, Mahavira és Bhartari nem mondtak volna le királyi uralmukról. Mert a valóságos és maradandó öröm csak Isten országában lehet; az pedig a szívben épül be, ha újjászületünk.

Az Istenben való boldog élet titkát és valóságát csak az tudja meg-érténi, aki maga megkapja, átéli és megtapasztalja. Aki csak ősszel próbálja megérteni, az hasztalanul erőlködik. - Egy természetkutató egy madarat tartott a kezében. Figyelte a madár életét és ki akarta kutatni, hogy testének melyik részében van az élet, és mi az élet maga; ezért a madarat felboncolta. És az eredmény: - éppen az élet, amit keresett, titokzatosan módon eltűnt. Aki a belső életet csak ősszel próbálja értelmezni, hasonló balsikert ér el. Az élet, amelyet keres, ha szétgáborolja, eltűnik.

Összehasonlítva a nagy világgal, az emberi szív csak egy kis tárgy. Ha még oly tágas a világ, mégis teljesen képtelen ezt a parányi szívet megnyugtanni. A mindig növekvő emberi lélek és tulajdonságai csak a végtelen Istenben találnak megnyugvást. Ahogyan a víz nem nyugszik, míg a síkságot nem éri el, úgy a léleknek sincs békesége, amíg Istenben meg nem nyugszik.

Az emberi test - mint anyag - nem képes a végletekig közösséget fenntartani a lélekkel. Miután egy ideig célját teljesíti és a lélek eszközeként, munkájával a világban a léleknek szolgált, a bekövetkezett öregség és gyengeség miatt elkezd vonakodni attól, hogy a lélekkel együtt tovább vándoroljon. Ez abból adódik, hogy a test nem tud lépést tartani az örökké növekvő lélekkel.

Habár lélek és test örökké nem élhetnek együtt, mégis, munkájuk gyümölcse, - amit együtt szereztek - örökre megmarad. Azért szükséges, hogy örök életünk alapját szorgalommal lefektessük. Azonban sajnálatos dolog, hogy az ember a szabadságával visszaél és azt örökre elveszti.

Itt a szabadság jelenti azt a képességet, mellyel választhat jó és rossz között. Aki folyton a gonosz tetteket választja, az a bűnnek rabszolgája lesz, szétrombolja a szabadságát és az életét /Jn 8,21,24/.

Aki ellenben fölhagy a bűnözéssel és az igazságot követi, örökre szabaddá teszi magát /Jn 8,32/. Azoknak tettei, melyek ilyen módon szabaddá tették őket és egész életüket az Ő szolgálatában töltik, - azaz: akik az Urban halnak meg, tetteik kísérik őket /Jel 14,13/. Az Urban meghalni nem a halált jelenti, mert az Ur „az élők Ura és nem a holtaké” /Róm 14,9; 2.Tim 4,1/, hanem az Urban meghalni azt jelenti: önmagát az Ő művében elveszíteni. Ahogy az Ur mondta: „... aki pedig elveszti életét énérertem, megmenti azt” /Lk 9,24/.

Ha valaki gonoszságban és sötétségben él és hal meg, akkor annak nem az Ur az oka, mert Ő „minden embert megvilágosít, aki a világba jön” /Jn 1,9/. Egy jó élet úgy különbözik a rossztól, mint a gyémánt a széntől. Mind a kettő ugyanazon anyagból való - szénből, és mégis lényegesen különbözik egymástól. A gyémánt gyönyörűen visszatükrözi a nap sugarait, amíg a szén a legerősebb napfényben is sötét és tompa marad. Ugyanezt az ellentétet váltja ki az Igazság Napja, a jó és rossz embereken. A hiba nem a napban van, hanem csak a bűnös embereken.

Az ember állapota hasonló a föld mozgáshoz. Mi úgy látjuk, hogy a nap lomog és eltávolodik a földtől. A valóságban azonban a föld fordul el a naptól. - Ha a nap vonzereje a földet nem tartaná fenn, akkor belezuhanna a világűrbe. - Így vonzza az Igazság Napja is a szeretet vonzerejével magához az emberiséget /Jn 12,32/.

Ha az ember testének valamelyik tagja megsérül vagy megsebesedik, akkor az egész test segíti a gyógyulását. Ugyanígy Krisztus: ha mi Ohenne vagyunk és Ő mibennünk, Isteni életével gyógyítja bűnözése sebeinket és megajándékoz bennünket a lelki gyógyulás örömeivel.

Ha ezt az új életet megkaptuk, ne gondoljunk arra, hogy most már minden kísértéstől és szenvedéstől fel vagyunk mentve. Sokkal többről van itt szó: - azáltal, hogy ezt az új életet megkaptuk, elszakadtunk a világtól, és emiatt több ellenállást és harcot kell vívniunk. Azonban itt nagy a különbség: amíg régen ezek a kísértések és szenvedések elviselhetetlenek voltak, most áldásunkra és örömeinkre szolgálnak. „Tudjuk, hogy az Istent szeretőknek minden javukra szolgál” /Róm 8,28/.

Azonkívül ezek a harcok, küzdelmek szükségesek azért, hogy a bennünk rejlő erők és képességek erősödjenek és tökéletesedjenek. Aki nekünk az életet ajándékozta segíteni fog, hogy ebben a szent háboruban győzzünk, és ezért - amikor mi a világot, a halált és a Sétánt legyőztük - az Ő örök Birodalmába bemenjünk.

Az Istentől kapott időt és alkalmat a lehető legjobban ki kell használnunk; a drága időt ne pazaroljuk el gondatlanul és hanyagul. Sokan azt mondják: „Van még elég idő ezt vagy azt elvégezni; ne fárasztok magatokat annyira”. Azonban ők nem látják be azt, hogy ha ezt a rövid időt nem fogják jól kihasználni, akkor ez szokássá válik és ez így beléjük idegződik annyira, hogy második természetüké válik úgy, hogy ha több idővel rendelkeznek, azt is ugyanúgy elpazarolják. „... aki hitlen a kicsiben, az a nagyban is hitlen” /Lk 16,10/.

Mindenkinek kell, hogy életében a Teremtő célját teljesítse és életét Isten dicsőségére és felebarátja javára eltöltse. Mindenki kövesse a hivatását és végezze a munkáját /szakmáját/, amit Isten ajándékba és lehetőségben adott. „Az adományok különfélék, de a Lélek ugyanaz” /1.Kor 12,4 és 11/. Ugyanezt a levegőt fújjuk a furulyába, a dudába vagy a kürtbe, de a különböző hangszerek különböző zenei hangon szólnak meg. Ugyanilyen módon működik bennük - Isten gyermekeiben - az egy Lélek, de különböző eredménnyel, és ezáltal dicsítik Istent, lényük és személyiségük szerint.

B e r e j e z é s

Ebben a világban, a belső és külső életben csak kevés az összhang. Ha azonban Isten akarata szerint élünk, akkor eljön majd az idő, amikor a belső és külső életünk örökre tökéletesen egybehangolódik. A külső pontosan olyan lesz mint a belső, és a belső ugyanolyan, mint a külső életünk. És az Ő kegyelme által tökéletesek leszünk, - mint a mennyei Atyánk tökéletes.

Végezetül szeretném még a saját tapasztalataimból ezt az egyet idefűzni: - Krisztus nélkül olyan voltam, mint a hal a szárazon, vagy a madár a vízben. - Krisztussal a szeretet óceánjában élek, és amíg még a földön élek - az égben vagyok /Ef 2,5-6/. Mindezt legyen Neki dicséret, tisztelet és hála mindörökké!